

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Thomsen, Axel.
Titel Title:	<u>Af Kains Slægt : en Nutidsfortælling.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Schubothe, 1899
Fysiske størrelse Physical extent:	328 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

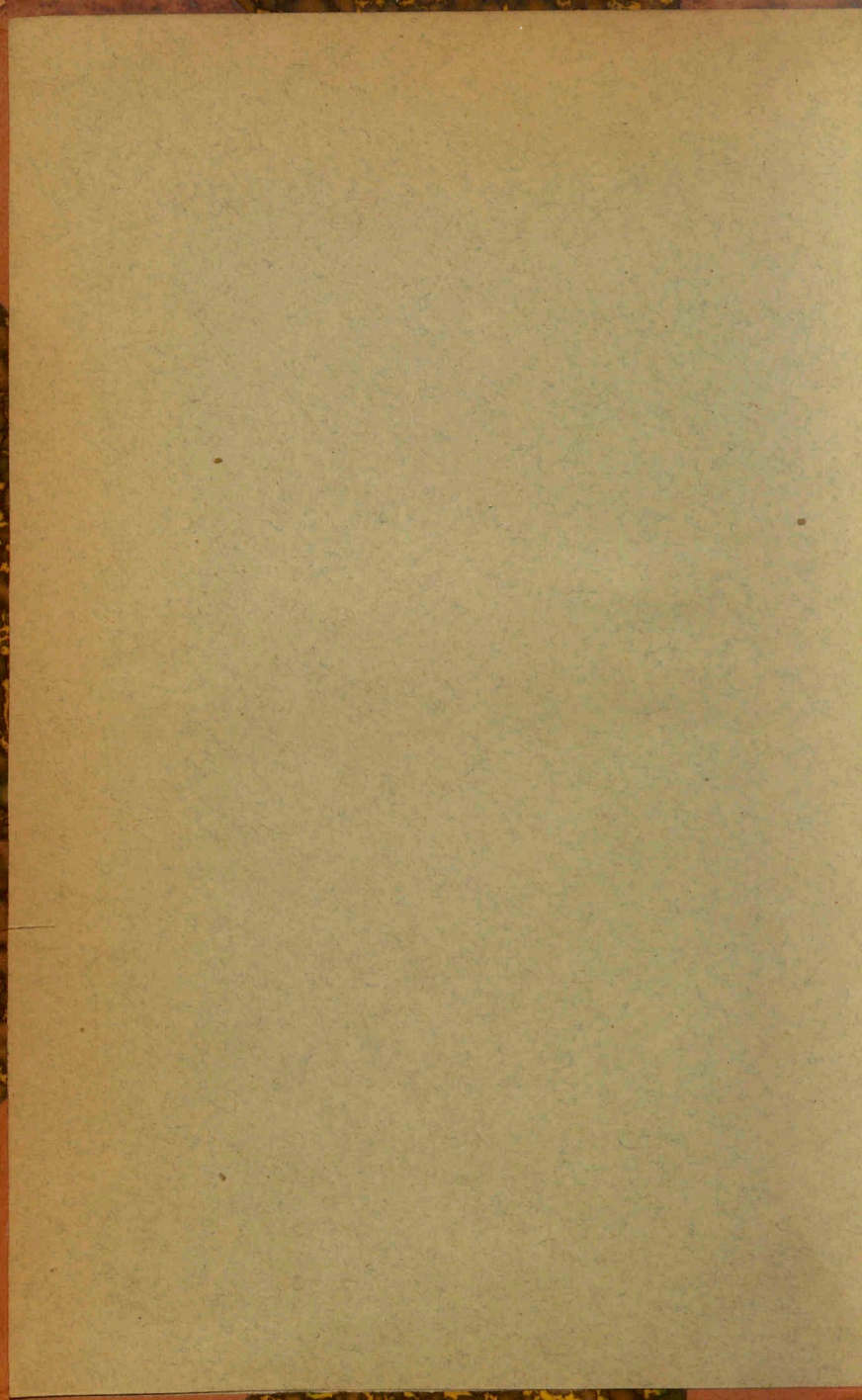
57. - 283 8°

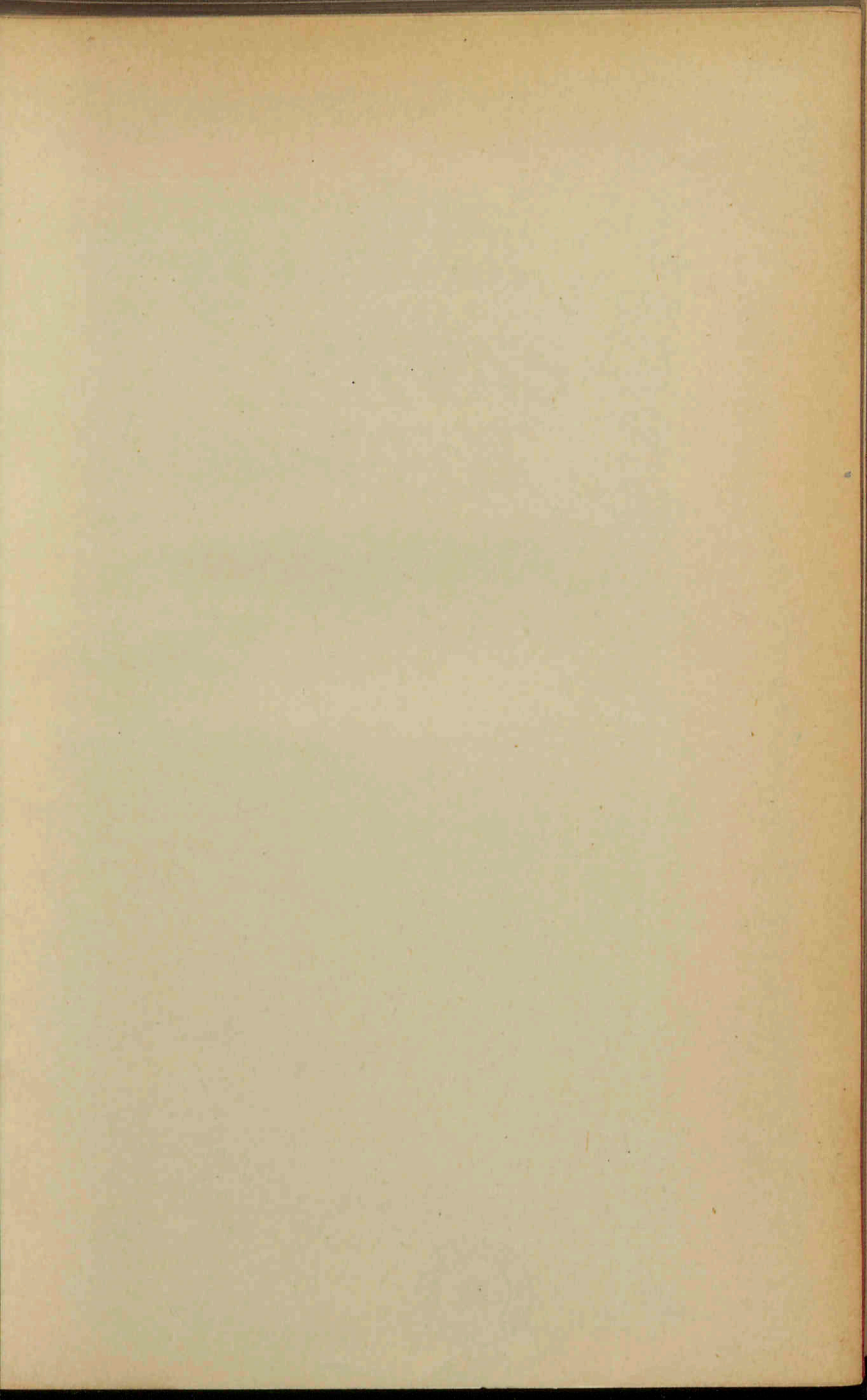

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

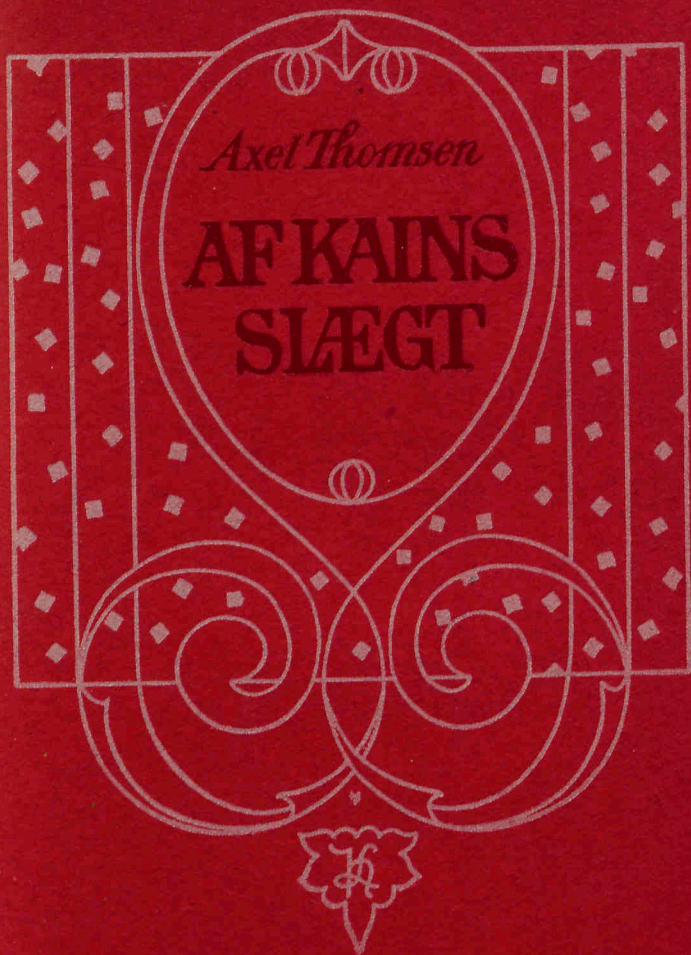
130018140897

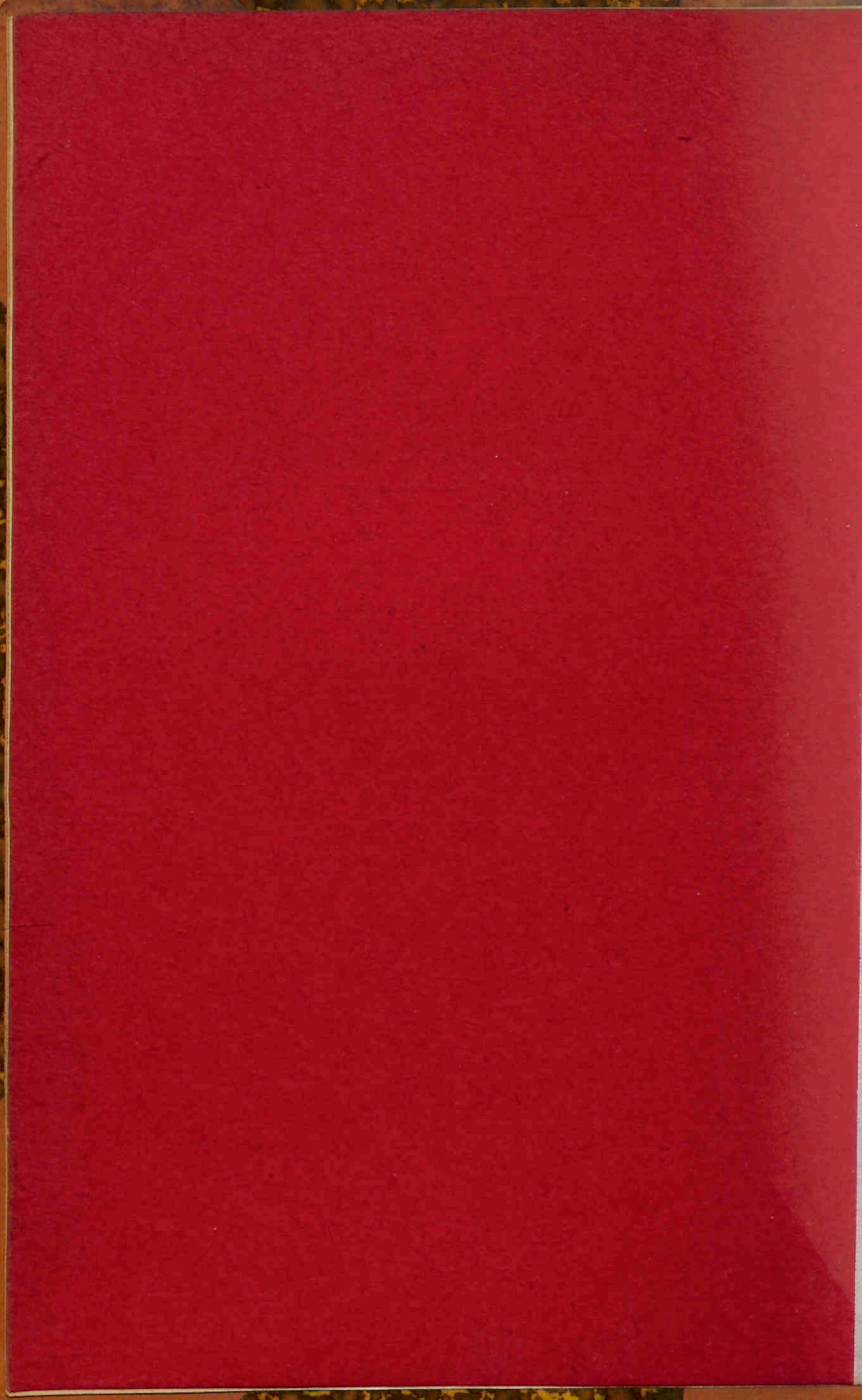

THE
REMAINS
OF

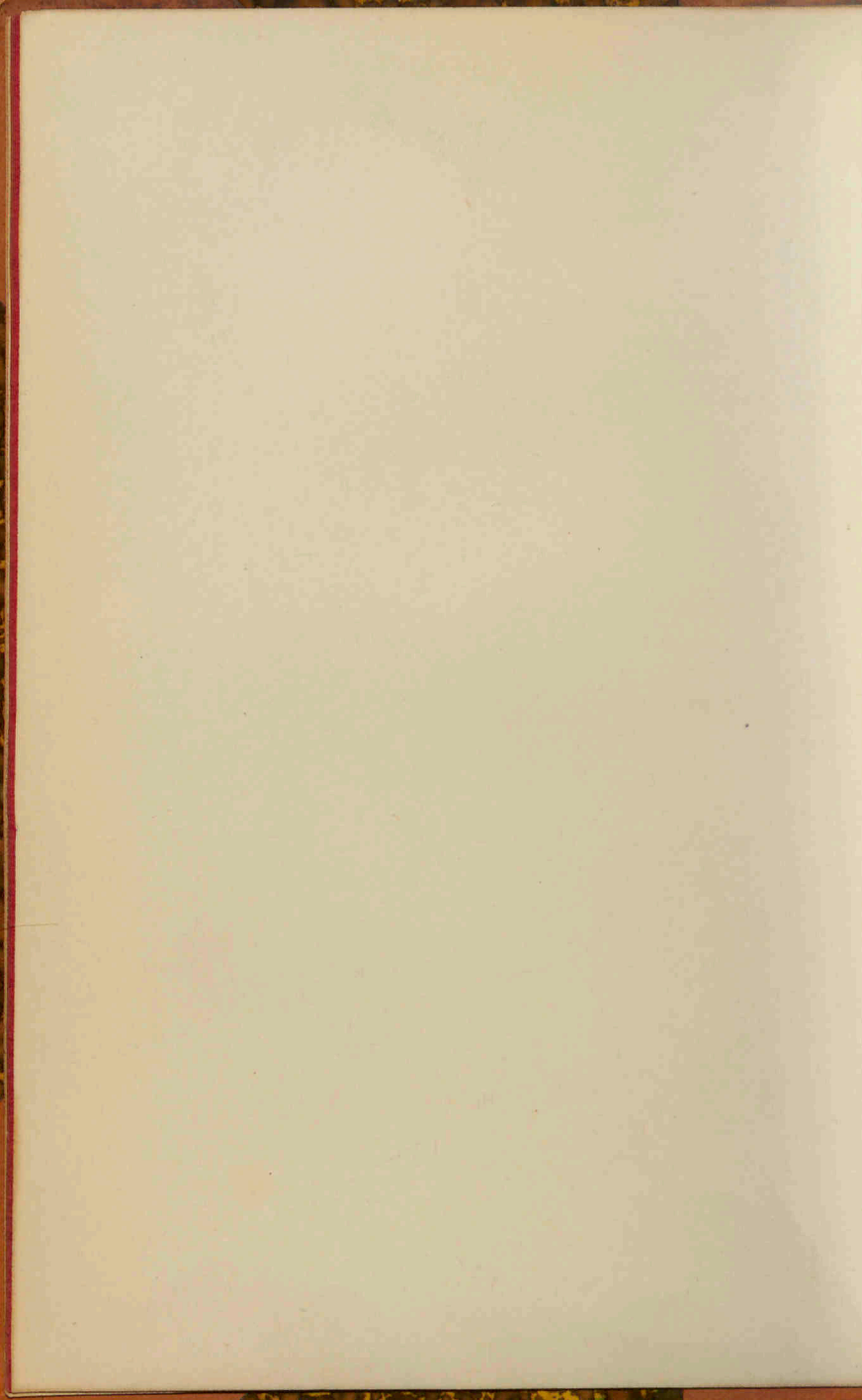

DET SCHUBOTHEESKE FORLAG

AF KAINS SLÆGT

AXEL THOMSEN

AF KAINS SLÆGT

EN NUTIDSFORTÆLLING

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHEESKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

1899

»Af Brøde ved jeg Intet; men megen Lidelse har jeg fornummet.«

(Byron: *Kain*. Lembckes Overs.)

THIELES BOGTRYKKERI

MINE VENNER

PAA

VESTKYSTEN

TILEGNET

I

»Doch wenn du sprichst: »Ich liebe dich!«
So muss ich weinen bitterlich.«

(Heine)

I

VAARLUFT derude —

Tankefuld stod hun ved det aabne Vindu, stirrende over Fjorden ud i den tavse Nat. Øjnene var dybe, Aandedrættet tungt.

Hvor stille dog som om al Verden sov! Fred — Fred overalt! Kun Uro for hende . . . kun hendes Blod som en brusende Elv af Længsel efter Lykke og Liv.

Længe stod hun der . . . Øjnene blev duggede.

— — —

Men nu var Vinduet atter lukket og Gardinerne rullet ned. Nu laa hun i Sengen træt og resigneret tænkende paa Selskabet, hvorfra hun kom. — Hvor de dog lignede hinanden alle disse Fjordby-Selskaber! Alle ens, med det evindelige Pjatten-op om ingenting. Sladder og Snak — ingen Trang til andet og mer!

Sukkende slukkede hun Lyset og vendte sig om. . . . Og saa var de saa glade, fordi der nu kom et nyt Menneske til Byen — en ny Fuldmægtig hos Landinspektøren! Blot de da nu maatte faa mere Fornøjelse af ham end af den forrige, der altid sad paa Hotellet og drak Øl med Komisserne — *det* vilde hun virkelig ønske dem. Naturligvis — saa skulde vel ogsaa han straks trækkes rundt hos hele Flokken og vises frem, og maales og vejes, og kritiseres, og lægges an paa som nyt Emne til at rende paa Gaden

efter . . . faa til Forlovede og elske. — *Elske!* Frk. Jessen elske? Alle de andre elske? De, der *elskede* at cycle, *elskede* at fange Hundestejler i Fjorden, *elskede* at læse »Politiken«, *elskede* at spise rød Oksesteg —!

Hun blev ivrig — opdagede det og smilede ad sig selv:

Herregud, var *hun* da saa meget bedre og anderledes? Hun trak sig tilbage — men hvad saa? Saa lo hun ad de andre, haanede, gjorde Nar, ganske stille bag deres Ryg . . . og dog gik hun omkring med alle disse Tanker om at blive mere *Kvinde* og god!

Ord, Ord — Vaas!

Hun sukkede og vendte sig i Sengen vel for tiende Gang.

Saa endelig faldt hun i Søvn. Dog — denne Gang blev det ikke Maj-Natten hun drømte om, derimod syntes hun Politibetjenten trommede, og da hun vilde lytte, var det alle Lærer Sørensens dumme Vittigheder, der serveredes offentligt for den ganske By.

Disse Drømme —!

.....

Hvad hun hed? Hvordan hun var?

»Man sagde«:

De unge Piger sagde »Vedgud« paa, at hun var tavs og tvær og ikke til at faa med til nogetsomhelst. Og de unge Mænd — lige fra den digtende Herredsfuld­mægtig til den øllede Provisor — erklærede, at hun mildest talt var kedelig i sin Fornemhed og Dyd. Men de sagde for øvrigt, at *det* var en Skam, for i Grunden var hun jo ganske net: middel­høj, slank uden at være spinkel, store graagrønne Øjne, aske­blond bøl­gende Haar, hvide Tænder og en rød lille Mund. Og forlovet var hun ikke, skønt hun allerede var enogtyve Aar og den rige Teglværksejer, Konsul Bjerres eneste Barn.

Naa, Pokker med hende for Resten! Hun skulde

naturligvis have en Baron eller en anden Overordentlighed, hvis hendes Dyd da i det Hele tillod hende at gaa i Brudeseng.

Saadan lød de Unges Mening!

Hvad de Ældre sagde — hvis de overhovedet gjorde sig den Ulejlighed at sige noget — vides ikke bestemt. Men formodentlig var der en og anden iblandt dem, der i Stilhed ærgrede sig over, at *hun* aldrig foretog sig noget, der kunde snakkes og sladres om. Hvad der naturligvis ogsaa var kedeligt og al mulig Ærgrelse værd.

II

Den nye Fuldmægtig var kommen.

Visse unge Piger var meget nysgerrige. Visse unge Mænd trak haanligt paa Skuldrene, og spekulerede Appetiten bort for at finde noget at sige om ham, der kunde forhindre, at hele Interessen gik fra dem til ham.

Frk. Jessen blev den lykkelige, der først fik set ham paa Gaden. Straks foer hun til Pensionatet:

Han *var* kommen! Ganske køn: høj, ikke tyk, stor Næse, mørkt Haar, blond Fuldskæg, saadan spidst . . . ! Øjnene? Ja, dem havde hun desværre ikke rigtig faaet set, men han saa' noget skummel ud, og saa havde han saadan et ækelt Smil, naar han saa' paa Folk.

Uf! men han var nu vist heller ikke rar . . . Ja, og tænk saa: han vilde ikke engang bo hos Landinspektørens, men havde lejet Værelse helt udenfor Byen. Det syntes hun nok var fjollet, og det syntes de da ogsaa allesammen.

Saa løb hun videre med den interessante Nyhed, men lovede glædesstraalende at komme tilbage til Pensionatskaffen Kl. 5 præcis.

.....

Feststemning!

Pensionatet — Byens Sladder-Central — ventede den nye Fuldmægtig med graadige Øjne, ren Dug og

Syltetøj. Og Fuldmægtigen kom ikke, skønt Pigen havde været nede med Brev, og Middagen var udsat for hans Skyld.

Besynderligt!

Alle var de forsamlede. Søstrene Hørming — Centralens to gamle ugifte Bestyrerinder — glimrede i Dagens Anledning med nye Kjoler, mens de andre — Købmand Smith, Lærer Sørensen, Forstandsøvelses-Lærerinden Frk. Lund, selveste By- og Herreds-Fuldmægtig, Digter A. B. Hansen, o. s. v. — mere beskedent nøjedes med renvaskede Hænder.

Man saa' paa Urene. Man lyttede til Frk. Jessens Beretning, der nu for senere Ankomne serveredes i stærk personlig Gengivelse af den mest talende Søster Hørming. Kun Hr. Smith lod som om han aldeles ikke interesserede sig for slige ligegyldige Bagateller og demonstrerede ved i det skønneste Kræmmersprog at udvikle, hvor fortrinligt de Kjoler dog klædte Frøknerne. De var nu ogsaa syet hos ham.

Saa endelig ringede det.

Pludselig Tavshed! Den ældste Søster Hørming rejste sig højtideligt. Spændingen var stor!

Kun Lærer Sørensen vovede modigt en uartig Bemærkning til Forstandsøvelsen, men blev hurtigt standset ved de andres energiske Hyssen. Hvorefter de alle uden Undtagelse ventede stille — ganske stille.

»Næ, har De kendt Mage!« som en Stormvind kom Damen susende tilbage lysende af Ophidselse. »Det var Brev fra ham! Han vil have Maden bragt i Dag — og altid!«

Man mumlede. Damerne erklærede det højst besynderligt — uforskammet ligefrem. Herrerne smilede og gjorde Forsøg paa at sætte et haanende — satirisk Ansigt op. Hvorefter man med dette nye Samtale-emne gik til Bords for Mavernes Skyld.

Stakkels Frk. Jessen! Hun blev meget skuffet, da

hun kom tilbage allerede Kl. halv 5. A. B. Hansen paastod endog, at hun var lige ved at briste i Graad. Dog — han var jo Digter og saa' det Meget, ingen anden kunde se.

Men ét saas tydeligt af dem alle, og det var *det*, der atter hjalp Humøret op: Frøknerne Hørmings ærgrede sig over den rene Dug og det gode Syltetøj, der nu uden synlig Virkning gik al Kødets Gang.

III

Sladdereren rumlede om, Centralen gjorde sit. Alle maatte høre — Gerda Bjerre med.

Hun smilede og glemte, eller tænkte sit derved, men sagde som sædvanlig ingenting. Det Hele ærgrede hende blot. For det første, fordi det altid var saa ondsksfulde Bemærkninger: Herregud, de kendte ham jo dog ikke, og saa var det en Skam at tale saadan. Og for det andet, hvad havde han saa egentlig gjort? Han tog ikke Hatten af i Butikerne, gik med flagrende Kappe midt paa Dagen, naar Solen skinnede . . . havde blaa Flipper, saa hverken til den ene eller anden Side, røg Shagpipe paa Gaden, pyntede sig ikke engang, naar han skulde i Selskab o. s. v. o. s. v. — Ubetydeligheder, ikke Brøkdelen af den Spektakel værd!

Dagene gik.

Stadigt snakkede man. Mer og mer — stadigt mer som øste man af Havet selv: Han var storsnudet, overlegen, vigtig . . . talte og svarede saa rent nederdrægtigt — ironisk — uforskammet, at alle ærbare Nerver dirrede, sukkede og bad til Gud.

Men Gerda studsede. *Saadan* havde man aldrig stemt Violinerne før! Selv kunde hun desværre ikke dømme. Hun havde jo kun mødt denne frygtelige Mand et Par Gange, men talt med ham havde hun aldrig, hun kom jo saa sjældent i Selskab nu. —

Naa, men Herregud, sagde han dem virkelig nogle Sandheder — og det var naturligvis *det*, der var i Vejen — handlede han saamæn ikke saa helt galt endda.

... Saa hændte det da undertiden — mod hendes Vilje kanske — naar hun om Aftenen havde tændt sin Lampe for at skrive i den røde Dagbog, at Pennen tøvede, fordi Tankerne standsede ved denne fremmede Mand: »Mon —? Det var dog, trods alt, som om *han* i hvert Fald brød sig fejl om Snak og Vrøvl. Sagde og gjorde, hvad han lystede, blot saa velgørende sig selv. Ond eller god, dog noget af en Karakter . . . lidt af *en Mand!*«

Og Pennen tegnede paa Klatpapiret, og Tankerne fløj fra Hjemby og Sladder bort til gyldne Taageriger langt, langt ude. . . . Og kom saa atter tilbage og lo ad sig selv.

Dagene gik.

Sladdereren blev giftigere: Han var menneskesky, havde daarlig Samvittighed o. s. v. Nu var han begyndt at sige nej til Indbydelser, og sad i Stedet for alene i sin Stue med Lys til langt ud paa Nat. Da — sent, naar fornuftige Mennesker sov — kunde man møde ham ude i Anlægget eller helt ovre paa den anden Side Fjorden, hvor han travede omkring — Guderne maatte vide hvorfor.

Gerda smilede og rystede paa Hovedet, og dog tog hendes Tanker Form. Den tyngende Tro, at ogsaa han til Syvende og sidst dog havde hjemme i den intet-villende, døsiges Flok, veg langsomt for det Haab, der slog imod hende som et livsbringende Pust, at *her* var dog maaske endelig et Menneske, der kunde frigøre hende for Mængdens lammende Indflydelse, hvis han ikke slog Porten haanende i, men bød hende til Fest i sit eget forjættede Land.

I hvert Fald vilde hun sammen med ham — *det* lovede hun sig selv. Hun troede ikke de andre mer.

Selv vilde hun høre og se, men ingen for andre synlige Anstrængelser vilde hun gøre derfor. Ingen skulde kende hendes Tanker om ham. Maaske var de dumme, ak, det følte hun jo godt, men de skulde i hvert Fald ikke serveres som Paalæg til den øvrige Snak.

Saa ventede hun og haabede paa det gunstige Øjeblik.

IV

»Candidat Lyng —.«

»Frk. Bjerre —.«

Et Øjeblik saa' han hende i Øjnene med et eget søgende Blik, saa kom der noget som et lille Smil og et kort Buk uden Haandtryk. *Hun* svarede med et almindeligt Selskabsnik.

Saadan gik Præsentationen for sig en Juli-Aften hos Landinspektørens.

Det var Byens Ungdom og nogle Ældre, der var samlede for at øve sig i den éngang vedtagne Selskabstone.

Og virkelig — alt gik fuldkommen korrekt: Kirkestemning i Begyndelsen! Ærbare Damer ganske forsigtigt siddende for ikke at krølle de fine Kjoler. Unge Piger i Klynger, fnisende og leende uden anden synlig Grund end den, at de i Øjeblikket ikke vovede nogen anden Beskæftigelse. Og rundt i Krogene — parvis eller i Smaaklynger — unge Mennesker, der halede i det debuterende Overskæg, eller valgte at lade Hænderne gaa paa Eventyrrejse i Bukselommerne; mens ældre Herrer syntes at messe som værdige Pastorer om — Gud ved hvad.

Dog, saa snart Teen var drukket, og man, styrkede af denne forfriskende og mindre skadelige Drik, var naaet ud i Haven, skiftede Stemningen paa éngang Karakter.

Nu pludselig kunde alle snakke! Nu pludselig forsvandt Fruens værdige Mine og noksom bekendte Ro for en munter Opfordring til Ungdommen, om at foranstalte en lille hyggelig Leg. — Liv og Lystighed! »Tre Mand frem« og »Munken gaar i Enge«, og de Ældre som smilende, stille-forstaaende Tilskuere — til man endelig kom til Bords.

Der var dækket i Haven. For de Unge under kulørte Lamper i det aabne Lindelysthus, mens de Ældre anbragtes paa fornuftigere Maade i lukket Skur eller Havetelt.

— Gerda Bjerre, den Stakkel, blev lyksaliggjort med Byens Bøffel — den lokale Postassistent. Skæbnen vilde det saa! Til Gengæld fik hun da Lyng paa sin højre Side — heldigvis.

Saa begyndte man: Stemningen indfandt sig efter Øjeblikkes Forløb, men den utrættelige Lærer Sørensen øvede sig jo ogsaa i Vittighedsfaget for et forstaaende Publikum, der lo af Hjærtens Lyst. Og midt i al denne larmende Latter hørte man Digter Hansens affekterte Bemærkninger om Poesien i en saadan Sommeraften »under blegrøde Stjerner i Selskab med funkende Stjernes kud«.

Gerda Bjerre blev underholdt paa sædvanlig Fjordby-Manér, dels med Bøfflens bifaldende Latter over de andres Vid, dels med hans egen sjældne Opdagelse: det behagelige i at spise under aaben Himmel, og saa — Fru Vinges ualmindelige Gæstfrihed! Hun svarede kun ja og nej. Langt borte var hendes Tanker; hun følte dem som et mare-knugende Tryk, der naaede sit højeste, da Lyng pludselig bøjede sig imod hende.

»Hvad var det nu, De var for en?« spurgte han i en Tone, der just ikke hverken røbede Beundring eller Ærbødighed for den unge Fjordby-Dame. »Ja — jeg mener, hvad bestiller De . . . er De mere end Mor's dejlige Datter: en værdifuld Dekorationsgen-

stand?» fortsatte han med et lidt spottende Smil, da hun forlegen-forbavset stirrede paa ham.

»Mit Navn er Gerda Bjerre,« svarede hun kort.

Han saa' smilende paa hende.

»Rolig, kære Dame — rolig! Hvorfor bliver De dog fornærmet, fordi jeg gerne vil vide lidt om Dem, *den eneste*, jeg ikke før har haft Fornøjelsen at se? — Frk. Bjerre! Var det saadan? Naa, sig mig saa ærligt: bestiller *De* mer end ingenting?»

Hun svarede ikke. Saa tømte han sit Glas og vendte sig atter til Frk. Apotekeren — hans Bord-dame.

Hvad han talte med hende om, hørte Gerda aldeles ikke, og Bøflen bad to Gange, om at maatte »have den Ære« at drikke et Glas med hende, før hun endelig fik tilfredsstillet ham. Hun ærgrede sig over sig selv: fordi denne Fuldmægtig var overlegen — uartig, var der da sandelig ingen Anledning til at lade ham mærke, at det berørte hende i nogensomhelst Grad.

Hun tog da atter Mod til sig og spurgte lidt efter, da han et Øjeblik sad tavs, hvad han syntes om den lille By.

»Mageløs — som *Deres* Hjemby maa være det!« svarede han smilende. »Saadan et lille fredeligt Sted, hvor ingen vilde Tanker forstyrre, og ingen smaalig Snak og Strid bringer Livets Latterlighedssider frem. Hvor Hønsene vækker én om Morgenen til Dagens indholdsrige Arbejde, og Aftenklokken maner én til Hvile og Søvn . . . Virkelig et Slags Børnenes Paradis midt paa den sukkende Jord!«

De er skabagtig! fik hun Lyst til at svare ham. Men hun gjorde det ikke. Hun tabte derimod en syltet Pære ned i sit Skød, men fik den til alt Held fisket op i en Fart. Igen havde han vendt sig fra hende og diskuterede nu atter Kemi med den kemisk-lærde Apotekerfrøken. Men nu vilde hun for Alvor

tale med ham — vilde forsøge at fange et Glimt af, hvad han egentlig var for et Menneske: en affektert, indbildsk Nar, eller virkelig i Slægt med ham, hvorom hendes Drømme og Ensomheds-Længsler drog.

»Savner De nu ikke København og Deres gamle Venner og Bekendte?« spurgte hun da og saa' fast paa ham et Øjeblik.

»Jo, naturligvis, Frøken — naturligvis!« svarede han. »Det var jo selvfølgelig derfor jeg tog herover, saadan for at elske lidt paa Afstand — forstaar De?«

Hun smilede tvungen, men Samtalen opgav hun i hvert Fald foreløbig. Han *vilde* jo ikke svare og være sig selv et eneste Øjeblik.

Imidlertid — Stemningen bølgede højere. Bøflen fortalte hende ivrigt om den ny Bane, man tænkte paa at anlægge ud til Havet og troede derved for en Gangs Skyld at kunne blive saare interessant. Stakkel! Han huskede desværre aldeles ikke paa, at Konsul Bjerre selv var Medindbyder til Aktieforetaget. Men sikkert vilde han efter Opdagelsen have rødmet endnu dybere end han gjorde, var ikke Lærer Sørensens humoristiske Tale kommen ham til Hjælp i yderste Øjeblik.

Denne — og særlig Slutningen: nogle forblommede Ytringer om »en Art københavnske Flyndere, der mindede svagt om Mennesker« og tydeligt nok var myntet paa Lyng — tog nemlig bragende Bifald; den rystede Selskabets Lattermuskler i den Grad, at Bordet hævedes, og den parvis-fortrolige Spadseren-om begyndte.

— —
Nede i den bugtede, mørke Stikkelsbærgang gik Gerda alene; Tankerne gav hende Selskab nok.

Var hun skuffet? Vred? Ærgrede hun sig? Over ham? Over sig selv? Hvorfor blev hun ogsaa saa umulig, hver Gang hun vilde tale med ham? Ganske som var hun endnu en Skoletøs . . . !

Saa pludselig mødte hun atter Fuldmægtigen.

»De gaar saa alene, Frøken!« sagde han, idet han standsede og gik tilbage med hende. »Saamæn!« vedblev han, da hun ikke svarede. »Maaske bedst ogsaa, naar de andre løber om med Begejstringsblus paa Kinderne, som var de Karikaturer af sig selv.«

»De bryder Dem maaske ikke om Selskaber?« Saa kejtet og banalt et Spørgsmaal! Hun indsaa og fortrød det straks.

Men Lyng smilede. Han mærkede jo tydeligere for hvert Spørgsmaal og Svar, hvor tung og kejtet hun var — rigtig en Pipfugl, trods sine dybe Øjne og det nydelige Haar.

»Vanskeligt for mig at svare paa Deres dybe Spørgsmaal, Frøken —? Hvad var det nu, De hed? Naa—aa: Gerda var det! *Frk.* Gerda — ja!«

Og som pludselig forglemmende sig selv, fortsatte han:

»Gerda! Ja, hvor kunde der være meget, meget i det Navn! Gerda — hm! Og saa drømmer man sig langt bort og højt op, til De selv river én ud af Drømmene, og jordbinder én med Deres Spørgsmaal og Svar — naa.«

Hun studsede. Havde han blot talt i den Labantone, der vilde passe til saadanne Ord, saa havde hun med en utvetydig Undskyldning frigjort sig fra hans Selskab. Men nu? Det var hende, som listede de Ord sig ud fra smertelige Erindringer, og hun følte paa éngang Lyst til at gribe hans Haand og sige ham — ja hvad?

»De er vist et underligt Menneske!« sagde hun blot, og Stemmen dirrede svagt.

Han saa' paa hende med et ironisk Smil.

»Rigtigt!« fortsatte han. »Meget underligt . . . meget interessant! Et lønnende Studium for Tøse i Lømmelalderen, kan De tro!«

Mere vilde han maaske have sagt, men *hun* næppe

taalt. Der skulde dog være en Grænse for alt! Imidlertid — nu blev de afbrudt af Frk. Jessen og den unge Købmand Jacob Smith, der leende og pludrende kom imod dem gennem Tusmørket.

»Hvad siger nu De, Frk. Bjerre?« begyndte Købmanden og standsede dem. Frk. Jessen kan ikke finde det stilfulde, det, om jeg saa maa sige — karakterfaste i vinrødt Liv, og Nederdel omtrent som mit udstillede Mønster. Jeg mener nu, at netop de Farver stod ganske harmonisk til Frøknens prægtige sorte Haar . . . «

Frk. Jessen lo af fuld Hals og kastede sig anerkende ind mod den lille Købmands karakterfaste Diplomatfrakke, mens han stadigt pludrende søgte at holde Gerda fast.

Hvad der virkelig ogsaa lykkedes ham for engangs Skyld. I hvert Fald fortsatte Fuldmægtigen alene sin Vej op mod Huset gennem den smalle, mørke Gang.

— —
Oppe i Værelserne var Livet vaagnet paa ny.

Dér havde Borgmesteren og hans Køl vand, Procuratoren — »Føllet«, som han kaldtes — klumpet sig sammen med den vandkæmmede, »lærde« Apoteker, for som Byraadsherrer at forhandle Byens Tarv. Mens Landinspektøren henne i et Hjørne brølede om Kunst og Malerier for den tunghørig Distriktslæge, der stadigt nikkede og sagde ja, uden at forstaa et levende Ord. Henne i Sofaen sad den gamle hvidhaarede Konsul Bjerre og hørte smilende paa Stationsforstanderens Profetier om, hvad den ny Bane nødvendigvis maatte bringe Fjordby og dens Mænd.

Lyng saa' ærefrygtigt paa dem og gik videre ind til Damerne.

Dér var man i Kampstemning. Fru Landinspektøren, Apotekersken og Procuratorinden var at skue som skrigende Gæs. Alle tre sad de lige ivrige og

diskuterede Opdragelsesteorier, indtil Procuratorinden i en eller anden mærkelig Forbindelse kom til at nævne Ordet: Tjenestepige. Da klamrede de sig alle tre til Tjenestepigen som til et Frelsens Anker, og nu var der atter den smukkeste Enighed i deres Udgødelser over dette upaalidelige og højst usædelige Folkefærd.

Henne ved Klaveret stod Konsulinden. Med Ryggen vendt mod det talende Trekløver bladede hun i Nodebunken, opgav at finde, hvad hun søgte og satte sig atter hen i Sofaen ved Distriktslægens Datter Elisabeth, idet hun paany tog Haandarbejdet frem.

Lyng lod Blikket glide rundt fra hende til de andre og til hende igen. Rejste sig saa, bladede lidt i de udstillede Bøger, kiggede ud mod Haven, saa' paa de opslaaede Noder og længtes atter ud.

»Spiller De ikke, Candidat Lyng?«

Konsulinden saa' smilende paa ham henne fra Sofaen.

»Naa—aa, ikke meget, Frue.«

»Men De spiller dog! *Vilde* det være ubeskedent, Hr. Lyng?«

For femte Gang saa' han opmærksomt paa den høje graahaarede Dame med det fine, intelligente Ansigt — det eneste af dem alle, han syntes en Smule om. Saa fik han paa éngang en Idé. Og nu, da Trekløveren derhenne syntes udtømt for denne Gang, gik han til Klaveret, søgte i Bunken, fandt og spillede væk — to, tre Revymelodier, der indbragte de Tilstædeværendes obligate Tak.

Kort efter forsvandt Distriktslægens Datter. Men den Samtale, han — takket være Musikken og Fruens Udtalelse: »hans Evne til i Hast at kunne finde sine Omgivelsers Smag!« — havde begyndt med Konsulinden, fortsattes med stigende Interesse fra begge Sider om Literatur og Kunst. Hendes Kundskaber og klare Udtalelser forbavsede ham; og hvad end

Resultatet blev, saa lovede han i hvert Fald at aflægge en Visit og for engangs Skyld deltage i det Kroketspil, der lod til at interessere hende og det ganske Hus.

Senere da Lyng, træt af Selskabet, atter søgte sit Tøj i Entréen, traf han Gerda, der, lige kommen fra Haven, var i Færd med at gaa ind.

»Gaar De allerede?« spurgte hun og rødmede svagt, mens hun et Øjeblik blev staaende med Haanden paa Dørlaasen.

»Ja—a?« Han saa' paa hende: nu syntes hun langt mere sikker og frejdig end før. »De holder Skydeøvelser derinde — diskuterer, mener jeg. Krudtet bliver til Røg og forpester Luften — puh!«

Han knappede Kappen om sig, fik Shagpiben tændt og fortsatte saa:

»Hvor har De for Resten været? Alle de andre har siddet derinde og været veltalende den sidste Timestid.«

»Saa—aa! Jeg har været ude i Haven.«

»I Haven?« Han saa' paa hende. »Alene?«

»Ja—a!«

»Hm — Maaneskins-Lyrik? Saadan vandre alene omkring, ikke sandt?«

Hun svarede ikke. Et Øjeblik saa' hun trodsigt, lidt udfordrende paa ham, som om hun vilde sige noget, saa slog hun atter Øjnene ned. Han lod som ingenting. Men idet han lukkede Havedøren op, fortsatte han:

»Skal De ind maaske? Eller vil De med en lille Ronde, inden jeg gaar hjem?«

»Nej Tak!« kom det bestemt.

»Ja ja,« han smilede. »Nu faar jeg jo ogsaa Fornøjelsen en af Dagene . . . jeg har lovet Deres Mo'r en Visit.«

»Har De det?« Hun hævede Hovedet og saa' paa

ham med et roligt og sikkert Blik. »Hvor vil De dog? De, der paa Forhaand mener, at kende os alle til Bunds, og næppe værdiger os et alvorligt Svar, naar De kan nøjes med et Smil!« Hun rystede beklagende paa Hovedet, men Stemmen dirrede, ivrig som hun blev: »Ja, vi er saamæn ikke meget beundringsværdige i nogensomhelst Retning, vi unge Piger herovre — det skal jeg med Fornøjelse indrømme Dem. Vi er ubetydelige alle uden Undtagelse, det véd jeg saa godt. Men alligevel: vil De til Stadighed byde mig, hvad jeg i Aften, dumt nok, har taget imod, saa skal De dog ikke oftere ulejlige Dem.« Hun bukkede kort »Godnat, Candidat Lyng.«

Forbavset over den pludselige Forandring stirrede Lyng mod den lukkede Dagligstuedør.

»Det var Fandens!« mumlede han. »Ja ja da, ja ja! Det skulde virkelig glæde mig, hvis . . . «

Saa gik Ejnar Lyng ind gennem den lille sovende By.

V

Det havde, ikke alene blandt de Mennesker, der gennem Fjordby-Sladder vidste Besked, men ogsaa blandt Familiens mange Bekendte, vakt en vis Forundring, at den bekendte københavnske Etatsraad Lyngs ældste og næsteneste Søn havde valgt at tage Ansættelse som simpel Kontorist hos en stakkels vestjysk Landinspektør i Stedet for at fortsætte sine juridiske Studier i København.

Tilsyneladende var nu vel ogsaa denne Forundring ganske paa sin Plads. Havde man imidlertid kendt den unge Mands Motiver rigtig til Bunds, vilde dog Sagen alligevel nok — i hvert Fald for nogles Vedkommende — være bleven mindre forunderlig, om de end ikke derfor kunde have indrømmet, at han just handlede fornuftigt og klogt.

.

Etatsraad Lyng var af Bonde-Slægt. Faderen, en jævn, forretningsklog Bondemand, havde tjent ret gode Penge paa Smørekspport, og ældste Søn, den nuværende Etatsraad, havde efter Faderens Død overtaget og udvidet Forretningen, hvorved han efterhaanden havde forøget den arvede Formue saa stærkt, at den meget formaaende, men ved daarlig Økonomi ogsaa meget forgældede, Højesteretsadvocat Dreyers Datter havde fundet det raadeligst at give den rige Smørmand sit ja, da han i et erotisk og ærgærrigt Øjeblik havde erklæret hende sin brændende Kærlighed.

Man kunde efter dette maaske være tilbøjelig til at antage, at disse to Mennesker maatte høre til de Naturer, der blev begavet med misundelsesværdig

Evne til at tage Livet praktisk — en saadan Antagelse vilde under alle Omstændigheder netop være ganske overensstemmende med Virkeligheden. De havde Brug for hinanden: hun for hans Penge, han for Svigerfaderens Indflydelse, fine Forbindelser og hvad dermed kunde følge for en ærgerrig, bondefødt Smørgrosserer. *Derfor* elskede de hinanden, og *derfor* havde de grundet deres Hjem.

Rigt og pragtfuldt blev da Hjemmet indrettet. Stor og kjærlig blev Gæstfriheden mod — Folk af Navn. Det gjalt jo om at skabe en Position ved at drage et mere distingveret Publikum til Huse end det, Herren fra sit solide, men tarvelige Barndomshjem var kommen i Berøring med — og det maa siges, at Bestræbelserne lykkedes over al Forventning godt. Takket være Fruen, Advokaten og de mange Forbindelser, fik Grosserer Lyng hurtigt en Mængde fremtrædende Tillidshverv: Indbydelser til Aktieforetagender, Byggespekulationer, Velgørenhedsforanstaltninger, Basarer, Indsamlinger o. s. v., o. s. v. — Snart saas hans Navn daglig i Avisernes Spalter, og skulde han virkelig endnu have en eller anden aristokratisk Spotter — takket være den ulyksalige Bondeslægt — saa var ogsaa vedkommende falden til Ro, da Lyngs hele enorme Betydning var bleven urokkelig fastslaaet ved den nydelige Etatsraad-Rang, og da hans gamle, jævne Moder, efter at have taalt en aarelang hensynsløs Optræden af Sønnen og særlig af Etatsraadinden, endelig havde trukket sig tilbage fra Husets »adlede« Selskabelighed.

I dette Hjem var da Ejnar Lyng fostret op. »Smørret først og Smørret sidst! Smørret giver Penge, kun Penge giver Ære og Anseelse, og uden *det* er Livet en Ulykke« — i korte Træk Idealerne, hvorefter man havde opdraget ham og den to Aar yngre Broder — Etatsraadshjemmets eneste Børn. Broderen havde befundet sig godt ved denne Opdragelse; for

Ejnar derimod havde — end ikke som Barn — noget-somhelst i Hjemmet været tilpas. Det var, som kunde han ikke trives, men følte sig ene og fremmed her, hvor Herrernes Samtaler evig og altid drejede sig om Smør og Børs og Veksler og Kurs, hvor Damerne — unge og gamle — pjattede om Pynt, Flirt og pikante Skandaler, og hvor hverken Faderen eller Moderen syntes særlig interesserede for noget-somhelst, der ikke netop stod i Forbindelse med Anseelse og en velfyldt Pengepung.

Ejnar selv havde nemlig allerede som Dreng haft mange Interesser. Maaske var de fra Begyndelsen til Dels bleven udviklet for at afhjælpe den Tomhed og Fremmedfølelse, han altid havde følt i dette sit Hjem — dog i saa Fald var Maalet ikke naaet, thi netop ved de mange Interesser var han efterhaanden kommen endnu længere bort fra den engang vedtagne Livsanskuelse i det Lyngske Hus.

Nogen udpræget Lyst til et specielt Erhverv havde Ejnar Lyng aldrig haft. Imidlertid — *det* var ogsaa ret ligegyldigt, thi det fulgte jo saa ganske af sig selv, at denne ældste Søn skulde være Jurist for engang at kunne overtage den gamle Advokats Forretning og saaledes vedligeholde og forøge Højagtelsen for den Lyngske Slægt. Han var da ogsaa begyndt paa dette Studium, men allerede efter to Aars Forløb havde han atter opgivet de dumme, døde Lovparagraffer trods Advocat og Forældres rasende Protest. *Da* var Ejnar Lyng 24 Aar og hans Plan stod nu klar:

Han opgav Jura og alle andre Studier i al Evighed. Han vilde ikke ofre al sin Tid og alle Evner paa et Arbejde, han ikke nærede personlig Interesse for. Han vilde ikke sejre i Livskampen ved at faa Plads i Solen, og saa til Gengæld gøre sig til aandelig Krøbling det hele Liv. Men netop *saadan* skulde de jo være — de Hjemmets Idealer af en »dygtig Mand«. Og saadan var de ogsaa, det saa' han jo. General-

konsulen, Justitsraaden, Ridder-Direktøren? En var blevet til en Smørbøtte, en til en Kultønde, en til en Salvekrukke, en til en Guttaperkalklump . . . alle skæve og misdannede, mer og mer givende Afkald paa *Menneskeværdi* og Individualitet for at inddrage alt: Tanker, Længsler, Glæder — ja, endog Kærlighed i den usle Jagt efter Mammon, Mammon!

Nej — saa tusinde Gange hellere slaa lidt af paa sine Fordringer: tjene lidt færre Penge, vinde lidt mindre Navn, lidt ringere Ære og Anseelse, men saa til Gengæld bevare sig uførkrøblet — holde sine Interesser og Frihed i Ære, holde sig ung med evig Udviklingsmulighed.

Først og fremmest gøre sig værdig til Livet ved ikke at svigte sig selv.

. . . Saadan havde Ejnar Lyng forsvaret sig. Forfærdet og forbavset havde Forældrene hørt paa denne Galmands-Snak, og nu var der fulgt Scener endnu mere pinagtige end nogensinde før —

Indtil Ejnar Lyng endelig, træt og ked af det hele Vrøvl, resolut sagde Hjemmet Farvel, frafaldt alle Fordringer om Støtte og Hjælp, søgte praktisk Ansættelse i København og klarede sig selv.

Da han nu — halvandet Aar efter — var taget til Fjordby, havde han modtaget de sidste Skændsord, og den sidste Rest af Forbindelse var brudt mellem ham og hans Hjem. Kun Bedstemoderen havde han ikke svigtet. Tit og ofte havde han harmet sig syg over den utaknemmeelige Behandling, der i hans Hjem var bleven udvist mod hende, den gamle, gode og hjælpsomme Kvinde, hans Barndoms Legekammerat og eneste Fortrolige, og hende elskede han maaske endog højere nu end nogensinde før.

Dog nok. Nu gik Ejnar Lyng ud mellem de vestjyske Lyngbakker glad og alene i den lyse, dejlige Nat . . .

VI

»Mon han kom?«

Skulde hun være ganske ærlig, ønskede hun det, men meget Haab nærede hun ikke derfor. Hvorfor skulde han komme? Hvorfor skulde han forny Bekendtskabet med hende, naar han trak sig tilbage fra de andre? Hun indsaa jo, hvor tuset-ubetydelig hun havde været hin Aften lige fra først til sidst, hun, der havde tænkt . . .

Imidlertid — alt det skete til Trods — en skønne Dag sad han alligevel i Dagligstuen hos Forældrene, da hun tilfældigt kom fra Haven derind.

Saa talte de sammen, først dér, senere alene nede i Haven — men denne Gang lettere og helt anderledes end sidst.

Visiten endte, Fruen opfordrede atter — og Visiten gentog sig.

Det ene Parti Krocket afløste det andet, Samtalerne med Gerda blev stadig flere . . . og saa var han da nu — en Maanedstid derefter — blevet den faste Spiller, der mødte hver eneste Eftermiddag.

Hurtigt og uventet var dette kommen, syntes han. Allerede hin Aften hos Landinspektøren havde han jo, med sit ret store Kendskab til Fjordby-Menneskers Selskabelighed, følt sig inderlig overbevist om, at han ikke gik Glip af nogetsomhelst, ved nu for Fremtiden at hengive sig til en fuldstændig tilbagetrukken Ensomhed. — Og saa var netop disse Mennesker, som han ikke før havde set, paa éngang dukket frem.

Sandt nok — just begejstrings-overvældet af det første Indtryk var han vel ikke blevet. Men paa den anden Side havde han dog straks fundet baade Fruen og den unge Pige en Smule mere sympatetiske end den øvrige ens-pludrende Flok. Og det var virkelig med et dæmrende Haab om at finde Mennesker, der dannede — blot en haarfin Undtagelse, at han havde indledet Bekendtskabet og gjort den første Visit.

Naa, heldigvis — skuffet var han da ikke heller blevet endnu. Tværtimod! Det var virkelig, som om han bestandig følte sig mere hjemme blandt disse Mennesker, der — hvordan de nu end var — i hvert Fald aldrig plagede ham med nysgerrige Spørgsmaal, smaaligt Vaas og ondsksfuld Snak, som det nu éngang var Skik, men viste ligesom noget finere og dybere i Tale og Tankegang.

Derfor vedblev han at komme. Selve Spillet interesserede ham ikke i ringeste Grad; egentlig var det først, naar dette var forbi, og fjerde Deltager — den forlovede Distriktslægedatter — var gaet hjem, at de gode Øjeblikke kom.

... Saa hændte det da, alt som Dagene gik, naar han om Formiddagen sad i det lille mørke Kontor og regnede og skrev og træt søgte et Noget, hvorfra Tankerne kunde vende tilbage med fornyet Arbejds-kraft, at Billedet af den aabne Veranda ud mod Kroketspladsen og den bugtede Fjord pludselig kunde titte frem og faa ham til at tage fat paa ny. Eller, naar Kontoret var lukket og Kroketspillet forbi, og han atter sad ene paa sit Værelse læsende i sine Bøger, eller maaske gik Aftentur opover Bakkerne langt ud, at han da paa éngang kunde føle sig munter, lys og let, saa han forundret maatte gribe sig i det og spørge hvorfor.

Men ingen Grublen fulgte — i samme Øjeblik laa Svaret parat. I samme Øjeblik vidste han, at det var Fruens og den unge Frøkens Skyld. Og atter

saa' han hende for sig, som hun var dernede: lys som livskraftig Sundhed, og dog engang imellem med et Udtryk i Øjnene, der røbede ligesom et Savn . . . Noget, der gnavede, tærede; noget, der ligesom bad, stille, hemmeligt: Svar mig! Sig mig *det*, og *det*, og *det* —!

Saadan tænkte og drømte han.

Vaagnende Sympati vel! Sympati — hvid og let som den flyvende Sommer, sart og skælvende som Edderkoppens tynde Traad. Ingen, og allermindst han selv, vilde have kaldt det ved andet Navn. Og dog ejede denne spirende Følelse ligesom usynlige Kræfter, der aabnede Hjærterne, og gav selv det ringeste Blik og det ligegyldigste Ord mere Farve og Klang.

Naturligvis blev det ikke stadig ved Kroketspil og Verandakaffe! Solen gik ned, men atter mødtes de — først tilfældigt, senere efter dunkle, halve eller kvarte Aftaler, altid lidt usikkert famlende efter Ord og Tone i Mødets allerførste Øjeblik.

Dog, kom de udenfor Byen gik det bedre. Dér var det, som om Bakkerne kastede de rolig-dunkle Skygger imod dem, sluttede dem inde, førte dem nærmere hinanden og lod dem føle sig mere som Venner og ét. Og anderledes end han vilde være overfor nogensomhelst anden i den ganske By: mere talende og spørgende, mere visende sine Meninger og eget Selv, blev han overfor hende alt som Tiden gik. Indtil et vist Punkt naturligvis. Egne Forhold berørte han aldrig, gav hun end nok saa megen Anledning dertil. Saa snarere kunde han paa éngang mene at have sagt for meget, og brød da af med en spøgefuld Bemærkning, hvorefter han behændigt drejede Samtalen op mod Emner af anden og ufarligere Art.

Men da mærkede Gerda det. Tavs og stille blev hun i saadanne Øjeblikke, følende det som Uret-

færdighed ikke at maatte faa klarere Billede af ham, som Tankerne jo allerede havde fordret at kende helt. Lidt kendte hun — for meget til at lade ligegyldig, men alligevel endnu altfor lidt til at turde juble over, at han virkelig var den, hun havde haabet og søgt.

Et vidste hun dog. Paa et løst Blad i hendes Dagbog havde han efter Opfordring skrevet det:

»De sad og skræppede op om Moral hele Flokken — og *De* gav mig dette Blad!?

Bedste, Frøken Gerda, jeg har vist slet ingen Moral! Jeg kender blot en eneste Livsførelse, der for mig hæver sig en Smule op over Latterligheden. *Den*: at leve efter sin egen Lyst og tage Konsekvenserne deraf.«

Hun samlede og tænkte, lagde sammen og tænkte paany . . .

Men da — netop nu — holdt Turene op.

VII

Ejnar Lyng sad hjemme. Lampen lyste hans Stue hyggelig med sit røde Skær, foran ham paa Arbejdsbordet laa Bøger og Hefter opslaaet — Gerda ventede mellem Bakkerne Gang efter Gang.

Han kom ikke.

Læsningen optog ham. Eller maaske han en enkelt Gang skød Bogen til Side, mens Tankerne listede bort med Cigarens bølgende Røg:

De Ture? Blev han maaske Pattebarn paa ny, der nødvendigvis skulde have én at pludre med? — Kvinder! Sympati! Havde han maaske ikke foreløbigt faaet nok?

Dette med Astrid nu —!

Det var allerede Aar siden — kort efter at han havde sagt Jura, Hjem og akademisk Vidunderlighed Farvel — at han første Gang havde truffet hende i Selskab, hvor hun straks havde vakt hans Interesse ved sin underlige Kundskabs-Tørst.

. . . Saa var Bekendtskabet bleven forsat! Resultatet var jo blevet, at han havde læst Sprog og Kemi med hende paa sit Kvistværelse i Møntergade hen mod Aften, naar hans Kontortjeneste var forbi.

Hvor havde de dog været glade — han ikke mindst! Han havde jo set Frugterne af hendes Jærnflid . . . havde saa tydeligt mærket, hvordan hendes Tanker blev ligesom større, ædlere, dybere derved.

. . . Men saa var Foraaret kommen!

Uudholdeligt var det atter blevet ham deroppe paa Kvisten med Udsigt kun over Tage og kulstøvet Luft, nu Sol og Lys drog over Landet paa ny. — Alle de gamle Ønsker og Drømme om at bryde helt ved at flyve bort fra den forhadte, tungt-trællende By, der havde knuget ham fast fra Barn, vaagnede igen. Lokkende og koglende tog de Livstog med de mange Indvendinger, der pipede frem, til de endelig — *endelig* sejrede hin Dag, han resolut havde sagt det Hele Farvel.

Men Astrid? Hun skulde skrive om sin Fremgang — svare og spørge ham. Saadan havde Aftalen lydt.

Brevene var ogsaa kommet. Hvor havde han ikke ofte glædet sig over disse Breve, der nu, baade i Form og Indhold, syntes ham hævet over alt det sædvanlige Damekradseri!

Og saa —!

Nu var det Hele forbi. Højtideligt som en Høstpræken laa Brevet og forkyndte Forlovelse, og saa maatte jo noget saa underordnet som Læsning og Studier naturligvis opgives for disse ny og større Interessers Skyld.

For ikke at tale om de modtagne Breve!

Dem maatte han endelig sende tilbage »af Grunde, han naturligvis selv forstod«, skrev hun saa kønt!

. . . Lampen lyste. Atter kom Tankerne tilbage til den opslaaede Bog. Til han sent paa Aftenen vandrede gennem den stille søvnknugede By ad de Veje, Tilfældet førte ham; træt af Bøger, Lys og Tanker givende sig Mørket i Vold, følede sig som Fnug kun i den store Stjerne-Nat.

.

Saadan lakkede da Aaret mod Slut. Juleaften kom, ikke pludselig og overvældende, som den naturligvis burde det, med aristokratisk Kulde, Sne og

Uføre — ganske stille og skamfuld viste den sig i Aar med Gammelmands-Graavejr og en Smule Støvregn, slet ikke saa let at faa Julestemning af.

Men Kirkeklokken gjorde sin Pligt. *Den* kimede samvittighedsfuldt over Land og By samlende alt Folk og Fæ til den store Fest. Ogsaa Lyng vækkede den fra Bøger og Ensomhed til Kirke og Lys . . .

Det var i Kirken —:

Allernederst i et Hjørne hilste han den kommende Jul. Selv ubemærket sad han dér og fulgte Skaren, der lig en broget, endeløs Slange bugtede sig frem.

Han saa', hvordan de kom: Ingen alene, alle parvis eller i Klynger, mens »glædelig Jul« summede som Spyflue-Musik rundt om. Og Slangen bugtede sig: Endnu stærkere skubbende og puffende hinanden, borede Folk sig frem, til Salmesangen begyndte, og Kirken var fyldt til sidste Plads.

Nu sang de.

Og gamle Melodier, han selv havde sunget som Barn, da Moderen spillede i Dagligstuen, og Faderen sang med — var *det* virkelig dem?

Og Salmesangen døde hen, Orgeltonerne hørte op, oppe fra Altret messede Præsten Julestemning over sin Flok.

Det blev ham saa varmt. Han aabnede Frakken og saa' sig omkring:

Ganske stille, kun Præstens syngende Mumlen deroppe fra. Alle ganske ens med bøjede Hoveder og halvt lukkede Øjne — uden Udtryk, som bad de Sønnen ned . . .

Det — Julestemning?

Pludselig rejste han sig. Han følte et kvælende Tryk, som maatte han skrige højt efter Liv og Luft. Langsomt banede han sig ud, mens Sangen og de livløse Øjne fulgte ham, til Døren endelig smækkede i, og han atter stod alene paa det stille Torv.

. . . Atter trak han Vejret i dybe Drag, mens han

skyndte sig gennem den syngende By. Gaderne var ganske tomme som om Søndagen. Alle Butiker var lukkede, hist og her satte man netop Skodderne for. Men oppe fra alle Vinduer skinnede Lys og Jul som store sentimentale Øjne, som Øjne i Bur. —

»Disse Mennesker!« saadan tænkte han, mens han skyndte sig bort: »Har de virkelig en Gang ejet en Drøm i sig, som de ønskede at føre frem til Virkelighed — de indsaa dog snart, at ideelle Drømme er Satans Værk, og den højeste Menneskeværdi bestaar i som svage og fejge Børn at trygle og tigge Gud om Hjælp! — En Skarnkasse er denne Kirke efterhaanden blevet. Et Hjemsted for al Landets aandelige og legemlige Svæklinge eller beregnende Hyklere, der »spekulerer i Gud«!

Aa, de skulde renses, disse Pestkuler, med sviende Svøbeslag —!

Videre gik han. Bort fra Byen, ud mellem Bakkerne, ud at holde Jul med al Verdens Skønhed, der laa derude og lo højt af Menneskers besynderlige Liv.

Sent paa Natten stod han atter ved sin Dør. Alt var mørkt, alle sov de forlængst. Inde i Gangen rev han en Tændstik af og fik Nøglerne frem.

Blikket faldt paa Postkassen — Breve! Skræderens Reklame-Hilsen var jo lykkeligt modtaget, Bedstemoderens Julepakke var allerede kommen i Gaar! Hvad var der saa mer?

Lysset blev tændt og Brevene lukket op.

Det viste sig at være en Opfordring fra Pensionatet, om at drikke Te dernede i Aften Kl. 10. Det rev han i Stykker, mens han grundede over det andet: Gerdas lille Brev med Hilsnerne fra Forældre og hende selv, og Spørgsmaal om han havde Lyst til at spise Middag hos dem 1ste Juledag Kl. 4, eller om han ganske havde svigtet dem og ikke vilde vise sig mer.

»Hm — —?»

Han grundede lidt, mens han klædte sig af:

»Hun er da langt at foretrække for de andre! —
Man kan da tale med hende, hun kan da forstaa!
Forstaa? Hvilket? Ingenting! Det Hele er menings-
løst!«

Snart faldt han i Søvn, og Julenatten gik. Men udenfor klarede det atter op, og var der i Nat en Julestjerne, saa skinnede den nu paa ham og hans Drømme, der var til Fest med en ung, askeblond Kvinde i Huset ved den bugtede Fjord . . .

VIII

Konsulens Middag var overstaaet.

Jul og Selskaber, Breve og Visiter var i det Hele forbi, og atter skinnede den lille By i graalig Ensformethed. Dog — Julen havde været dejlig, mageløsmorsom, derom var alle enige, og den havde givet én saa meget at tænke paa, at huske og tale om.

Saa snakkede man da om alt det meget morsomme: baade om det, der skulde huskes og gemmes, og det der virkelig skulde tales om.

Til man endelig havde snakket ud. Havde drøftet og diskuteret Digter A. B. Hansens Forlovelse med Frk. Jessen, saa der vanskeligt kunde klemmes et eneste nyt Ord mere ud af den iøvrigt saa interessante Begivenhed. Havde præsenteret alle Juleindtryk, baade smaa og større, og faaet andre igen, saa det Hele var blevet en stor dejlig Fællesejendom, og man saa smaat hver især begyndte at haabe paa ny Næring derude fra.

. . . Gerda og Lyng havde begyndt Aftenturene igen. Hin Aften hos Konsulens, da han et Øjeblik var blevet alene med hende i Kabinettet, havde han en passant selv opfordret hende dertil, uden dog derfor at have forklaret sin lange Udeblivelse med andet, end et Skuldertræks Slaaen-det-hen i ingenting. Dog, hun havde ej heller trængt paa. Glæden over at han atter var kommen og nu selv havde ønsket

Sommertiden tilbage, havde fyldt hende helt. Alle de blundende Drømme vaagnede og drog ud til Livet paa ny.

. . . Begivenheden hilstes med Jubel over den ventende By. Den virkede som Næring: smaa blege, forkrøblede Skud sprang pludselig ud og sendtes fra Centralen gratis rundt overalt. Indtil en Bombe paa éngang standsede Snakken, og Fjordby stivned i Skræk og Gru.

Det gik som en Løbeild:

Tænk! Gud, tænk! Distriktslægens Frk. Elisabeth havde taget Gift! Morfin, Carbol, Rhabarber — man vidste ikke hvad. Dødsyg laa hun! Forældrene græd! Dr. Goldberg fra Holstebro var kaldet ekspres —!

Hvorfor? Hvorfor dog? Hævet Forlovelse! *Han!* Ja, ja pludselig . . . ingen anede hvorfor. Forfærdeligt! Og i Julen havde han været dér! Og Frk. Lund havde set dem kysse! Og Central-Damerne havde hilst paa ham i Kirken! Og man sagde, de skulde holde Bryllup til Maj! — Aa Gud, aa Gud, den Tid — den ryggesløse Tid!

»Stakkels Elisabeth! Jeg var der henne i Dag. Hun laa og fantaserede og kunde slet ikke kende mig,« sagde Gerda til Lyng paa en af Turene, en Aften, da det var paa Højdepunktet.

»Saa—aa? Men hun kommer sig dog!«

»Ja, de haaber det jo. Det vilde da ogsaa være forfærdeligt, hvis —«

Han sukkede svagt: »Ja — men nu? Hvad nu? Hun gaar jo i Hundene, svinder hen til en Skygge, sentimental som hun er.«

»Aa nej!« Gerda hævede pludselig Hovedet og stirred frem over Bakkerne. »Bliver hun blot rask, skal jeg nok faa hende glad igen!«

Lyng smilede vantro ad hendes Forhaabninger og sikre Ord.

»Hm — hvordan vil De bære Dem ad? Hun hang

jo over ham, talte, tænkte kun paa ham. Den Slags Kvinder helbredes vist ikke saa let, som De tror.«

»Aa—aa?« Gerda lod sig ikke røkke. Med et stille Smil stirrede hun ud over Bakkerne, hvor Solen endnu skinnede som en Stribe i rødt.

»Ja, hvordan? Hvad vil De da gøre?« vedblev han lidt irriteret over hendes besynderlige Tavshed.

Nu drejede hun Ansigtet lige imod ham og mødte hans Blik:

»Hun skal huske, at hun er Kvinde!« kom det sagte.

»Kvinde! — ja—a?« Han smilede ironiskt. »Som om der fulgte særlige Forpligtelser med det! Hvad fordrer De da af en Kvinde, Frk. Gerda?«

Atter slog hun Blikket ned, lidt angst for at møde hans kolde ironiske Spot.

»Hun maa ikke lade Sorgerne faa saadan Magt, at hun forglemmer sig selv,« svarede hun dæmpet. »Det er en Falliterklæring, synes jeg. Vi kan saa lidt, vi Kvinder, men de iblandt os, der ikke forsøger at sprede Lys og Solskin omkring sig, men tværtimod ved deres Klager hjælper med til at gøre Livet mørkere og styggere — de Kvinder har vist glemt deres Maal.« Hun tav et Øjeblik og fortsatte saa: »For Resten vilde det være meningsløst, om hun bestandig skulde sørge over ham. En Mand, der kan handle saadan, er ikke en Kvindes Sorger værd!«

Det sidste havde hun sagt med ophidset dirrende Stemme, men Lyng forstod hende og svarede straks:

De har Ret, Frk. Gerda! Lær hende at tro og tænke som De, saa fortjener De vist hendes Tak.« Han rystede paa Hovedet og blæste Cigarrøgen bort: »Jeg har aldrig selv kunnet forstaa disse evige Kærlighedskvaler, denne Ulykke, naar en af Parterne fik sat »Kærligheden« over Styr og vilde sprænge Lærkerne bort.« Han slog Stokken fast mod Jorden, og Stemmen blev haard: »Sørge for *det!* Det er kun

Mangel paa Stolthed, Tvivl om sit eget Værd!
 Naa, Vaas, lad os ikke tale mere om det.«

Og Turen fortsattes, mens nye Emner kom frem.

.

Dagene gik. Stadig oftere kom de sammen — hver Aften til sidst. Mens Distriktslægens Frk. Elisabeth blev bedre, og Byen atter begyndte at falde til Ro.

Gerda var lykkelig. Glad som aldrig før følte hun sig — en dyb og stille Glæde over at han virkelig satte Pris paa at tale med hende, og at heller ikke hun selv havde taget fejl, men virkelig nu endelig havde truffet et Menneske, der ved hele sin Personlighed stod langt over den Ungdom, hun fra Fjordby var vant til at se opstillet som Ideal: en klog og kundskabsrig Mand, med hvem selv Talen om det mest almindelige dagligdags blev til Fryd og Fest.

Ogsaa Lyng følte sig anderledes end før. Lykkeligere var han dog ikke — tværtimod. Vel skinnede hun endnu for ham som Solblomsters gyldne Ranke: sund og straalende og duftende og fin, men ikke længer gjorde *det* ham glad og tryk som før. Langt fra! Det blev ham efterhaanden langt snarere, som om truende Skygge-Skikkelser stillede sig foran ham, hviskede Uro ind i hans Tanker, lammede ham og gjorde hans Vilje svag. Som om de bød ham holde op med dette og atter søge Ensomhed, men samtidig alligevel tvang ham til at fortsætte, hvad han éngang frivillig havde begyndt.

Dog, Gerda mærkede ingenting. De skiltes til næste Dag, og hun tænkte ham glad som sig selv. Men hjemme tændte han Lampen, forsøgte at læse, men opgav det igen. Han følte kun Uro, der steg som Bølger og ikke lod ham i Ro noget Sted . . . drev ham kun ud, langt ud over Veje og Marker, til han træt og udmattet hvilede sig paa den kolde Jord.

Eje hende! Eje hende?

Snigende sig frem af Mørket kom Dyre-Ansigtet, laadent og raat grinende imod ham, logrende med Kærlighedens Navn. Dog, han rejste sig og tvang det bort:

Kærlighed? *Elskede* han da virkelig? *Elskede* han hendes Øjne, hendes Ord og Tanker — hendes Sjæls og Stemmes Klang? Hvorfor? Havde han da ikke tidligere truffet Kvinder, langt smukkere, langt klogere og mere aandfulde og dog været rolig og kold?

Jo! Og det var ikke Kærlighed *dette!* Det var kun det bankende Blod — Uhyret, der gennem Løgn og List krævede at favne hendes slanke Legems Hvidhed, for bagefter at støde ham ud i Bitterhed over at have forhaanet Skønheden ved at misbruge den Kærlighed, han saa stige op af hendes inderste Sjæl.

Og dog —? Og dog?

Noget saa kvinde-fint uhaandgribeligt lyste fra hendes store trofaste Øjne over Ansigtets Blondhed og det lyse bølgende Haar. . . . Stadig saa han hende for sig i det mørkegrønne Fløjlsliv, der sluttede glat over det stærke, hvælvede Bryst: Ikke sart, men sund! Som Livets lyse Sundhed straalende frem af en dunkel Ramme, syntes hun ham.

Ak — elskede han? *Elskede* han da?

.

En Uge senere.

De kom hjem fra Aftenturen. Saa underlig tavse havde de været, som saa' de begge noget, de ikke *turde* se — som *skulde* noget siges, der ikke maatte komme frem.

Nu sad hun i hans Stue. Det var første Gang. Et nyt Kunstblad havde han lovet at vise hende, derfor var hun gaet med. Hat og Handsker laa paa

Bordet. Den sorte Jaket var knappet op — det var saa varmt.

Over hende gød Lampen sit dæmpede røde Skær, som hun sad dér i Sofaen og bladede i Hæftet paa Bordet foran. Forsigtigt vendte hendes smalle hvide Haand Side paa Side, men Øjnene glemte at se, og de urolige Tanker kredsede saa planløst omkring. Ingen af dem talte. Op og ned i Stuen gik han med bøjet Hoved som i Tanker rettende hist og her paa en Bog eller Skaal.

Hun skød Hæftet bort, hvilede Hovedet op mod Sofaryggen og saa' paa ham et Øjeblik.

»Hvad tænker De paa, Lyng . . . De er saa tavs?« sagde hun pludselig, og Stemmen dirrede svagt.

Han trak paa Skulderen og forsøgte et Smil.

»Maa jeg ikke vide det?« fortsatte hun, af Tavsheden gjort saa nervøs, at hun maaske næppe selv vidste, hvad hun spurgte om.

»Hm —« han betænkte sig et Øjeblik. »Jo—o, hvis det kan more Dem! Jeg tænkte saamæn ikke paa andet, end at vi alle — De og jeg og vi alle sammen — er nogle elendige Pjalte, der aldrig bliver til andet, har vi end Munden proppet nok saa fuld af duftende Ord. Vi var saamæn alle uden Undertagelse parat til at gaa paa Accord med Idéer og Idealer, lokkede blot et eller andet tilstrækkeligt derfor . . . Ja, tror De ikke?«

»Nej!« svarede hun fast og bestemt, som følte hun sig saaret over hans Ord.

Deres Øjne mødtes.

»Ikke —?« gentog han, vedblivende Eksperimentet for at prøve Ægtheden i hendes Indignation. »Aa—aa? Vi har da for Resten ogsaa *den* Undskyldning, at vi jo egentlig slet ikke véd, hvad Skønhed og Idealer i Grunden er. Om det i det Hele taget er andet, end saadan et rart, dejligt Ord, der driver om som Guld-fisk blandt Flyndere . . . Ja, døm fra Dem selv! Hvad

vilde i Grunden være et Skønheds-Ideal for Dem? . . . Nu er det mig, der siger: maa jeg ikke vide det?« vedblev han, da hun endnu tav.

Hendes Ansigt var paa éngang blevet meget alvorligt.

»Hvorfor vil De nu tale saadan? De mener det jo slet ikke,« svarede hun kort.

Han fortrød det og slog det hen i Spøg.

. . . Kort efter rejste hun sig for at gaa. Han følte hendes Haand i sin, saa hun var bleg og Øjnene havde en underlig Glans.

»Nævn mig saa Idealet?« sagde han drillende og beholdt hendes Haand.

Hun svarede ikke. Øjnene blev saa dybe . . . Haanden skælvede.

Han saa' det. Og som for at holde egne Tanker borte, gentog han tankeløst:

»Vil De ikke?«

Der gik en Trækning over hendes Ansigt. Han saa' hun kæmpede og var Graaden nær.

Pludselig forstod han . . . vilde sige noget. *Da* bøjede hun sig imod ham . . . stille gled hendes Hoved ind mod hans Bryst.

»Gør mig til Kvinde!« hviskede hun og knugede hans Haand i sin.

— —

Han havde fulgt hende hjem.

Nu var Aftenen forbi, og alle sov de forlængst. Kun ikke Gerda. Med lukkede Øjne og Smil om Munden laa hun i Sengen og levede det Hele om:

At det var virkeligt —! At det dog virkelig var sandt —! Nu — *nu* var hun ikke længer overflødig, hun var hans — *hans* i al Evighed! Aa, hvor var dog Livet ikke skønt og godt!

Store Taarer trillede hende ned ad Kinderne:

Nej, aldrig skulde hun mere være kold og spot-

tende overfor andre! Større og bedre skulde hun blive, det lovede hun nu! Og hun skulde hjælpe ham: Livet skulde hun gøre ham lyst og skønt, al hans Sorg og Bitterhed skulde hendes Kærlighed mildne; alt, hvad de andre havde forbrudt imod ham, skulde hun erstatte, saa han aldrig nogensinde skulde fortryde sit Valg . . .

Og atter huskede hun deres Samtale forleden — de Ord, han havde sagt i Anledning af den nye Bog, de begge lige havde læst:

»Ja — der kan naturligvis for mange Mennesker findes Lykke i et Ægteskab, det tvivler jeg slet ikke om. Men — skal vi endelig tale om mig: *jeg* kunde umuligt finde Lykke dér, fordi det Hele fra først til sidst er mig en latterlig Sjakren, en uværdig Sættens-Betingelse for hinandens Kærlighed. Maaske tager jeg fejl — disse Tanker vil dog stadig pine mig. At elske er for mig ikke at lege, men at vove. Kun den Kvinde, hvis Tro og Kærlighed er saa stærk, at hun uden Betingelser tør være min — hun alene har mit Hjertes hele Troskab og Tak.«

Nu forstod hun først rigtigt, hvorfor han dengang havde talt saa usædvanligt stærkt om sig selv. Som Undskyldning og Advarsel var det jo sagt. Og atter huskede hun hans Ord i Aften — hans Ængstelse, hans Tvivl, hans indtrængende Bønner til hende om ikke at vove noget, hun maaske senere maatte fortryde igen . . .

»Aa nej!« hun hviskede det ud, mens Taarerne atter kom frem. »Vær tryg, Ejnar! Vær tryg! Ingen skal ane vor Kærlighed, ingensomhelst! Med Dig bliver jeg stærk og tør vove alt, alt!«

IX

Som et Væld af dugfriske Draaber brød Dagene frem.

Snart blev det Foraar. Vintertøjet gemtes bort, Kræmmerne pyntede Udstilling, andre tænkte paa Sommeren og vaskede og gjorde rent. Og da Konsulens en skønne Dag var paa Vej til Hovedstaden, var dermed Vaaren for Alvor slaaet fast.

Gerda blev alene hjemme denne Gang som saa ofte før. Hun brød sig saa lidt om Hovedstaden — vilde hellere blive og have et Øje med Rengøringen og sørge for, at dér blev rigtigt fint og hyggeligt til Forældrene om en Maaned atter kom hjem. Og saa var der jo Elisabeth! Heldigvis var hun da nu atter fuldstændig rask, men hun trængte til Trøst og Hjælp og kunde virkelig daarlig nok undvære Gerda, skønt hun aldrig tidligere havde elsket hende i nogen overvældende Grad.

Naa — en tredie Grund til Gerdas Bliven i Fjordby var der jo ogsaa denne Gang, men derom vidste ingen Besked. Vel havde Sladdereren alle Brillerne paa, vel arbejdede Centralen ihærdigt baade Nat og Dag, men at Konsulens dydige Datter skulde blive for den ubehøvede Fuldmægtigs Skyld — nej, saa interessante Begivenheder hørte i hvert Fald først Fremtiden til.

Men nok: hun blev.

De var alene, han og hun — ingen kendte de Timer, der kom:

Den store, underlige Nat, da hun nøgen hvilede
i hans Arme, vaarsvimmel glidende med ham mod
Lykkens navnløse Land . . .

Morgenen derefter: I sitrende Dans svang Lyset
sig frem og jog de sidste Drømmeskygger paa Flugt,
mens hun, skælvende bange, stod ved Sengen i den
hvide Natdragt og ventede hans Blik . . .

Og han vaagnede, saa' hende, rakte Armene imod
hende saa lykkelig og glad, at al hendes Uro og
Angst svandt for hans Kærtegn og Kys:

»Du Dejligste! Gerda, hvor jeg dog elsker dig!«

X

Maaneden var forbi.

Atter var Konsul Bjerres kommet tilbage, men ude mellem Bakkerne mødtes Gerda og Lyng som før.

De var meget forsigtige. Ingen traf dem nogen-
sinde mere sammen, thi begge holdt sig borte fra alt
— mødtes end ikke oftere i Konsulens Hus.

Endnu anede Byen intet; men deres unge Kær-
lighed voksede sig stærkere og skønnere Dag for Dag.

. . . Saa kom det da — Æventyrriget, Paradis-
landet, al navnløs Jubels straalende Fest. Den lange
Række af Dage, Uger, Maaneder — den hele dejlige
Sommer, der for de andre sneglede sig bort paa vanlig
Vis, men bragte de to al Livets skønt.

Som store hvide Perler paa Silkesnor gled Dagene
bort en efter en.

Alle de Timer —!

Turene over de stille, sommerlyse Veje, hvor Ord
og Tanker kædede sig i gyldne Led. Mens Maanen
tittede frem bag de mørke Bakker og kastede sit
tryllende Skær over den tavse Jord . . .

Aftnerne i hans hyggelige Stue, naar det røde
Lampeskær faldt dæmpet over dem, og han læste for
hende, talte, spurgte, lyttede — elskede hende dybere
for hvert Spørgsmaal og Svar . . .

»Du siger, at der er saa faa Mænd, Du sætter
højt, fordi de oftest mangler Skønhedssans,« sagde
hun engang. »Du har vist Ret! Men vi unge Piger

— er vi bedre maaske? Vi, der skulde bringe mere Skønhed ind i Mændenes Liv, men ogsaa kunde det, vilde vi blot udvikle vore egne Evner og Personlighed. lidt mere, samtidig med at vi stillede større Fordringer til den Mand, vi skulde give vor Kærlighed — *hvad* gør vi? Hvad vil vi?

Vi sidder i Selskaber og pjatter op om vort Ideal af en Mand! Han er i Reglen ligesaa ubetydelig som vi selv — et kønt Ansigt, en fin Stilling, en Række hvide Tænder er jo nok — at stille større Fordringer baade til ham og os, tænker vi slet ikke paa! Vi er gode nok, som vi er! Vi vil ikke være de ydende, men de nydende! Livet stiller ingen Krav til os! Vi er kun Luksusgenstande, der kan fordre Beundring, er vi end aldrig saa elendige!«

Hun saa' kærligt paa ham, da han ikke svarede. »Du taler altid saa smukt til mig, Ejnar, og jeg tror Dig ogsaa,« vedblev hun. »Et det virkelig Tilfældet, at jeg har kunnet give *Dig* noget, vilde jeg føle mig saa uendelig taknemmelig. Det er saa dejligt at turde tro, at man dog er til for noget, men saa forfærdeligt at tænke sig, at man ligesaa godt helt kunde undværes og gaa bort.«

Dog — allersmukkeste var Aftnerne i Anlægget borte fra Byen, naar Mørket var falden og alt var tyst.

Nede bag Skrænten, helt ud mod Fjorden, stod en gammel Bænk halvt skjult under et Egetræs skærmende Løv. Der var de ene, aldrig kom Mennesker dér.

Længe kunde de sidde tavse, saa pludselig — som nu i Aften — kom Ordene frem:

»Aa, Ejnar!« Hun sukkede befriet og lænede sit Hoved op imod ham. »Du véd ikke, hvor jeg har længtes . . . jeg var ved at tro, at jeg maatte visne hen paa Skyggesiden, fordi jeg aldrig vilde træffe den Mand, mine Drømme kredsede om.«

Hun tav et Øjeblik. Saa — ligesom angst for sine egne Ord — trak hun Hovedet bort og stirrede ned

mod det duggede Græs. »Aa — ja, jeg husker . . . det var en Dag . . . Det var kort før Jul: Jeg saa' en Rosenbusk nede i Gartner Poulsens Vindu — høj, slank og ene stod den; det saa ud som den frøs. Jeg købte den, for den mindede om Dig, syntes jeg! Jeg satte den ind i mit Værelse . . . jeg var saa god ved den: hver Morgen plejede og kyssede jeg den. Og jeg blev saa glad: den døde ikke under mine Kærtegn; jeg saa', hvor den blev stærk og Knopperne kom . . . Ejnar! Den Aften, jeg blev din, hilste den mig med sin første Blomst —!»

Han kyssede hende, og atter sad de tavse. Til han pludselig spurgte:

»Kunde Du være lykkeligere, Gerda? Var der noget, Du kunde ønske anderledes?«

»Nej!« Hun saa' ham alvorligt i Øjnene, og Stemmen var fast.

»Intet? Vilde Du ikke ønske —«

»Nej, Ejnar — nej!« Ivrig greb hun hans Haand. »Intet fortryder jeg! For dig mistede Kærligheden sit fine Dejligste, skulde den først tinge sig Ret hos de andre, der som Uvedkommende stod udenfor — det vidste jeg jo længe før, jeg blev din. Jeg vidste, hvad der var smukkeste for Dig. Og Du fandt mig værdig til det Smukkeste! Hvad skulde jeg saa fortryde eller ønske mig mer?«

Foran dem laa Fjorden og nynnede alt i Drøm. Virkeligheden svandt: frem dukkede de knudrede Engdrag paa den modsatte Bred som tavse Dværge i puslende Leg. Langt nede til højre skinnede Havnens og Baneliniens røde og grønne Lys ud over Fjorden som straalende Frugter fra Lykkens fagreste Træ . . .

Men bagved Drøm og Lykke og straalende Lys laa Byën, mørk og truende, som et Vilddyr paa Spring.

Byen, der ikke kom dem og deres Kærlighed ved.

XI

Dag — Sommeren er forbi og Blomsterne er atter visne. Ude i Anlægget staar Træerne i sidste broget Farvedragt, som vilde de tage Livstag med Døden, der langsomt sniger sig frem.

Der er dødt og stille derude nu. Ingen Fuglesang og ingen Menneskestemmer. Kun Bladene, der falder, og det visne Løv, som Fodtrin hvirvler op.

. . . Lyng havde sagt Gerda Godnat, men selv vilde han ikke til Ro. I Aften gik han alene derude — lyttede og tænkte, og spurgte sig selv vel om de tusinde Ting:

Konsulinden?

Venligt og varmt havde hun hilst, naar de tidligere havde mødt hinanden . . . havde vel ogsaa af og til standset ham og spurgt om det og det.

Men nu?

Smilet var forsvunden. Med et underligt søgende eller bedende Blik saa' hun paa ham — et Blik, der borede sig ind og gjorde ondt. I Eftermiddag, da de havde mødt hinanden paa Torvet! Det var, som vilde hun have standset ham og . . .

Var det mon nær? Vidste hun noget?

. . . Nu sad han paa Bænken nede bagved Anlægs-Pavillonen, hvor der var ganske mørkt. Lamperne inde i Restaurationsstuerne var allerede slukket, kun fra Bagværelset hente til venstre skinnede endnu Lys, og engang imellem sivede Raab og Latter ud derfra og forsvandt i den mørke, taagede Efteraarsnat.

Var det tænkeligt, at Konsulen, der altid passede sig selv, skulde have hørt —? Hvis det nu var? Hvis Byen, trods al deres Forsigtighed, begyndte at forstaa? Hvis Forældrene spurgte? Kunde hun sige, at hun holdt af ham, men Ægteskab vilde hverken hun eller han? Men saa —?

Ak, kunde det gaa godt, vilde hun ikke svimle for det . . . vilde det ikke alt falde i Grus?

Længe sad han og spurgte og grundede.

Da pludselig blev Bagdøren revet op, og to Herrer væltede ud under Latter og Snak.

Henne ved Plankeværket fortsattes det morsomme:

»Det er sku da Løgn, hva' — det med Konsulens Datter?« vrælede den ene.

»Hm — jeg ved skam ikke! Man siger jo, de lever paa polsk — hæ,« grinede den anden og ræbede stærkt.

»Hm—umm.«

»Ja, har De set hende? Det er ellers en go' Pi'e, vil jeg sige Dem!«

»Hi, hi! — Ja, men det er sku da umuligt, hva'? Hun har jo Penge!«

»Tja—a, hm! Ø—æ, hun er sku godt skabt — æ—ø.«

»Hva' Fan'en er han for en Fyr?«

»Aa—a, en Møgklump! Hæ, Metoden er jo go' nok! . . . Han faar sku baade hende og Pengene, kan han bare lave hende tyk ø—æ—æ—«

»Naa — he — vil hun da ikke —«

Og atter forsvandt de to Herrer. Døren smækkede i og igen blev der Ro.

Lyng havde rejst sig. Blodet hamrede ham i Tindingerne, Hænderne var knyttede — det var ham paa én Gang, som stred han en frugtesløs Kamp med en Is-Haands knugende Tryk . . .

Længe vandrede han om. Først da Morgenen kom, drev han atter hjemad træt og sløv som en drukken Mand.

XII

»At elske er for mig ikke at lege, men at vove!«

Hvad Ejnar Lyng hin taagede Efteraarsaften end havde hørt og tænkt, hvor fortvivlede Planer han end havde haft — deres Kærlighedsforhold fortsattes dog ganske som før. Skulde der absolut være Tale om nogen Forandring, bestod den da i hvert Fald kun i, at Turene — nu Vinteren kom — blev kortere, og Bænken derude i Anlægget atter stod overladt til Ensomhed og visne Blade, mens de to sad hyggeligt udenfor Byen i Lyngs Stue, hvor Ilden summede lystigt i Kakkelovnen, og Lampen sendte sit røde dæmpede Skær over alt.

Endnu en Tid —.

Dog, havde han virkelig for Alvor troet, at han bestandig kunde drive de engang vakte Spørgsmaal paa Flugt, tog han nu underlig fejl. Var det end lykkedes ham, at vugge hin Aftens vaagnende Refleksion i Søvn ligesaa hurtigt, som den havde slaet Øjnene op, det *var* kun tilsyneladende og for stakket Tid. Hin Aften var nu, trods alt, alligevel ikke svunden uden at have kastet et spiretungt Giftkorn ind i hans Sind. Stille og uanet laa det vel endnu derinde, men efterhaanden som de tydeligere mærkede, at Vilddyret var vaagnet — at man begyndte at ane og spekulere, hviske og tysse, brød dog Spirerne frem skinnende som ulmende Gløder, der hurtigt vilde blusse

op og skræmme med kvælende Røg, kom der blot Næring derude fra.

Og det kom der jo. Et Smil, et forskende Blik, en pludselig Rødmen fra den eller hin talte tydeligt nok. Men stadig lod Gerda som ingenting. Det pinte hende maaske nok lidt undertiden, men dog slog hun det altid hen som foragtelige og hende uværdige Tanker, og sammen med ham var hun altid jublende glad.

Men hjemme hos Konsulens —

Længe havde Konsulinden haft en Anelse om at Gerdas lange Aftenture og Lyngs stadige Udeblivelse maatte staa i Forbindelse, men ingen Angst eller Bekymring havde hun dog følt derved.

Unge! Sympati! — hun forstod det jo godt. Og det vilde være Synd, at tale om *det*, Gerda selv gemte og værnede om.

Men nu? Konsulen var blevet urolig og vilde, ægget af Sladderer, have Besked. Enten talte *han* med Gerda eller ogsaa maatte *hun*. Der maatte sættes en Stopper for den Snak, der snart syntes at blive lovlig slem.

Derfor havde nu Fruen lovet sig selv at tale med Gerda efter Frokosten i Dag. Vel havde hun aldrig selv troet paa denne ondsksfulde Hvisken, men Scenen skulde ikke gentages, og Konsulen skulde ikke gaa med unødigt Angst og Tvivl.

. . . Saa skinnede da Formiddags-Solen fra Sneen ind i Kabinettet over dem begge to. Længe havde Fruen betragtet hende tavst, som hun sad derhenne ved Vinduet med Bogen i Skødet og saa' ud over den tilfrosne, sneglitrende Fjord.

»Du ser saa tankefuld ud, Gerda! Hvad tænker Du paa?« spurgte hun nu pludselig. Stemmen lød venlig og mild.

»Aa—aa.« Ansigtet kom tilbage, og atter tog hun Bogen op. »Aa, det var noget heri . . . noget, som . . . naa—aa.«

»Hvad var det da?«

»Aa—aa, ingenting i Grunden!«

Konsulinden lagde Sytøjet bort og Smilet forsvandt.

»Jeg synes, Du forandrer Dig saa underligt!« fortsatte hun sagte og søgte at fange Gerdas Blik. »Er der noget i Vejen, saa sig det dog, Gerda — hører Du!«

»Aah Mo'r!«

Hun rystede afledende paa Hovedet og bladede i Bogen, men Fruen blev ved:

»Gerda! — Kom her hen!«

»Ja!« Hun rejste sig smilende forceret og lagde Bogen bort. »Ja! Hvad vil Du mig saa?«

Men Fruen lod sig ikke overbevise af Stemmens kaade Klang:

»Sæt Dig her hen . . . og fortæl mig saa, hvad —«

»Ja men Mo'r! Der *er* jo ingenting, siger jeg Dig!«

Konsulinden saa' alvorligt paa hende og greb hendes Haand, da hun atter vilde af Sted.

»Gerda! Hvorfor taler Du nu saadan? Tror Du da slet ikke, jeg kan se og forstaa?«

En pludselig Rødme blussede frem. Hun svarede ikke — blev staaende, og vendte et Øjeblik Ansigtet bort.

»Hvorfor har Du aldrig talt om det, Gerda? Du véd dog, at din Mo'r kan Du betro alting — ikke sandt?«

»Jo—o,« kom det nølende. »Men jeg *har* ikke noget at fortælle. Du *vé*d jo vi kommer sammen — det snakker de jo allesammen om. Jeg forstaar bare ikke, hvorfor *vi* nu ogsaa skal tage *det* saa højtideligt. — Det er da ingen Ulykke, Mo'r!«

»Nej, nej — det siger jeg heller ikke, min Ven!« vedblev Fruen og fik hende bragt til Sæde ved Siden af sig i Sofaen. »I skal blot passe paa! Du *er* altfor længe ude om Aftenen! Du véd jo, hvordan Byen

er. Man er saa tankeløse og siger saa meget ondt og stygt. Ham gør det maaske ikke noget. Men dine Forældre, Gerda! Din Fa'r, der altid passer sig selv, kan ikke finde sig i, at Folk søler dit Rygte til — ogsaa mig gør det bedrøvet, det véd Du jo da.« Hun greb hendes Haand: »Lad ham dog meget hellere møde Dig her! Det er langt kønnere og fornuftigere; og han er saa inderlig velkommen, det véd du jo, vi altid har sagt.

»Jo . . . ja, men han kan jo ikke lide at gaa ud —.«

»Aa—aa? Han er da kommen her før. Og naar Du nu beder ham om det —?«

Gerda trak Haanden til sig med et Ryk:

»Men jeg vil ikke bede ham! Vi er jo da heller slet ikke — forlovede eller —. Aah, Mo'r! lad dog være med alt dette her. Du skal ikke høre noget mer, det lover jeg dig!«

Konsulinden saa' hende alvorligt i Øjnene:

»Er det sandt, Gerda? Skjuler Du slet ingenting for os? Kan vi være rolige . . . havde jeg Ret?«

»Ja, Mo'r, ja!« Rødmende kastede hun Armene om Moderens Hals. »I kan være rolige! Det har været sent nogle Gange, det véd jeg godt selv, men jeg skal passe bedre paa, det lover jeg Jer.«

Stille drog hun Gerda ind til sig. »Saa kys mig da. Saa tror jeg det, saa tror jeg kun Dig!«

— —

Snart var Gerda atter alene, men den gamle Glæde var borte . . . langsomt kom Taarerne frem.

XIII

»Gerda —?» Atter skød hun det bort, og atter kom det igen. Det hviskede i Dagen, det hviskede gennem Glæden, naar hun var sammen med ham — det hviskede i Natten, naar Drømmene kom: »Gerda! Saa tror jeg kun *Dig!*«

. . . Saa bragte da Julen en Tid, hvori hun, i Stedet for som tidligere at rives med af Julestemningen og i al Hemmelighed spekulere paa Smaa-Presenter til de Fattige, hun kendte, lod Jul være Jul, passede sig selv og blev alvorligere og mere tavs end før.

Han mærkede det. Gang efter Gang, naar hun troede sig ubemærket, forraadte hendes Ansigt, at noget var i Færd med at tynge Glæden ned. Dog, spørge gjorde han ikke. Han vilde det ikke. Nu da Skyerne syntes at trække op, maatte hun handle paa egen Haand, uden Opfordring, uden Trøst eller Hjælp fra ham. Fra *hende* selv maatte Modet og Styrken komme, om han skulde tro paa hende og deres Kærligheds Sejr. Nøje passede han paa hende, iagttog hver Mine, hvert Ord og Blik, og ventede Øjeblikket, han følte komme nær. —

Men atter var Julen forbi.

»Kom det da ikke? Havde han taget fejl? Atter straaledede hun jo som nogensinde før. Mon —?»

Da brød det frem:

Pludselig en Aften blev hun alvorlig . . . svarede nervøst . . . saa' urolig ud. Til hun paa éngang slog Armene om hans Hals og gemte sig ind til ham i et bævende Suk:

»Aa, Ejnar —!« tættere knugede hun sig til ham. »Jeg mødte Elisabeth . . . hun vilde ikke svare, da jeg spurgte, hvorfor hun aldrig mere kom . . . Hun saa' saa underligt paa mig, som om hun var sky for mig, og jeg var blevet noget stygt, der smittede af . . . plettede, grisede hende til.«

Stemmen blev stærkere:

»Aa, kunne vi blot rejse . . . kan vi dog ikke? Hvorfor skal vi leve i denne frygtelige By sammen med disse elendige Mennesker, der ikke tænker paa andet end at gøre hinanden ondt, hvor de kan?« Hun hulkede det frem i stigende Lidenskab: »*Jeg kan ikke udholde det!* Jeg kan det ikke! Jeg vil bort herfra . . . jeg vil ikke trædes ihjel, vil ikke pines til Døde . . . aa, jeg hader, *hader* dem, hader dem . . .«

»Gerda! Gerda, dog!«

Han tyssede paa hende. Aldrig havde han set hende saa fortvivlende ulykkelig, saa ubehersket, saa ude af sig selv.

Det nyttede ikke.

»Røvere er de! Røvere, Hyklere, Løgnere!« vedblev hun ude af sig selv. »De kalder sig »kristne«, de gaa i Kirke, sidder med foldede Hænder og flæber, naar Præsten gennemtygger Lignelsen om Røveren paa Korset . . . de væmmes over en Tyv, der stjæler lidt Brød, som om *den* ikke var en ti Gange større Forbryder, der vover at besudle, hvad der for et andet Menneske er dyrebart og kønt! Men saadan er de alle. Jo! Alle, *alle!* Aa, jeg kan ikke, jeg kan ikke udholde det . . .«

Varsomt gled hans Haand over hendes vaade Kinder, og Stemmen var rolig og fast, men om Munden spottede et bittert Smil over den hele Situation:

»Vær dog rolig, Gerda! Vær dog rolig! Lad dem blot sige og gøre, hvad de vil. Hvad skader det os? Har vi blot Kræfter til at holde sammen, kan ingen Magt paa Jorden knuse os, for ingen Straf kan tvinge Kærligheden død.«

Ordene hjalp, atter blev hun roligere.

»Nej, Du har Ret, Ejnar!« svarede hun smilende og tørrede Taarerne bort. »Det er kun mig, der . . . Du maa ikke blive vred, Du skal ikke bryde Dig om det.« Hun saa' ham kærligt i Øjnene. »Jeg har jo Dig, hvad er der saa mer!«

Hun tav; men snart fortsatte hun dog ganske som før:

»Men *tog* vi nu bort, Ejnar! Synes Du dog ikke, det alligevel vilde være det allerbedste af alt? Og vi kunne det vist! Fa'r og Mo'r har saa tit talt om at flytte til København — jeg tror, de gjorde Alvor deraf, hvis jeg nu bad dem derom. — *Skal* vi tænke over det, synes du?«

»Vilde Du gerne?« Hans Tillid til hende var brudt, han tænkte paa helt andre Ting. Dog, *hende* opmuntrede Svaret paa ny:

»Aa ja, Du!« fortsatte hun veltalende. »Selv om vi nok her kunne . . . saa var vi dog med det samme fri for alle disse Øjne, al den Sladder. Og jeg skulde faa bestilt noget! Faa udviklet mine Kundskaber, blive meget klogere og mere fornøjelig. Hvad kan jeg? Du ser det jo: ikke engang læse »Madame Bovary«, uden at jeg hvert Øjeblik maa slaa op eller komme til Dig —«

Han smilede mat: »Det er jo da heller ikke for Kundskabernes Skyld, jeg holder af Dig, Gerda!«

»Nej, naturligvis — det véd jeg jo nok, men . . . Ja, synes Du ikke, saa —«

Han kyssede hende stille.

»Jo, jeg synes det. Vi skal tænke paa at rejse, Du!«

— —

Kort efter skiltes de.

»Godnat, Du kære, kære Ven!«

Men da Gerda var gaaet, og Aftenen var forbi, sad han sammenbøjet i Sofaen, dampende Røgskyer ud . . . dampede og dampede, magtesløs overfor lange Tidens bortgængte Anelser, der nu triumferende svang sig frem. Og atter hørte han sin egen »Trøst« — disse store, klingende Ord, hvormed han i Aften havde jaget Virkeligheden paa Flugt. Haanende klang de imod ham og drev ham ud — langt ud i den mørke, anklagende Nat, hvor hans Beslutning langsomt steg op fra alle Drømmes og alle Blomsters Død . . .

XIV

Uger derefter.

Landinspektør Vinge sad i sin Stue og dampede af Piben, mens Øjnene nysgerrigt slugte Byraads-Referatet i Fjordbys udmærkede Blad, da det bankede paa Døren, og Lyng kom ind.

»Kom!«

Landinspektøren stirrede frem over Avisen, men hvad enten det nu skyldtes Apotekerens mindre noble Byraadstale, eller Synet af Fuldmægtigen paa dette Tidspunkt, saa' han højst forbavset ud.

»Jeg kommer maaske til Ulejlighed?« spurgte Lyng med en Antydning til et ironisk Smil, og gjorde Mine til igen at forsvinde.

»Næ—æ, hm — værsgo!« maabede Landinspektøren.

»Jeg kommer med Aarsregnskabet — det er færdigt nu. Værsgod!« begyndte han og satte sig.

Herren nikkede anerkendende.

»Det var storartet. Tak — tak skal De have!« smilede han og blev atter sig selv.

»Hm —« Lyng rømmede sig. Bleg og træt saa' han ud. »Men saa maa De undskylde, at jeg siger min Stilling hos Dem op og beder om at rejse til Marts —.«

Avisen blev saa forskrækket, at den drattede ned

paa Gulvet og viste hele Indmaden frem. Maaske var den bleven liggende, havde Lyng ikke taget den op.

»Hm — hm!« Landinspektøren kløede sig i Hovedet.
»— Saa De vil rejse, hm.«

Men pludselig syntes han at have faaet en lys Idé, thi Haanden gled atter fra Haaret ned mod sin naturlige Stilling, mens Ansigtet lyste med et snedigt Smil.

»De synes, Gagen er lidt lille — hva'?'« prøvede han. »Jeg har nu for Resten ogsaa selv tænkt paa, at forhøje den med 25 — om Aaret! Og—æ, vi kunne maaske ogsaa nok indskrænke Kontortiden noget — æ, hvis . . . «

Lyng bukkede og lod meget taknemlig over Herrens overvældende Flothed. Men han havde i alle Retninger haft det godt, sagde han, og vilde kun bort, fordi han følte Lyst til nye Forhold, anden Beskæftigelse.

Hm —.«

Landinspektøren beherskede sig. Atter var hans Haand paa Vej til Haaret, men stoppede dog denne Gang ved Næsen, hvor to Fingre foreløbigt syntes at have fundet Beskæftigelse nok. Mens han, efter forskellige ligegyldige Smaabemærkninger, der kun daarligt skjulte hans Sindstilstand, rettede sig efter Fuldmægtigen og lod ham rejse til den forlangte Tid.

»Ja—a, jeg maa jo finde mig i det — hm,« endte han paatagen-bekymret.

Lyng takkede og rejste sig igen.

»Det vilde blot af forskellige Grunde være mig magtpaaliggende, at det blev mellem os. Saa, hvis jeg —«

»Ja, hm — Gudbevares!« fuldendte Herren og blev synlig nervøs.

»Tak. Godnat!«

Og atter forsvandt Fuldmægtigen fra Herrens Salon.

— —

Endnu et Øjeblik blev Landinspektøren staaende og lyttede med et smørret Grin. Saa satte han Piben fra sig og stormede ind i Dagligstuen.

»Men hvad er der dog, Hannibal?« raabte Fruen og slugte ham med et nysgerrigt Blik.

»Hæ, hæ, hæ —« grinede han. »Det er sku den Stiveste! Lyng rejser til Marts . . . han bad mig ikke omtale det!«

Tavshed!

De saa' paa hinanden, som to, der mod deres Vilje, bliver Vidne til en hel Forbrydelse.

»Ja jeg tænkte det . . . jeg tænkte det!« sukkede Fruen og lænede sig tilbage i Stolen, mens Ansigtet lyste af Forargelse. »Nu har han gaaet dér og — leget med hende, og saa vil han hemmelig løbe sin Vej . . . Aa, det er oprørende!«

»Ja, og man siger jo *nu* ganske bestemt, at — —«

»Hannibal!« Bange for Mandens gyselige Plumpheder afbrød hun med lukkede Øjne og rakte Armene ligesom afværgende frem.

»Ja — jeg mener — æ, at de elsker hinanden, he,« fortsatte han artigt.

Fruen svarede ikke. Endnu engang sukkede hun dydigt og dybt. Og aabnede saa atter Øjnene, idet hun fortsatte:

»Hvor er det dog besynderligt, at Moderen ikke aner noget derom. Jeg *kan* ikke forstaa det! . . . Véd Du, hvad Fru Madsen sagde forleden? Hun troede, at Konsulinden udmærket godt vidste Besked, men lod som ingenting, fordi hun nok selv engang i sine unge Dage skal være . . . skal have forsyndet sig med ham, Kunstmaler — —«

Mer fik hun ikke sagt. Pludselig fo'r et vildt Dyr i Hannibal:

»Det er Løgn! Det er den Onde harke mig Løgn!« brølede han og slog i Bordet. »At Du ogsaa altid skal lytte til den Slags — æ—ysch!«

Det gav et Sæt i den ærbare Frue. Munden strammedes, hun kæmpede for at bevare sin berømte Ro.

»Næ, naturligvis! Konsulinden — Byens fineste Dame!« gnistrede hun haansk. »Du skulde virkelig snart erklære hende din Kærlighed, min Ven! Hun blev nok uhyre henrykt, kan Du tro!«

»Returgods!« snærede Landinspektøren og skubbede til en stakkels Stol. »Fru Madsen — hæ! Hun skulde sku tale med! Man siger, hun stod i Forhold til ham Provvisoren . . . ham, den røde, da Manden laa syg i Fjor.«

»Hvad siger Du!« Pludselig sprang Fruen interesseret op af Stolen saa let som en Fjer. »Med Provvisoren? Med Petersen? Røde Petersen, som rejste saa pludseligt! Men hvorfra . . . hvorfra véd Du dog —?«

»Fra Klubben!« kom det tørt. »Lærer Sørensen fortalte det forleden. Han havde hørt det af sin Rengøringskone. Datteren tjener jo paa Apoteket.«

Fruen tav et Øjeblik. Ansigtet lyste.

»Maaske ja . . . jo nu, da Du siger — tænkt, jeg kan i Grunden godt tænke mig . . . saadan fra Smaating . . . jeg husker jo saadan —«

»Hva? Hi, hi tror Du . . . tror Du virkelig?« stammede Gemalen, mens Ansigtet atter straaledede i et logrende Smil.

»Hm—m!«

Hun nikkede tankefuld.

Pludselig Pavse.

Hvorefter Emnet fortsattes, mens Fredens skærmende Vinger atter sluttede sig om det smilende Ægtepar.

XV

Dagene gik, men om Ejnar Lyngs Beslutning anede Gerda intetsomhelst. Dog — saadan vilde han det. Først i yderste Øjeblik skulde det Uundgaaelige knække hendes Planer, hendes atter voksende Glæde og kærlige Smil. *Han* var tilsyneladende ganske som før. Ingen mærkede, at han i de Dage led og pintes i de tusinde Selvbebrejdelser baade over det, der var sket, og det, der nu stod for.

Hver Dag gennemsøgte Ejnar Lyng Aviserne. For-gæves — stadigt forgæves! Altid var det Ægteskabs- og andre Tilbud for noble og dannede Mænd og intelligente aands-frie Kvinder. Altid var der ogsaa stakkels trængende Herrer og Damer, der, blot for at kunne leve, endelig maatte have et lille Laan mod ugentlige Afdrag — efter Aftale! Al Verdens lokkende Tilbud om saa ganske enestaaende Forretninger for intelligente og dygtige Mænd var der — kun aldrig nogen Plads for ham.

Om fire Dage var det den 1ste Marts!

— —

Det var sent paa Aftenen.

Alene sad han hjemme i sin Stue, hvor en lige udkommen kemisk Afhandling: »De aromatiske Forbindelser«, beskæftigede ham — dog, Tankerne vilde ikke mere tvinges, som vildsomme Fugle flakkede de om . . .

Da pludselig bankede det.

Han rejste sig. Drømte han? Uvilkaarligt saa' han paa Uret: snart 1! Hvem kom vel paa den Tid?

Han lyttede —.

Atter! Denne Gang lød det ganske svagt.

Hurtigt gik han hen mod Døren, lukkede op — studsede.

»Ja? Godaften, Ejnar! Jeg forstyrrer ikke — vel? Jeg maatte da se Dig et Øjeblik, før jeg gik hjem.«

Det var Gerda. Varm og smilende stod hun der udenfor.

»Se mig — paa denne Tid? Og pyntet —?« Han stirrede forbavset uden at gengælde hendes Smil.

»Ja! Ja naturligvis!« lo hun og lukkede Døren efter sig. »Jeg kommer jo fra Selskab, har min kloge Herre allerede glempt det?«

»Naa—aa!« han rystede selvbebrejdende paa Hovedet. »Hm, ja —« Og atter smilede han. »Hm — læg Tøjet, Du!«

Hun vendte sig imod ham.

»Lad mig se rigtigt paa Dig!« sagde hun og kneb Øjnene sammen. »Jeg tror virkelig, Du er i daarligt Humør i Aften! Forstyrrer jeg . . . er det det? Skal jeg gaa?«

Men nu var Lyng atter ganske sig selv.

»Nej, vist ikke nej,« lo han og hjalp hende Aftenkaaben af.

Hun pustede. »Vent lidt — mit Sommertørklæde! Jeg er saa varm. — Puh! — Tak!«

Saa pludselig slyngede hun de varme, nøgne Arme om hans Hals.

»Aa, hvor jeg dog holder af Dig!« udbrød hun straalende. »— Du kan ellers tro, det kneb at slippe bort. Lærer Sørensen vilde absolut følge mig. Han var nu virkelig ganske usædvanlig morsom i Aften — ufrivilligt naturligvis!«

»Naa — he he, ja.« Lidt nervøs tog han en Cigaret

frem. »Fortæl mig blot lidt om det Hele!« bad han og satte sig i Stolen lige overfor.

Ja, naturligvis skulde hun fortælle, naar det morede ham! Og mens hun viftede sig med Lommetørklædet og engang imellem forklarede, hvor varm hun var, meddelte hun om Selskabet, hvad hun nu huskede og fandt Omtale værd.

Lyng svarede ikke meget. Stille iagttog han hende, som hun sad der i sin sorte Empiredragt varm og lykkelig snakkende løs:

»— Og Digteren var der naturligvis! Endelig havde han jo faaet sin store Digtsamling færdig og sendt til København. Men naturligvis er den kommen tilbage, trods Købmand Sørensens og Provisorens Erklæren-ham for »begavet Digternatur« . . . Stakkels Mand! Saadan spillede et helt Aar til ingen Verdens Nytte! Ja, hvis han saa endda *nu* vilde holde op! Men nej! *Det* skal Frk. Jessen saamæn nok passe paa . . . Tænk! han fortalte mig det Hele og erklærede i fuld Alvor, at Bogen bare skulde »udpensles« lidt mere. Den var for concentreret! Der var for mange Tanker udtrykt i for faa Ord!«

Lyng rystede paa Hovedet og blæste Cigarrøgen bort. »Hm — det sædvanlige! Kunsten er jo bleven et offentligt Nødtørftshus, hvortil alle mener at have Ærinde . . . Det Rak!«

»Saa, saa, Ejnar! Lad nu være!« tyssede hun og saa bønligt paa ham. »De var virkelig allesammen saa elskværdige i Aften, forsikrer jeg Dig! Særlig din Frue — Fru Vinge, mener jeg. Du véd slet ikke, hvor hun var sød og god — næsten lidt for meget, synes jeg. Jeg har virkelig aldrig set hende saadan før.«

»Medlidenhed! Medlidenhed!« skreg det i ham. Det Hele stod ham klart. Ansigtet forandredes, og Stemmen famlede efter Ord.

»Hvad er der, Ejnar?«

Hun mærkede det og holdt op.

»Hvorfor ser Du saadan paa mig? Sig det —!« vedblev hun bønfoldende angst og rejste sig, da han stadig tav.

De stod overfor hinanden. Hans Blik hvilede i hendes fast og bestemt. Endnu tav han — tøvede et Øjeblik og Hjærtet bankede stærkt.

Hun stirrede paa ham. Pludselig blev hun ligbleg. — Trækkene ligesom stivnede . . . Øjnene stirrede hjælpeløst frem.

»Ejnar —?« Famlende rakte hun Armene imod ham. »Nej, nej, det er ikke sandt . . . det . . . aa nej —« Læberne sitrede, Øjnene lukkede sig.

Han greb fast omkring hende.

»Lad os være rolige, Gerda — vi maa det!« hviskede han, selv kæmpende efter Ro. »Vi maa tale sammen . . . jeg har udsat det, og tænkt over det alt! Nej, hør mig!« Han satte sig paa Stolen foran hende og greb hendes Hænder: »Vi maa bort fra dette her. Vi har taget fejl. . . . Min Jubel over din Kærlighed har gjort mig blind. Jeg glemte, at din Opdragelse, dine Forældre . . . alt det, der har gjort Dig til den, Du er, vilde kræve Dig tilbage, og gøre vort Forhold til Unatur for Dig. Jeg glemte, Du handlede nødtvungen: At de Idéer, hvorpaa vi grundede vort Forhold, ikke var dine . . . Du fulgte dem kun, fordi Du ingen anden Udvej saa', fordi din Kærlighed var saa stærk, at Du — koste hvad det skulde — vilde, *vilde* være min . . .«

»Nej, nej —« hulkende bøjede hun sig over ham. »Du mener det ikke, Du *kan* ikke mene —«

»Jeg *tør* ikke mere!« fortsatte han, selv ulykkelig. »Vi *maa* skilles, vi kan ikke vedblive dette — jeg har jo set det selv. Hele din Personlighed tager Skade! Du forandrer Dig! Du bliver en hel anden — ond og bitter overfor alle de, der dømmer anderledes end Du. Men hende jeg elskede — *Du*, den

fineste og bedste, der tryk og dejlig kom til mig, villig til at vove alt — aa, *Du* bliver knust for vor Kærligheds Skyld!«

»Nej! Nej!« Atter hævdede hun Hovedet og Stemmen fik Klang. »Nej, Du tager fejl! *Aldrig* vil det ske! Aldrig skal jeg blive ond af at elske Dig! Vær rolig: jeg tør alting, Ejnar! Vi bliver her, hvis Du ønsker det. Jeg tør alt, *alt*, naar Du blot er med!«

Han saa' paa hende. Hendes store, taarefyldte Øjne talte saa ærligt og trofast, hendes hele Ansigt skælvede som én stor, angstfuld Bøn.

Og dog? Hvad skulde han sige? Hvad kunde han forandre?

Tavs og bedrøvet betragtede han det kære Ansigt, som nænnede han ikke at slaa hendes sidste Haab i Skaar.

»Svar mig ærligt paa én Ting — *ærligt*, Gerda!« sagde han endelig, og Stemmen dirrede stærkt. »Tænk Dig, at vi fik et Barn! Kunde Du være glad over det? Kunde Du bære de andres Medlidenhed og Spot, og dog vedblive at være Kvinde? En Kvinde maa kunne sprede Skønhed omkring sig, har Du sagt.«

»Ja, Ejnar — jeg kunde det!« Usikkert, med Hovedet skjult ved hans Bryst, hviskede hun det frem. »Før har jeg tvivlet, *nu* tror jeg . . .«

Han sukkede og strøg hende bedrøvet over det blonde Haar:

»Ak, Gerda, Gerda, Du kender ikke Dig selv! Ingen Kvinde i Verden kan det, naar hun, som Du, er bundet til Forældre og Slægt. Jeg tør ikke have din Kamp paa min Samvittighed! — Svar mig, Gerda: Hvad har Du sagt, naar dine Forældre spurgte om mig — om os?«

Hun tav. Hovedet blev liggende ved hans Bryst.

»Nægtet det? Talt Usandhed — og lidt derved bagefter? Er *det* sandt?«

Hun svarede ikke. Tavs knugede hun sig imod ham rystet af den voldsomste Graad.

»Derfor, Gerda! Ser Du ikke, vort Forhold er paa Vej til at blive stygt? Derfor maa vi skilles: Hvor Modet svigter, holder Retten op!«

— —

Den Aften fulgte Lyng hende hjem. Med lukkede Øjne gik hun, støttet til hans Arm. Hun græd ikke, talte ikke — det var hende, som om intet mer var til.

XVI

Toget gik om en halv Times Tid.

Hjemme hos Lyng var der halvmørkt og uhyggeligt. Persienerne var rullet ned, Boghylden tom, Væggene nøgne og graa. Og midt paa Gulvet stod Kofferten, mens Papirer og gamle Indpknings-Rester flød rundt omkring.

Gerda var der. Med Overtøjet paa sad hun paa sin vante Plads. Hun talte kun lidt. Søgende flakkede Blikket om i det tomme Rum, som vilde hun trylle al gammel Hygge frem paa ny — og ikke magtede det, ikke fandt andet kært og kendt, end ham, der i Overtøj vandrede op og ned.

Ogsaa han sagde kun lidt. Men Ansigtet var pint til Ro, og Stemmen var sikker og fast.

. . . Atter skænkede han Rhinskvin i Glassene.

»Ja, nu er det nok snart paa Tiden!« Han hævede Glasset og saa' paa hende: »Skaal, Du! Humørets Skaal! Lad os ikke ødelægge det allersidste Øjeblik med sentimental Snakken-vildt.«

»Nej.« Hun saa' paa ham og drak lidt af den kolde, hvide Vin.

»Gerda! Kære Gerda!« Han kyssede hende paa Haaret og vandrede atter omkring. »Vi fortryder da i hvert Fald ikke vort Forhold,« fortsatte han, som søgte han selv efter Trøst. »Det, synes jeg, er det store Lyspunkt for os begge to! Vi vilde jo ikke have det ugjort — ikke for nogen Pris vilde vi dog

have undværet hinanden! Vi har været lykkelige — jublende lykkelige! Ikke sandt?

Hun nikkede tavst. Graaden vilde frem.

»Der er kun ét« fortsatte han og kom hen til hende. »Jeg skulde have tænkt mere over det — mer end jeg gjorde. Jeg skulde straks have sagt og spurgt, som jeg gjorde i Forgaars, da det var for sent. Jeg véd det godt. Aa, men jeg kunde ikke, derfor kommer ogsaa Straffen nu. Jeg kunde ikke modstaa, da Du kom til mig; jeg syntes Du maatte kunne trodse alt, fordi Du vilde det selv . . .« Følelsen vilde tage Overhaand, men han beherskede sig. »Ak, ingen Lykke varer jo evigt ved; men hvad der er levet og ejet kan vel heller ikke dø.« Atter kom han hen til hende: »Stod vi som Fjender, med Anklage og Forhaanelse mod hinanden, vilde dog dette Øjeblik være hundrede Gange bitrere end nu. Intet bebrejder vi jo hinanden! Kun fordi der ingen anden Udvej er, siger vi hinanden Farvel! Vi skilles — men dog elsker vi hinanden højt som allerførste Gang! Aa, Gerda — har saa Livet dog alligevel ikke været god imod os?«

»Jo —« hviskede hun. Stille vendte hun Ansigtet bort.

— —

Minutterne gik.

Saa gav han hende Haanden og kyssede hende Farvel.

»Skriv til mig!« hviskede hun kæmpende med Graad. »Nej, nej —« hun fortrød det i samme Øjeblik. »Lad mig kun nu sige Dig Farvel. — Sig mig blot: Du sagde engang, at gav Du nogensinde din Kærlighed til en Uværdig, men opdagede det for sent, saa vilde det være Dig som en Plet, Du aldrig fik tvættet ren . . . Ejnar! Er det sandt, at Du holder af mig endnu?«

Lempeligt drog han hende til sig:

»Hvorfor taler Du saadan?« Stemmen skælvede.

»Det er Synd baade mod mig og Dig selv. Aldrig kan jeg glemme Dig, Gerda . . . Elskede jeg Dig *mindre*, blev vi vel sammen paa andre Vilkaar . . . *nu* kan jeg det ikke . . . Du maa tilgive mig!«

Hun mærkede Graaden, nu kunde hun ikke standse den mer. Dog, han maatte ikke se hende græde — han maatte ikke! Hurtigt gav hun ham sit sidste Kys:

»Farvel . . . bliv lykkelig! Farvel . . . Ejnar!«

Saa gik hun. Døren lukkede sig.

— —
Toget peb.

Bort svandt Fjordby: Husene, Bakkerne, Fjorden, Anlæget, Engene . . . frem vældede den tykke, hvide Røg, som vilde den skaansomt dække alting til.

Han saa' ikke, tænkte ikke . . . sad kun lænet tilbage mod den haarde Bænk og pressede Øjnene i.

XVII

Der kører ved Middagstid en tung Bondevogn gennem Hjørring Gader, og bringer et Øjeblikks stak-aandet Liv i Provinsbyens Middagssløvhed.

Man vender sig om — staar ligefrem stille, naar den kører forbi. Mange faar travlt: nysgerrige Ansigter presses mod Ruderne, Butikssvende kommer halsende ud af Kræmmer-Husene med Varer, der, indpakket i allersidste Øjeblik, absolut maa med. Og hist og her i Porte og Døre staar Smaapiger, og rækker Kusken det ufrankerede Brev til Kæreste-Karlen derude paa Gaarden, mens hun smilende giver 5-Øren til Tak.

Kusken er skikkelig. Med Grin over hele Ansigtet nikker han til alle Sider, og tager i Forbifarten mod Pakker og Breve — ja, mod Penge endog. Og atter pisker han paa de muntre Heste, og bort rumler Vognen ud over Vejene — bort fra Byen, der sover paa ny.

Det er den kørende Post til Læsted — Fiskerlejet ved Vesterhavet.

Kendt og afholdt og ganske ens er den Postkusk hele Aaret rundt. Kun Vognens Indhold forandres, alt eftersom Solen bager Brostenene, og Markerne skinner i grønt og gult — eller Taagen ved Vintertid stryger ind fra Havet og sletter alle Linjer og Farver i evindeligt graa-trist Uendelighed, om ikke Sneen — som nu — ligger hvid over alt.

Thi om Sommeren kun er der Liv i Vognen! Da mylrer det deroppe med hvide, blaa og røde Kjoler, der foroven ender i umaadelige Solhatte og skjuler et Ansigt, der altid et muntert og friskt. Da høres der Brandere og dybsindige Aandrigheder af højtansete Københavnerne, der for en Tid har følt Trang til at sige Byen Farvel og nu styrkes af Vesterhavsluft og — Vesterhavslirt. Altsammen til uendelig Fornøjelse for den evigglade Postkusk, der lytter og smiler diskret og lytter igen, og lever højt paa al denne Morsomhed den lange, triste Vinter.

Thi Vinteren *er* trist!

Sjældent forvilder en Fremmed sig til de Egne paa denne Aarstid. Livet er helt flygtet bort. I Vognen ligger kun Pakkerne, eller maaske ofrer en af Læsteds Indfødte Skillingerne og kører de tre Mile hjem. —

Alt det og meget andet saa' og hørte Ejnar Lyng, da han næste Dags Formiddag, indpakket i et gammelt haaret Hestedækken, sad hos den nysgerrigt-spørgende Kusk paa Vej ad Læsted til.

Fremad rumlede Vognen.

Op og ned i Bakker og Dale, farvet ens af den nyfaldne Sne, strakte Landskabet sig i øde Ensformethed. Kun hist og her et lille Hus, der sendte sin gullige Røg mod den solfyldte Luft, en lille Samling Træer, der hævede sig frem over Sneen som en sort, forkrøblet Troldehaand — eller en Kirkes hvide Gavl, der dukkede frem langt ude. —

Atter følte Lyng sig mere let og glad. Nattens Tanker var borte. Det var, som om den frostklare Dag sendte sin Solsang ogsaa til ham. I dybe Drag nød han den stærke Luft, mens nye Haab og nye Ønsker skød frem:

Vesterhavet! Dagene i Sol og Blæst og Uvejr! Vesterhavet, han havde elsket fra Barn! Nu kom han til det igen, skuffet — knækket maaske. Aa, men *det* vilde hjælpe ham! Som en gammel Ven vilde det

tage imod ham, vilde synge sit stolte Mod og mandige Styrke over ham og tvætte ham stærk paa ny. Bag-efter — ventede han blot lidt, fik han vel ogsaa Plads igen . . .

Han smilede, lo, hørte paa Kusken — alt og intet talte de om. Mens Vognen tung og rumlende kørte frem over de haarde Veje, Portvinsflasken gik paa Omgang og Cigaren sendte sin duftende Røg rundt om.

Man naaede en lille Landsby. Pakkerne blev afleveret, Posttasken modtaget af Købmand-Postmesteren.

Og atter gik det videre. Forbi Kirken, igen ud langs de hvide Marker . . . op ad Bakke, ned ad Bakke . . . snart dukkede Havet frem som en sort Skovstrækning langt forude.

Nu blev Luften skarpere, Blæsten stærkere. Hestene løb hurtigere til.

Saa atter gennem en lille Landsby. Og *nu* hørte de Havets Brusen, og endelig skimtedes Fyret og de første Læsted-Huse fra Bakkens Top.

Hurtigere, Klokken var mange!

Af Sted sprang Hestene; den sidste Rest Portvin blev drukket — og saa svingede Vognen forbi Fyret og det første Fiskerhus, hilst Velkommen af Havets Brølen og den friske Blæst.

Videre!

Fiskerne hilste. Postkusken svingede med PIsken. Nysgerrige Ansigter kom til Ruderne. En Hund gøede. Drengene løb til Posthuset. Man mødte hinanden, standsede og snakkede Nyt.

Og endelig holdt Posten i Kro- og Købmandsgaarden — og Læsted var naaet.

. . . Lyng kravlede ned og skyndte sig ind i den lune Kro, mens Kusken spændte fra og fik Pakkerne afleveret i Butikken ved Siden af.

Der var, som sædvanligt paa denne Tid, stor Forsamling af Fiskere. Nysgerrigt kikkede de ud mod den Fremmede og glemte for én Gangs Skyld den

evige Snakken om Fisk og Hav. Saa kom Postkusken slæbende med Pakkerne og gav Besked. Og nu lyttede de stille med store Øjne og aaben Mund:

»— Det maa a' sku seje! No haar a' væt' Kosk i fjorten Or, men aaldrig haar a', Dævlen klø mæ, kørt for saadan a' skøn Mand, der baade gir' Paartvin, aa Cigar — aa Drikkepenge osse! Aa saa osse æ' dannet Mand . . . aa respektabelig, inde fra Studeriet derovre. — Hi hi, det er Fan'en klø mæ novet for Jer, bitte Frøken!« endte han henvendt til Købmands-Datteren, der nødvendigvis skulde et Ærinde ind i Butikken netop nu. Damen rødmede, og Fiskerne grinede og harkede i et væk.

Saadan talte man om den Fremmede i Butiken. I Kroen derimod var man mindre begejstrede:

Kromanden — en stor og kraftig ægte Vestjyde-Type — saa' forskende paa ham og pattede af Piben, som vilde han tage selve Røgskyen paa Raad.

Næ — man kunde skam ikke have ham, sagde han endelig. Næ—æ. Det var jo Vinter og koldt, og de havde intet Værelse med Kakkellovn at leje ud. Det vilde ogsaa blive meget dyrt. Det kunde slet ikke betale sig »ordentligt« for dem at have saadan en enlig Mandsperson paa Kost. Næ, det kunde skam ikke!

Men hvor skulde han da hen? Han kendte ingen her. Og blive i Læsted vilde han nu!

Kromanden pattede af Piben. Nysgerrigheden fornægtede sig ikke: Hvad han da var? Hvorfor han da kom? Hvad han da vilde her — paa denne Aarstid?

Ja—a, han var — Kandidat og vilde blive her nogle Dage for Luftens Skyld.

»Saadan! — *Kunstner* maaske?«

»Næ. Absolut ikke! Et ganske almindeligt Menneske blot,« forklarede han.

Det syntes at virke formildende. I hvert Fald

begyndte nu Kromanden at tænke sig om: Det var virkelig saa vanskeligt paa denne Aarstid. Der var jo næsten kun Fiskere her! . . . Ja—a, nede hos Enkefru Lassen, lidt øster efter! Hun havde jo tidligere haft Pensionærer derude paa »Villa Havet« — om Sommeren da. Men naturligvis — om hun kunde have Fremmede *nu*, det vidste han jo ikke saadan . . . men det var da under alle mulige Omstændigheder det allereneste Sted.

Lyng takkede og gik saa ned til »Villa Havet«, et Hus i Villa-Stil, han snart opdagede et Stykke borte paa den anden Side Lejet, hvor det med sin røde Mur prangede mellem Klitterne i isoleret Fornemhed.

Lyng ringede paa. En midaldrende Dame lukkede op. Hun hørte hans Ærinde, saa' et Øjeblik lidt forbavset paa ham og bad ham saa smilende komme indenfor.

Inde i Stuen sad Datteren — en ung sorthaaret Pige i sækkeformet »Fremskridts-Dragt«. Lidt sky og melankolsk gav hun ham Haanden, og forsvandt saa uden at have sagt et eneste Ord.

Fruen derimod talte til Gengæld for to — eller tre. Yderst muntert og meget pjattet — »ungdommeligt« — spurgte hun om al Verdens Ting. Og virkelig endte det med, at hun smilende erklærede, at han saa udmærket godt kunde blive. De skulde gøre alt saa hyggeligt for ham, som Aarstiden paa nogen Maade blot tillod det.

Saa blev han altsaa. Fik sit Værelse og hele den øvrige Lejlighed at se. Spiste Middag, drak Kaffe, saa' Fotografier og hørte tilknyttede interessante Bemærkninger. Forsøgte saa at komme ud i Luften, men opgav det atter, holdt fast af Fruen, som nu havde faaet Cigaretten tændt og dampende sad overfor ham i Kabinettet, smilende og elskværdig pludrende løs.

Ærligt talt morede det ham ikke, og dog fandt

han sig taalmodigt i Skæbnen og blev. Han maatte det jo. Han vilde jo nødig være uhøflig til Tak for den virkelig saa gæstfri Modtagelse.

Saa endelig kom Datteren atter ind, dog derved forandrede ingenting. Tavs og stille satte hun sig hen ved Vinduet, hvor hun atter tog fat paa Sytøjet, men syntes forøvrigt at forholde sig ganske ligegyldigt til Samtalen, og hvad der i det Hele foregik omkring hende.

Fruen vedblev:

»— — Jo, Aalborg er rigtignok en mageløs By, helt anderledes fremtrædende end dette Hul. Uf! her er ækelt! Alle disse dumme Fiskere, der render og lugter af Sild og Skidt! Man bliver helt umenneskelig herude — saadan rigtige Tossepander! Ja, tror De ikke? — Vi var i Fjor en lille Tur i København — min Datter og jeg. Vi smækkede Bulen i og luftede os lidt! Sikke nogle Damer derovre! Det er Damer — hvad? Og det nye Raadhus — og Herrerne! Tænk, der var en Herre, der standsede mig en Aften . . . han sagde, han kendte mig. Det var en ældre Herre, men jeg tror, det var en Lyv! De er saa durkdrevne, de Københavnerne! Vi var ogsaa i Teatret. Vi saa' »Elverhøj«! Det spilles saa sjældent nu, synes jeg. Det var dejligt, meget stilfuldt! Jeg sværmer for Drachmann! . . . Men jeg har desværre saa faa Bøger! Præsten herude kan ikke fordrage den nye Literatur. »Det er Svineføde,« siger han! Aa, det er nogle fjottede Præster, vi har her paa Vestkysten . . . de er rent tossede med alle deres Djævledrømme; jeg har saamæn ikke været i Kirke i mange Aar. — —«

Lyng lod hende tale. Han nøjedes — efter Datterens Eksempel — med kortest mulige Svar, samtidig med at han nøje betragtede de to Damer, i hvis Vold han nu éngang havde givet sig.

Et opdagede han da — hvis han ikke allerede havde opdaget det straks — at disse to Mennesker,

skønt Moder og Datter, i hvert Fald tilsyneladende var lige saa forskellige som Kød og Mælk:

Datteren, vedblivende tavs, med en Stemme, som var det hende et Arbejde saa rent uoverkommeligt blot at svare, naar hun blev spurgt. Moderen derimod, hurtigt og forceret skvaldrende op om ingenting, som var det hende en Lidelse blot at tie stille tre Minutter i Træk.

Ogsaa i det rent Ydre var de grundforskellige:

Datteren, lang og spinkel med smalle Læber, blege Kinder, melankolske Øjne — 18—19 Aar vel nok. Moderen derimod, lille og fyldig, med Øjne, der straaledede i ungdommelig Glans, men forøvrigt stod i den besynderligste Modsætning til det kortklippede snavsethvide Haar, der ved Krøller gjorde Panden endnu lavere, end den i Forvejen var.

»Den ene gammel — og vel derfor ønskende sig ung! Den anden ung med frodigt Talent til at melankolisere sig gammel før Tiden! Ingen af dem særlig interessante. Fruen maaske ganske morsom eller rettere ufrivillig-komisk i sin noget eksentriske Elskværdighed. Forøvrigt Unaturer begge — Punktum.»

Til noget lignende Resultat var han kommen, da han efter Aftensbordet resolut sagde Godnat og gik ud.
 . . . Endeligt!

Tykt og tæt, som var det en haandgribelig Masse, laa Mørket derudenfor. Af og til skar Fyrets svingende Lysstribe sig igennem det med blændende Skær som af sene Efteraarslyn.

Møjsommeligt famlede han sig frem over Stene, Grøfter og Huller og fandt saa endelig Vejen ind mod Lejet, hvor alt var mørkt, og alle forlængst sov.

Alting var stille nu. Kun ude fra Havet lød den evig-sydende Kogen, tung og træt som sovende Væsners Aandedræt, som Søvnens Søvn . . .

Langsomt gik han gennem Lejet op til Fyret. Vendte saa om, og atter stod han i Købmandsgaarden,

hvormed Læsted endte. Ogsaa dør var mørkt. Overalt i Kro og Butik var lukket og slukket, kun oppe i et Gavlværelse skinnede endnu en rødskærmet Lampes Lys som et Øje paa Vagt.

Han stod der lidt. Og videre gik han — over Gaarden, ned mod Molen og Redningshuset. Videre — ud mellem Klitterne, ud i det ødste Vilde, hvor alle Former veg for jordfjærn Formløshed . . . for det Ubestemmelige uden Navn.

Vildere blev det, stadig vildere. Forrevet, forpisket, sønderslidt af Kamp mod en stærkere Magt, hævede de mørke Klitter sig frem derude i tavs og mandig Trods mod selve Havets og Himmelens Skyer. Stadig vandrede han fremad. Længe — til han velgørende træt naaede en gammel ubeboet Hytte med nedfaldent Tag, og Flyvesandet hvirvlet om Mur og Dør.

Der blev han siddende.

Han hørte Bølgenes Kogen dernede under Klitterne og lyttede til de underlig klagende Lyde, naar Blæsten fo'r gennem det gamle Hus. Hvor mægtigt og vildt! Det blev ham, som stod han paa fremmed Grund, hvor dumme Menneske-Boliger maatte knuses til evig Tid. Og frem fra Hjertet steg hans Tak som en jublende Hymne til den store Natur — til Modet og Styrken, til alt det, der kæmpede og tav og holdt ud . . .

Det blev meget sent, da han atter naaede »Villa Havet«. I Nærheden mødte han en ung rødskægget Fisker, der, hilsende Godaften, langsomt drev ind mod Lejet — ellers intet Menneske paa den hele Tur. I Villaen var alting stille. Alle Lamper var slukket, Damerne gaaet i Seng.

Saa sov da ogsaa han snart fast og tungt, træt af Vesterhavets friske Luft.

XVIII

Hurtigt blev Bekendtskaberne stiftet i det lille Fiskerleje, Valget var jo ikke heller stort.

Fyrmesteren — en skikkelig ældre, graaskægget Mand, der tidligere havde faret til Søs, men nu havde slaaet sig til Ro her med Kone og et Par mindre Børn — havde han truffet, talt med, og besøgt. Den hellige Postmester og Købmanden — en tør gammel Kræmmer — havde han ogsaa snakket lidt med, men dem brød han sig i hvert Fald ikke om. Saa var der endelig Fiskerne tilbage. Dem traf han jo i Kroen af og til om Aftenen, naar Havet havde været roligt og Fangsten god.

Men ellers passede han sig selv. Det var jo ikke heller for Menneskers og nye Bekendtskabers Skyld, han var kommen til Vesterhavet nu. Og heldigvis! Thi paa »Villa Havet« levede man et tilbagetrukkent Liv, efter at Manden — den gamle gigtsvage og drikfældige Doktor — var gaaet bort. Der kom til dagligdags ikke et Menneske mer, for der var jo ingen i det hele Leje man satte Pris paa. Og Omegnens Proprietærer gad vel ikke køre den besværlige Vej, nu Doktoren var borte, og den nye Læge boede helt andetsteds.

Naturligvis — det kunde jo af og til hænde om Sommeren, at en fattig Student, en menneskesky Maler eller en anden Feriegæst fik i Sinde at tilbringe

nogle Dage dér, i Stedet for at leve højt paa Kroen med vellagrede Vine, Flirt, Table d'hôte, og hvad der nu ellers hørte Moden til.

Skete det virkelig blev Fruen altid — som nu — Elskværdigheden selv. Hun snakkede for dem allesammen, trængte ligefrem dertil ovenpaa Vinterens lange Ensomhed. Med Datteren derimod var det en anden Sag. Hun havde alle Dage været tavs og drømmende-ordknap, men værre var det rigtignok blevet det sidste Halvaarstid. Og nu kunde der jo ligefrem gaa Dage, uden at hun sagde et eneste Ord, men kun sad og læste eller syede, eller gik nede ved Havet passende sig selv.

Kedeligt for den unge Pige naturligvis! Men hvad skulde man gøre? Jævnaldrende fandtes jo ikke. Det skulde da være Købmandens Datter, men hende brød hun sig nu engang slet ikke om. Mange Gange havde Fruen saamæn ogsaa tænkt paa at sælge og flytte til København — Teatrets og Kunstens glade By — men ingen vilde betale, ingen havde jo Penge mer. Og saa var det vel Skæbnens Vilje, at de skulde blive, hvor de nu engang var...

Alt dette havde Fruen blandt meget andet fortalt Ejnar Lyng. Noget havde han vel for Resten selv set og forstaaet. Og virkelig havde han nu faaet en vis Medlidenhed med denne unge Pige, der mindede om en lille syg Pipfugl — i hvert Fald lod ane, at noget trykkede hende og tvang Livsglæden bort.

Han havde da ogsaa nogle Gange foreslaaet hende en Tur langs Strandkanten ud i Solskinnet og den friske Blæst, som Forsøg paa at faa hende vækket en Smule af den evige Døs, hvori hun syntes at befinde sig. Men forgæves. I Begyndelsen havde hun ganske vist sagt ja, men Tiden var gaaet, uden at det paa nogen Maade havde været ham muligt, at faa hende til at vise den mindste Flig af sig selv — ja, i det Hele at faa hende til at være anderledes

end hun plejede, naar hun hang over Bog eller Sytøj i sin Vinduskrog.

Til sidst havde hun da ogsaa undskyldt sig: havde travlt, kunde ikke taale de lange Ture osv. osv. Og han havde rettet sig derefter og ikke anmodet hende mer.

For det meste drev han altsaa ene omkring mellem Marehalmen eller langs det buldrende Hav. Og Dagen endte i Reglen med Toddy paa Kroen, hvor han morede sig med at iagttage det livlige Stykke Fisker-Liv, der til Tider kunde udfolde sig dér.

I Aften f. Eks. var der Mennesker! Han hørte det, da han gik over den mørke Gaardsplads. Og ganske rigtigt! En øredøvende Spektakel og Duft af Fisk, Tran, Øl og Røg slog ham i Møde, da han kort efter aabnede Døren til den lille halvmørke Skænkestue — Fiskernes Paradis.

»Sælhaanden? Hvaa æ' de egentlig?« hørte han midt i Larmen en gammel Fisker spørge sin Sidemand.

»Dæ æ Fisk!« erklærede Sidemanden.

»Fisk?« gentog en tredje og tog Piben ud af Munden.

»Det er Løvn! Det er Fu'le da.«

«Fu'le?« En fjerde meldte sig. »Æ do tovtlig, Søren! De høre til æ Haandefamilie.«

Med stort Besvær fik Lyng banet sig Vej forbi Borde og Spytteklatter hen til den gamle brune Sofa, der heldigvis stod tom. Kort efter meldte den kraftige tykke Kropige sig. Smilende tørrede hun Bordet af — unødvendigt langsomt, som skulde han nu i Aften endelig engang rigtig beundre hendes snavsede, laartykke Arme, der, efter de mange brune og blaa Pletter at dømme, dog egentlig syntes at have høstet Beundring nok.

Saa endelig gik hun efter Toddyen, og Lyng blev alene og fik set sig om.

Fordelt om Stuens fire svære Fyrreborde sad Fiskerne paa lange Træbænke og snakkede og slud-

rede, mens Øl og Kaffeponcher gled ned, og Tobakskassen gik paa Omgang, efterhaanden som Piberne blev røget ud. Ved det nærmeste Bord spillede man Kort. Frem og tilbage gled de sorte, fedtede Paplapper til stor Fornøjelse baade for Vindere og Tabere, der stadigt lo, skraalede og raabte højt.

Lyng saa' fra den ene til den anden, nu og da nippende til den Toddy, som den Buttede endelig havde bragt.

Prægtige Skikkelser! Næsten alle var høje, stærktbyggede Mænd med frodigt Kindskæg, kraftig Næse, djærve viljestærke Træk. Kun henne ved Døren sad den Skikkelse, han undertiden om Aftenen havde mødt ude paa Vejen: en spinkel, rødskægget Fyr med mismodige, slappe Miner og et fanatisk Skær i Øjnene — et blegt og sygeligt Skud midt i al denne livsstærke Sundhed, en af de svage Stakler, hvorom Missions-Slangen bugtede sig. Allerede nu drak han ikke, talte kun lidt, sad alvorligt med foldede Hænder, som om han bad . . . »Hellig-Anton« kaldte man ham.

Men frem af hele Flokken skinnede Kromandens kraftige, afholdte Skikkelse. Midt i Rummet stod han langsomt pustende Røgen ud, mens Øjnene tilsyneladende røbede Aandsfraværelse og dog saa nøje fulgte hver enkelts Bevægelser, Tale og Blik.

Meget havde den Kromand hørt og set, meget havde Fiskerne betroet ham, naar de, som nu, efter god Fangst sad bænkedede og snakkede løs. Men som en ægte Kromand, bragte han aldrig noget udenfor sine snavsede Vægge, men var Tavsheden selv. Blev der Strid og Spektakel i Stuen, hvad der jo kunde ske, hørte han stille paa det Hele, mens Øjnene interesseret vandrede fra den ene til den anden, og det lune Gavstrik-Smil lejrede sig om den store, kraftige Mund. Men var de endelig bleven trætte af at skændes uden Resultat, fik han altid det ærefulde Hverv at dømme, hvor Retten sad gemt. Og det maa

siges, at han altid klarede sig stolt. Som en lille Vorherre stod han roligt dampende af sin Pibe midt imellem de rødblisiede, kamplystne Fiskere og formede regelmæssigt sit Svar saaledes, at ingen fik Uret, men alle mere eller mindre Ret. Dermed sluttede selvfølgelig den haarde Strid, men ligesaa selvfølgelig var det altid ham, der gik af med den eneste og virkelige Sejr. Det stod saa tydeligt at læse i hans Ansigt, naar man — som netop nu — saa' ham hente de mange Flasker, Kopper og Glas, der var bestemt til at bringe det endelige Forlig.

... Længe blev Ejnar Lyng siddende i den gamle Kro.

Nu endelig var Fiskerne brudt op. Endnu et sidste Øjeblik hørtes deres syngende Munterhed inde fra Lejet, men saa blev alting stille, kun udenfor summede Telegraftraadens triste, ensformige Lyd. Ingen uden »Sorte—Lars« var tilbage i Kroen. Henne i det mørkeste Hjørne sad han og stirrede sløvt mod Bordpladen — de mange tomme Flasker og Krus foran talte tydeligt nok om Grunden dertil.

Atter kom den tykke Kropige til Syne mellem de mange Harkeklatter. Hun skulde jo gøre i Orden før Lukketid.

Henne fra Krogen gloede »Sorte—Lars« efter hende med et taaget, skinnende Blik:

»Æ—æ Marie — Du! Kom herhen min Tøs! Vil Du... vil Du med ud i Stalden — hva', vil Du? Jeg har Penge, siger jeg. Penge, for Satan i Helvede!«

»Do er fold, Do Svin'haand!« erklærede Marie fnisende og forsvandt kort efter ud i Køkkenet, hvorfra en flerstemmig Latter snart rumlede frem.

Lyng drak sin Toddy ud og betragtede Fyren derovre.

Aldrig havde han hørt ham tale før, men Historien kendte han jo: Lejets Bussemand! En stakkels Fyr, der engang var kommen til Eggen som Vagabond og saa var bleven Fisker, men nu, af Drik og

Hjerne-Blødhed, var ganske uskikket til nogetsomhelst. Og dog var han ung — paa Lyngs Alder eller lidt yngre maaske.

»Go'avten!« brølede Fyren pludselig og spyttede hen mod Lyng. »Kender De mig — hva'? Æ—æ Konge, siger jeg! Satan, Satan, forstaar De...»

Lyng svarede ikke. Mere Dyr end Menneske lignede han, som han sad dér lysende frem fra Halvmørket med det voksblege Ansigt omgivet af kulsort Haar og Skæg, der uredt og uordentligt, laa som slatne, døde Slanges, mens Øjnene stirrede frem med en Sindsygs Blik.

»De skulde gaa hjem!« sagde Lyng endelig, da Fyren pludselig lukkede Øjnene og syntes helt at falde hen.

»Hva —?«

Med aaben Mund gloede han atter sandseløst frem.

»Gaa hjem, sagde jeg!«

Han rejste sig langsomt.

»Hum-m, hum-m —« Voklende greb han om Bordet og væltede en Stol. Spektaklet vækkede eller forskrækkede ham, og atter lyste Øjnene vildt.

»Ild! Ild!« skreg han, og Ansigtet forraadede den frygteligste Angst. »Haanden — se!... Dér staar han — se! Se!... U-u-u! U-u-u! Det kryber, kryber... u-u-u!«

Og ud ad Døren ravede han, Skrigene døde bort i Mørket derudenfor...

— —

Da Lyng senere ud paa Aftenen gik tilbage til »Villa Havet«, skinnede der endnu Lys. Det forundrede ham. Og da han inde i Entreen var i Færd med at hænge Overfrakken op, kom Fruen smilende ud og beklagede hans lange Udeblivelse. Hun havde allerede længe ventet ham med Kaffe, da hun syntes, det maatte kunne gøre godt efter den lange kolde Tur derude i Mørket.

Saadan sagde hun og mente det naturligtvis ogsaa.

Men den egentlige Grund til denne Aftenkaffe var nok alligevel snarere, at hun, nu da Datteren var gaaet i Seng, saa rart ugenert kunde sidde med sin Cigaret og betro sine plagende Tanker til denne alvorlige, unge Mand, der absolut skulde ud i Mørket, naar Aftensmaden var spist.

Lyng takkede altsaa for Opmærksomheden. Og nu sad de da i Kabinettets dæmpede Lys med Kaffe og Cigaretter — inden ret længe med hendes Snakketøj i fuldeste Gang.

I Aften red hun som en Begyndelse sin gode Kæphest: Nutidsliteraturen. »Den moderne-realistiske« som hun kaldte den. Saa kom der lidt Fortælling om Badeanstalter i Sverrig og endelig noget om, hvad de gjorde hos den og den af de gamle Bekendte »inde i København« ved den og den Lejlighed. Da var to Kopper Kaffe drukket og tre Cigaretter gaaet op i Røg.

Men saa pludselig blev hun tavs. Lyng troede, det var Tegn til Opbrud og Søvnighed og tænkte paa at trække sig tilbage, men studsede i samme Nu, som hans Blik søgte Besked.

Hvad var det? Øjnenes ungdommelige Glans var med ét forsvunden. Smilet var dødt bort. Nervøst slog Fingrene Trommehvirvler mod det haarde Bord. Til hun pludselig med Haanden under Kinden saa' paa ham med et forskræmt, uroligt Blik:

»Er De altid glad, Lyng?«

»Glad?« gentog han forundret. Det kostede ham uægtelig lidt Anstrængelse at holde sig alvorlig ved denne Overgang eller Mangel derpaa.

»Ja, jeg mener —« atter slog hun Blikket bort og syntes tiltagende nervøs. »Er De aldrig angst for noget ... De ikke véd ... noget, De slet ikke tror paa —?«

»Angst —?« Forskende saa' han paa hende. Jeg forstaar Dem ikke, Frue —?«

Hun svarede ikke. Med Blikket ned mod Bordet krammede hun febrilsk ved Lysedugens Frynser, til hun pludselig, stadig i samme Stilling, næsten hviskede:

»Tror De ... at min Datter er uskyldig?«

«*Uskyldig?*» Med et Sæt rettede Lyng sig i Stolen og stirrede paa hende.

Men Fruen saa' ikke paa ham. Stadig sad hun med Haanden under Kinden og legede med Frynserne — lignede ikke sig selv.

»Hun gaar saa alvorligt omkring — ikke sandt? Ler aldrig, taler ikke — vel? Mon hun skjuler noget ... sørger over noget? Tror De?«

»Jeg kender jo aldeles ikke Deres Datter!« svarede han lidt forlegen og rejste sig. »Forleden sagde De jo selv, at Grunden til hendes Melankoli var Mangel paa Omgang, ikke sandt?«

»Jo—o.« Stadig sad hun ubevægelig og stirrede frem.

Saa blev der et Øjeblik ganske stille. Kun inde fra Spisestuen lød Pendulets regelmæssige Slag.

»Hun taler jo ikke ... vil ikke ... har ingen Fortrolighed —« Fruen sukede dybt. Stemmen lød som talte hun til sig selv. »Hendes Far og — — ung og ... straffes det ikke, naar man giver efter for Trang ... for sin Trang til Lykke —?«

Nej, det blev ham for ubehageligt!

»Jeg forstaar dem ikke, Frue.« svarede han hurtigt og skød Stolen ind. »Jeg er noget træet, det er maaske derfor. Jeg maa ogsaa op, Klokken er to. — De undskylder mig! Godnat.«

Hun nikkede tavst. Men endnu længe blev hun siddende i samme Stilling med de Tanker, hun ikke før havde talt til Mennesker om ...

XVIV

Dagen er endt.

Paa den vestlige Himmel glider sælsomme Lig-Kranse langsomt bort: store Blomster, der straalere i alle Farver... purpurrøde Iris med smalle, grønne Blade — Jordens Tak til den Dag, der svandt.

Koldere stryger nu Blæsten gennem den sitrende Marehalm. Bølgerne stiger højere. Fuglene skrigger ængsteligere. Fiskerne vandrer hjem og lukker Døren i Laas.

Thi ud fra Øst lister Natten frem som et mægtigt Uhyre. Stort og sort vender det sit fraadende Svælg mod Stedet, hvor Solen svandt, og sluger Dagens sidste Lys.

Alt bliver mørkt. Forladt af Sol og Mennesker ligger den vilde, ensomme Kyst. Kun Maanen kommer frem, luende rød som Uhyrets skinnende Øje der gridsk holder den store Nattevagt.

... Med Frakken knappet tæt omkring sig havde Lyng siddet i Klitterne og set Solen gaa ned. Nu svingede en Skikkelse ude fra Havkanten op imod ham.

»Hvad Fanden! Er det Dem? Godaften, Hr. Lyng.« Fyrmesteren saa' smilende paa ham: »Skal det være rart, tør jeg spørge, at sidde her i Kulde og Mørke? Hvad i Alverden foretager De Dem?«

»Aa —« Lyng gav ham Haanden og rejste sig. »Ingenting... man drømmer, Fyrmester!« Han børstede Sandet af Frakken og vedblev: »Det var dog en dejlig Solnedgang i Aften! Saa' De den?«

»Jo—o.« nikkede Fyrmesteren og svingede Stokken, mens de begge gik ud mod Havkanten. »Hun var noget rød i Enden, mener De? Hør —« han vendte sig imod ham: »Har De Lyst til at følge med til Kren Højby — ham, Redningsfiskeren, De véd — han holder Fødselsdag i Dag, det gamle Bæst. Vil De med?«

»Aa ja — jo.«

»Ja, for saa skal vi skynde os, hvis vi da vil have Føde med. Jeg blev forsinket deroppe paa Fyret — naa, nu gaar vi herop!«

En lille Klitvej førte gennem Mørket op til en lille Samling Huse. I et af dem boede Kren.

Imidlertid viste det sig, at de næppe behøvede at have skyndt dem saa stærkt. Endnu var der ingen kommen. Men da de havde faaet afleveret Fødselsdagsønskerne til den rødmussede, svære Mand og et Øjeblik havde siddet i Søfaen foran det allerede dækkede Bord, begyndte Fiskerfolkene dog hurtigt at indfinde sig. Der var baade Kvinder og Mænd. Alle var de pyntede: Kvinderne med store Hovedtørklæder og sorte Kjoler, Mændene i grove, blaa Kisteklæder. En efter en kom de hen til Sofaen og rakte Lyng og Fyrmesteren Haanden over Bordet. Den hele Situation trykkede dem aabenbart. Men røbede end Blikket undertiden lidt Genærthed var dog Mændenes Haandtryk altid fast og djærvt — Kvindernes derimod unægteligt noget svagt og sjattet, som tog man om bløde, døde Fisk.

Saa var de da kommet allesammen. Værten bad dem sætte sig til Bords, men gentages maatte det rigtignok flere Gange, før nogen gjorde Mine dertil. Ogsaa her maatte vel være en Slags Rangforordning, thi først efterat den lille Skolelærer resolut havde anbragt sig i Sofaen ved Siden af Fyrmesteren og Lyng, fulgte de andre Eksemplet, og fik sig sat til Rette paa Træbænkene rundt omkring.

Dog — endnu kneb det. Endnu rørte ingen ved

de fremsatte Spise- og Drikkevarer; de fleste sad med foldede Hænder i Skødet og saa' ned, som om de bad. Ingen sagde et Ord.

»Værs' god o' begynd!« vedblev Kren Højby, der gik rundt og skænkede Brændevin, mens hans Kone stadig rumsterede ude i Køkkenet optaget af at lave mere Mad.

»Ja, Meningen er da vel for Resten, vi skal spise!« lo Fyrmesteren og puffede til den lille Skolelærer, da han syntes Genértheden trak lidt vel længe ud. »Begynd De, Skolemester!«

»Tak-tak!« mumlede Skolemesteren og plantede i samme Nu sin Gaffel i et Hønselaar paa Fadet foran.

Det blev da Signalet. Nu begyndte de andre en efter en forsigtigt — de fleste pr Gaffel — at tage det første Stykke Brød, og takket være Fyrmesterens Ihærdighed, kom Samtalerne endelig i Gang. Naturligvis — man var praktiske Mennesker, der saa nogenlunde sparede paa Talegaverne, saa længe Spisningen stod paa. Man var jo da heller ikke til Fødselsdagsgilde hver Dag! Og Bordet var godt: Der var stegt Sild, kogt Sild og saltet Sild; Aal, Rødspætter, Torsk — og Haj i Gelé; hjemmebrygget, gulliggrumset Øl paa store Flasker; lidt af en stegt Høne, nogle Grisetæer, Flæsk og Ost, nogle syltede Brombær — Brændevin og hjemmebagt Brød.

Dog — endelig blev man færdig med Herlighederne. Piberne kom frem, Tobakskassen gik paa Omgang, og Kvinderne trak sig ærbart ind i Stuen ved Siden af. En lille Tid blev Samtalerne nu noget livligere — noget af Krostemningen syntes næsten at indfinde sig — men saa var ogsaa al Stof uigenkaldeligt opbrugt, og man valgte at sidde stille gabende, mens Fordøjelsen stod paa. Nogle lukkede allerede Øjnene, en enkelt Gang mumlende noget om, at man nok snart maatte hjem.

Imidlertid — det betød ingenting. Man vidste

jo saa godt, at Kaffen kom nu om et Øjeblik; og den og en Cognac maatte man da fornuftigvis have med, før man gik.

Ganske rigtigt: Kaffen kom!

I et Nu vaagnede man op, og havde man virkelig sovet før, syntes Ordstrømmen nu til Gengæld atter at skyde op fra Maven, saa frodigt som Paddehatte en Efteraarsnat. — Til man endelig, trætte og mætte, bød Haanden til Farvel og listede ud i Mørket med den atter stoppede Pibe og Øjne, der — efter at have undersøgt Vejret — syntes at nævne Søvn som det eneste, de i Øjeblikket for Alvor ønskede og trængte til...

Lyng gik med Fyrmesteren hjemad langs den mørke, øde Strandkant i Samtale om Fiskerne som Arbejdere og — Selskabsfolk.

»Ja — aandrige er de ikke... Gudskelov, havde jeg nær sagt!« bemærkede Fyrmesteren. »Men de er saa velsignet brave og skikkelige. De holder sammen og hjælper hinanden, hvor de kan, uden at være i — Fagforeninger og lignende Djævelskab. Men — de er nogle Grise, er de! Jeg tør nok vædde en Flaske Portvin paa, at selv kønne Ane Poulsens Chemise er saa sort, at den — smitter af! Naa, Højbys dernede er maaske lidt af en Undtagelse, kan jeg trøste Dem med.«

»Hm — men særlig missionske er de da i hvert Fald *ikke*. Det er da én god Ting!« mente Lyng.

»Ja—a.« Fyrmesteren sukkede. Missionen var en Hæslighed for denne fornuftige, vejrbitte Mand. »Men hvorlænge varer det, tror De? Allerede nu har vi dog Folk her i Lejet, der hellere lader deres Garn blive ødelagt, end de tager ud efter dem om Søndagen! — Missionen har en frygtelig Magt i disse vilde, ensomme Egne. De skal se: om en halv Snes Aar eller før har vi Balladen! Saa har den faaet hele vor sunde, dygtige Fiskerbefolkning gjort til

elendige Nathuer, der sidder hjemme og tuder over Djævel og Helvede, i Stedet for at passe deres Dont og Pligt. *Det* er i hvert Fald vist: siden Missionen fik Tilhold her paa Vestkysten, er det gaaet sørgeligt tilbage med Redningsmandskabets Mod. Mer end én stakkels, skibbruden Sømand kan takke *den* for sin Død. Det er *det*, vore Præster kalder — *Herrens Sejr!*«

Fyrmesteren havde talt sig ivrig og fortsatte nu Turen uden mange Ord.

Snart stod de atter ved Fyret.

»Naa — Godnat, Hr. Lyng! Tak for i Aften. Se snart op!«

Saa skiltes de, og Lyng gik hjem. I Nærheden af Villaen mødte han atter den unge rødskæggede Missions-Fisker, ellers syntes alt at være mørkt og dødt.

XX

Fyrmesteren havde en god, gammel Ven, der var Skolelærer et Sted ude i Heden. Netop nu havde denne Ven skrevet og beklaget sig over, at han blev gammel og maatte se at finde en ung Mand — ikke en Seminarist — der kunde hjælpe ham lidt.

Det fortalte Fyrmesteren blandt andet, da Ejnar Lyng nogle Dage efter atter traf ham ved Havet.

Om Lyng havde faaet sig en Plads? Eller om *han* ikke muligvis kunde have Lyst?

Lyng takkede for Tilbudet, men først vilde han dog se Tiden og Aviserne an lidt endnu. Allerhelst blev han imidlertid her ved Vesterhavet, hvis blot et Arbejde vilde tilbyde sig.

Vesterhavet — det var nu det Bedste for ham! Her befandt han sig fremdeles godt — trods alt. Naturen hjalp ham, selv i Øjeblikke, hvor Erindringer og bitre Tanker vilde liste sig frem paa ny.

Stadig gik han lange Ture i Sol og Stille, og Regn og Storm. Mens Horisonten, som en mægtig Billedbog, skiftede og skiftede fra truende sort, naar Regn eller Sne var i Vente, til luende rødt, gult, grønt, violet — alle Farvers Regnbuelys, naar Solen gik ned.

Evig Skiften over det Landskab, »man« kaldte ensformigt! Mens han med tætknappet Frakke sled sig mod Stormen, sættende Spor i Havkantens hvide, uberørte Sand ... hørte paa Bølgelarmen, saa', hvordan Blæsten splittede den tætte Skumbræmme i Smaa-

klumper, der, som muntre Smaaavæsner, hoppede ind mod Klitter og Sten — kom Drømmene og bar ham bort fra Tid og Sted.

Havet og den nøgne Strandbred —?

Havet — Manden, snart brusende frem i mægtig Attraa, snart synkende træt tilbage i sig selv. Mens *Livet* — Strandbredden, som en hvid og dejlig Kvinde, knugede sig til ham og gav alt det, han blot vilde eje . . . gav uden Grænser, alt, alt . . .

Og dog ikke nok for den hungrige Elsker:

»Mere, mere! Mere fordrer jeg! Mere kræver jeg! Mere, mere! Større Lykke! Større Nydelse!«
Havet stønner. Bølgerne taarner sig højere og farves af Skum.

Kvinden hører det.

Hvid og dejlig rækker hun de nøgne Arme imod ham. Skælvende hvisker hun:

»Ja . . . ja! Kom blot tilbage, Du Elskede! Alt vil jeg give Dig . . . kom blot, gaa ikke bort! Meget endnu dejligere skal Du eje: Blomster, Du ikke anér . . . Frugter, Du ikke véd er til.«

Men Manden tvivler.

Tung og sorgfuld tøver han. Kun vildere stiger hans Længsels-Sang om højere Lykke og skønnere Liv mod Himmelens Skyer.

Ingen ændser det. Men naar Aftenen kommer, smiler Stjernerne ironisk til Hav og Mennesker:

»I Daarer! For Tvivl og Klage kaster I *Livet* bort! *Livet* er stort, I mangler blot *Mod* til at leve det!

Elsk først *Livet*! Brug det *saa*, og Eders er Lykken til evig Tid!«

— Eller? — Eller?

Atter blev Tankerne spredte, ubestemmelige; samlede sig *saa* langt ude, og kom tilbage jordbundne som før.

Atter grundede han over Fruen og Frøknen — de Mennesker, han ikke mer forstod.

Nu i Gaar Aftes —?

Med Vilje var han gaaet senere hjem. Han vilde ikke atter træffe Fruen, der stadig, hver Gang de var ene, syntes paa Vej til lignende Spørgsmaal som hin Nat. Det var ham modbydeligt — og særligt i Gaar Aftes, da han allerede havde haft et uhyggeligt Sammenstød med gale »Sorte-Lars« derude i Klitterne.

Heldigvis var da ogsaa alt slukket, da han i Gaar Aftes kom hjem. Stille, for ikke at forstyrre, havde han hængt Tøjet op og lukket Døren af . . . var saa paa Vej op ad Trappen til Soveværelset, da han pludselig kom i Tanke om Lamartine. Han burde dog læse endnu lidt i Sengen, før han sov ind. Og atter var han listet ned: Bogen laa jo i Kabinetet — vistnok!

Stille lukkede han Døren op, rev en Tændstik, og saa' —

I Sofaen sad Frøken. Forskrækket fo'r hun op, da han kom. Ansigtet var blegere end ellers. Øjnene var rødkantede af Graad. Ubehersket, ulykkelig saa' hun ud.

Han huskede det, som var det sket endnu i dette Øjeblik:

»Men Frøken, hvad —?«

Hun svarede ikke. Raadvild og angst saa' hun ud, som var hun opdaget i noget og ikke kendte levende Raad til at slippe bort.

Et Øjeblik stod de tavse overfor hinanden. Hun rystede. Ingen af dem talte. Paa Bordet brændte Lyset uroligt, truede med at gaa ud . . .

Da pludselig, samlende al Aandsnærværelse, greb hun en hvid tung Pakke, der laa paa Bordet og skyndte sig bort . . .

Traaden? Traaden mellem dette og Fruens underlige Ord? Den var der, den *maatte* være der, han følte det jo!

XXI

Det var Aften. Ejnar Lyng gik hjemad fra Kroen
egne Tanker i Vold. —

Hvad var det?

Pludselig fo'r han sammen.

Inde fra de mørke Klitter lød et skingrende Skrig
og en Skikkelse kom styrtende frem.

Uvilkaarligt greb han fastere om Stokken.

»U—u—u!« I et Spring kastede »Sorte-Lars« sig
imod ham.

»Bort med Dig!« Ejnar Lyng hævede Stokken, og
atter veg Bæstet tilbage med et hvinende Hyl.

»Vil han slaa — hva? Ha, ha, ha! Jeg gør sk'u
ingenting, dit Fæ, saa tog det Kravl mig sk'u nok!
Kujoner, hæ—æ!« grinede han henne fra Grøftekanten.

Lyng gik videre gennem Mørket og lød som ingen-
ting. Men »Sorte-Lars« opgav ikke. Kort efter var han
atter paa Siden af Lyng.

»Jeg kender Dig —« hvædede han, stinkende af
Brændevin. »Jeg kender Dig —æ—æ—. Du bor der-
nede hos Tøjten . . . hæ, jeg er gal . . . hæ, det siger
de . . . Tag Dig i Agt! . . . Sorte-Lars ser . . . han
ser . . . Han ser, siger jeg!«

Lyng vendte sig imod ham og standsede.

»Ja det er godt, Lars. Gaa saa bare hjem, hører
Du!«

»Hæ—æ—æ,« grinende bøjedede han sig med sammen-
knebné Øjne imod ham og vedblev hviskende: »Pas

paa ham! Hæ—æ, den Tøs! . . . Han suger hendes Krop, a—a a—a . . .« Pludselig greb han Lyng i Armen. Som et Rovdyr viste han Tænderne frem, og Blikket blev truende ondt.

Da hævede Lyng atter Stokken og slog til. Og hylende slap Banditten sit Tag og forsvandt atter mellem Klifterne.

Lyng fortsatte sin Vej — lidt hurtigere maaske, gjort nervøs af denne uhyggelige Fyr, hvis stinkende Aande og giftige Blik ligesom stirrede frem fra Mørket endnu. Oppe i Nærheden af »Villa Havet« standsede han og saa' sig om.

»Naa, borte blev han da — Gudskelov!«

Han stoppede Shagpiben paa ny.

»Tøsen og ham!« Hvem? Hvad mente han? Vanvid — ren Vanvid, naturligtvis! Forleden fablede han for Resten om det samme Snak . . .

Han satte sig paa Grøftkant. Vejret var saa dejligt i Aften; han gad ikke gaa ind endnu.

»Tøsen og ham!« Datteren — den unge Pige? Moderens Angst? »Uskyldig«?

Aa Snak, Sludder! Det Barn! Blev *han* nu ogsaa nervøs og saa' Syner, hvor ingenting var?

For der *var* jo ingenting! De var blot overnervøse, disse to Størrelser — gjort hysteriske af Havet og den vilde, tunge Natur.

Med Vold jog han de Tanker bort.

Nej, gik det nu blot i Orden dette! Blot den Fyrmester virkelig skaffede ham Pladsen ved Telegrafstationen dernede paa Fyret! Den unge Pige skulde jo rejse . . . det gjaldt blot om hans Kone vilde gaa ind paa at have en fremmed Mandsperson i sit Hus. Hun var jo saa genert og menneskesky, men —

Pludselig standsede han i sine Betragtninger:

Hvad nu —?

Lød det ikke, som om en Dør smækkede i dernede fra Villaen?

Han lyttede — rejste sig. En pludselig Anelse slog ned som et Lyn:

»Sorte Lars« —?

Hurtigt kom han ned til Huset. Inde mellem de mørke Klitter luskede en Skikkelse bort.

Blodet steg ham til Hovedet, bankede i Tindingerne.

»Hvem er det?« raabte han og løb efter ham.

Ingen svarede. Alt hvad Remmer og Tøj kunde holde fo'r Fyren af Sted.

Lyng efter ham. Op og ned over Huller, Bjælker og Vragstumper gik det . . . videre, stadig hurtigere op og ned gennem Marehalmen — indtil Fyren paa én Gang sporløst forsvandt i Mørket langt ude — —.

Atter gik Lyng tilbage. Forpustet stod han igen ved Villaen, grundende, uden Resultat . . .

Alt var stille nu. Kun Havets Kogen dernede, og Maanen, der kastede sit flakkende Skær gennem de forrevne snetunge Skyer . . .

Langsomt gik han ind.

I Villaen var der stille og mørkt, dér sov man forlængst. Stille listede han sig op ad Trappen, klædte sig af, gik i Seng.

Men sove kunde han ikke. Stadig laa han vaagen, mens al Verdens Tanker og forvirrede Spørgsmaal listede sig frem:

»Sorte-Lars« — Den flygtende Skikkelse — Fruen — Datteren . . . hvad var det for Mennesker? Hvad var der i Vejen her paa »Villa Havet«? Noget maatte være galt . . . noget, ingen anede . . . noget skjult, der truede . . . !

Var det mon muligt —? Regnede han ikke fejl? Var det ikke den opskræmte Fantasi, der ledte ham vild?

»Uskyldig«?

Ansigtstrækkene, Alvoren! Reformdragten — denne Sæk, der dækkede alting til?

Aa nej, umuligt dog! Han *maatte* tage fejl!

Moderen maatte da i saa Fald ogsaa vide Besked, hvis —.

Ja, men havde *hun* da ikke netop selv anet — set — —?

Hvorfor sov de ikke i samme Værelse? Hvorfor laa Moderen oppe og Datteren i Stuen? — En Elsker? En Overrumpling den Aften? Hvem da? Sorte Lars? En Rival? Købmanden? Snak! En Fisker? . . . Fyrmesteren? Fyrmesteren —!

Aa Snak, Snak dog! Var han da blevet ren umulig i Aften! Saa nervøs — saa — aa, kom dog nu Søvnens blot . . .!

— —

Sent paa Natten sneg den samme Fiskerskikkelse sig atter op mod Villaen.

Med stirrende Øjne spejdede han omkring.

Alt var stille. —

Han lyttede. Sagte listede han sig ind mod Vinduet og bankede svagt.

Lydløst blev det lukket op. En Skikkelse i Natdragt bøjede sig ud. Nogle Farvel-Ord blev hvisket — hurtigt, nervøst . . .

Og atter blev Vinduet lukket, mens den blege, rødskæggede Fiskerskikkelse gled ind mellem Klitterne ad Hjørring til.

Da drømte Lyng om Gerda og den lille By ved Fjorden og Bakkerne —.

XXII

Storm, Brandstorm . . . det vildeste Kaos af Lyde, en Buldren af Hav og Blæst, som stævnede al Mørkets løsslupne Aander Jorden til Dom. —

Foroverbøjet sled Lyng sig mod Storm og Mørke, mens Flyvesandet piskede ham i Ansigtet som fine Knappenaalestik, og Frakken slyngede sig om Benene og gjorde det endnu vanskeligere at komme frem.

Han ændsede det ikke. Jublende glad kom han fra Fyrmesteren, hvor han havde været til L'hombre og Te:

Bravo! Pladsen paa Telegrafstationen var hans! Fruen var gaaet ind derpaa. Saa blev han dog alligevel ved Havet — blev ovenikøbet *her!*

Han kom forbi Kroen. Hatten var ved at blæse af. Skulde han gaa videre over Gaarden, forbi Redningshuset ud i Klitterne, eller skulde han gaa hjem? Han overvejede et Øjeblik. Og valgte saa at gaa hjem og for én Gangs Skyld komme tidligt i Seng.

Endelig naaede han da »Villa Havet«. Inde i Entreen fik han Sandet rystet af Hat og Overfrakke og gik ind.

I Stuen vandrede Fruen op og ned, urolig, nervøs.

Han standsede i Døren. Havde han tænkt paa at tale om Flytning og Fyrmesterens Tilbud, veg Tanken

i et Nu. En uvilkaarlig Angst — Angsten fra forleden Nat — greb ham fast, og bragte Blodet i hurtigere Slag.

»Mødte De min Datter? Har De ikke mødt hende?« stønnede hun.

»Nej —?« Hurtigt lukkede han Døren og gik hen mod Bordet.

Fruen svarede ikke. Rystende paa Hovedet vedblev hun mekanisk sin Vandring op og ned.

Saa kastede hun sig paa én Gang i Sofaen med Hovedet mod Pudden. Voldsomt, ubehersket lød Stemmen som Skrig:

»Aa, jeg kan ikke, jeg kan ikke . . . jeg kan ikke mer! — Hvad var *det* —?« ligbleg fo'r hun op. Hvinende skar Stormen om Huset og slog Bagdøren i med et Smæld. »Hør! Hør! Det hvisker, det suser, taler . . . ingen Steder er man sikker . . . Hør! nu igen —! Aa, var vi dog borte fra dette frygtelige . . . dette Helvede! Jeg kan ikke — aa—aa —«

»Vær dog rolig, Frue! Hvad er der? Er der sket noget?« afbrød han og gik hen imod hende.

Atter sank hun ned mod Sofapuden. Stemmen blev klagende, hulkende:

»Hvor er hun? Hvorfor kommer hun ikke? Det er en halv Time siden . . . hun skulde blot ned til Købmanden, sagde hun. — Hun kommer ikke, nej, hun kommer ikke . . . Hvorfor? Véd De —? Sig mig — aa . . .«

»Vær dog stille, Frue! De ødelægger Dem jo!« vedblev Lyng, selv langtfra rolig ved den hele Situation. »Hun kommer jo nok! Stormen er stærk, det kniber med at komme frem.«

Hun rejste sig og stirrede paa ham. Pandekrøllerne var gaaet ud. I Tjavser hang det graahvide Haar ned over Panden. Trækkene var forvildede . . .

»Sig mig . . . sig mig —« hun hviskede det frem. »Har De aldrig set . . . nu tror jeg det . . . hun nægter

det nok . . . jeg kan ikke gribe hende . . . har De aldrig set en Fisker . . . en ung Fyr og hende . . . om Natten . . . komme —«

Da — i et Nu stod alt ham klart: »Sorte Lars'« Hentydninger — den flygtende Skikkelse — den unge Fisker, han saa ofte havde mødt oppe paa Vejen, naar han gik hjem.

»Maaske . . . jeg véd ikke —,« svarede han. Stemmen blev myndig og fast: »De skal passe paa, Frue! Deres Datter er ung og . . . De maa have hendes Fortrolighed. Det er nødvendigt, hvis —«

»Har De noget imod hende?« afbrød hun hviskende.

»Jeg —?«

Lyng mødte hendes Blik. Hendes Læber dirrede. Ansigtet var graalig-hvidt. Øjnene skinnede med en Febersygs Glans.

»Hun er da køn og —. Synes De ikke?«

Han svarede ikke; forstod ikke, hvad hun mente, hvor hun vilde hen.

Da — før han anede det, følte han hendes Arm om sin Hals, hendes Legeme mod sit. Sagte og skælvende hviskede hun:

»Faa hende til at glemme ham . . . sig hende, at . . . at De elsker hende, at De holder af . . . Forfør hende, De —«

En Gysen fo'r igennem ham. Brutalt slyngede han hende bort som et Dyr. Han sandsede ikke. Mekanisk greb han Hat og Overfrakke, gik ud . . .

Flyvesandet piskede ham i Ansigtet. Stormen piskede i den uknappede Frakke. Stadig saa' og hørte han ikke andet end hendes hæslige Skøgesmil og de hviskende Ord, der ikke vilde forsvinde, men fulgte — fulgte —

Et hvinende Skrig skar gennem Storm og Mørke.

Han standsede, fo'r sammen, vaagnede op.

Et til! Langt — døende.

En vanvittig Tanke greb ham. Han tænkte ikke, spurgte ikke, overvejede ikke — af Sted fo'r han, gennem Sand og Mørke og Marehalm, alt hvad han kunde ud mod Molen, hvorfra Skriget kom.

Ud paa Molen!

Havet skummede og sprøjtede, slog ind over Stenene . . . Han skyndte sig frem. Atter lød Skriget, halvkvalt og kort . . . Nu var han helt ude. Hvad var det? Hvor? Noget . . . noget sort dér . . . hvordan?

Han kastede Frakken, brølede »Hjælp!« af sine Lungers fulde Kraft og sprang ud.

Bølgerne tog ham, rev ham bort, bar ham — endnu — endnu . . . Saa naaede han det, greb det, holdt det fast, søgte Støtte, sled sig frem.

En Bølge skyllede over ham . . . hævede ham atter. Nu fik han Vand i Munden — igen — sank ned — mer — dybere — holdt fast — hævede Byrden opad . . . mistede Kraften — naaede en Planke — gled atter bort — vilde raabe — kunde ikke . . . slap sit Tag. Saa følte han et pludseligt Ryk — og alt blev borte, svandt hen, døde bort . . .

— —

Da han atter vaagnede, laa han i Kroen. En Mængde Fiskere stod omkring ham.

»Hvor er hun? — Kom hun med?« stammede han møjsommeligt frem.

Man mumlede og rystede paa Hovedet.

Han forstod ikke, vilde atter spørge — kunde ikke. Det sortnede for hans Øjne, brændte i sviende Smerte overalt . . .

Og atter lukkede han Øjnene helt og faldt hen.

.

Paa »Villa Havet«, hvor Ulykken selvfølgelig straks var meddelt, var Fruen bleven ganske ude af sig selv.

Intet formaaede at trøste hende. Ja, alle Forsikringer og Forestillinger af Redningsmændene, Lægen og de andre Fiskere til trods, fastholdt hun endog haardnakket, at Lyng havde druknet Datteren, hvorfor hun strak ønskede Politiets Hjælp.

Næste Morgen var da ogsaa virkelig Politiassistenten ankommen og havde — paa Lægens Opfordring — foretaget en Undersøgelse af den afdøde unge Piges Gemmer, før han vilde gaa videre i denne Sag.

Undersøgelsen havde naturligvis givet Oplysninger nok gennem følgende Brev:

»Mor, Mor!

Jeg kan ikke, jeg tør ikke faa det Barn; og Du véd det, tror jeg; jeg tør ikke og Anton er rejst, aa Mor! han sagde, han kom igen, og han kommer ikke — han er flygtet, han er rejst til Norge — jeg faar ham aldrig mere at se. Mor, Mor! Du maa ikke sørge, jeg tør ikke — jeg faar det jo godt, saa snart det er forbi —«

Paa »Villa Havet« laa Fruen syg. Nu frygtede Lægen en Hjærnerystelse.

.....

Vesterhavsglæden svandt.

Bleg og hostende sad Lyng paa Postvognen, og atter gik det bort fra Læsted og Vesterhav.

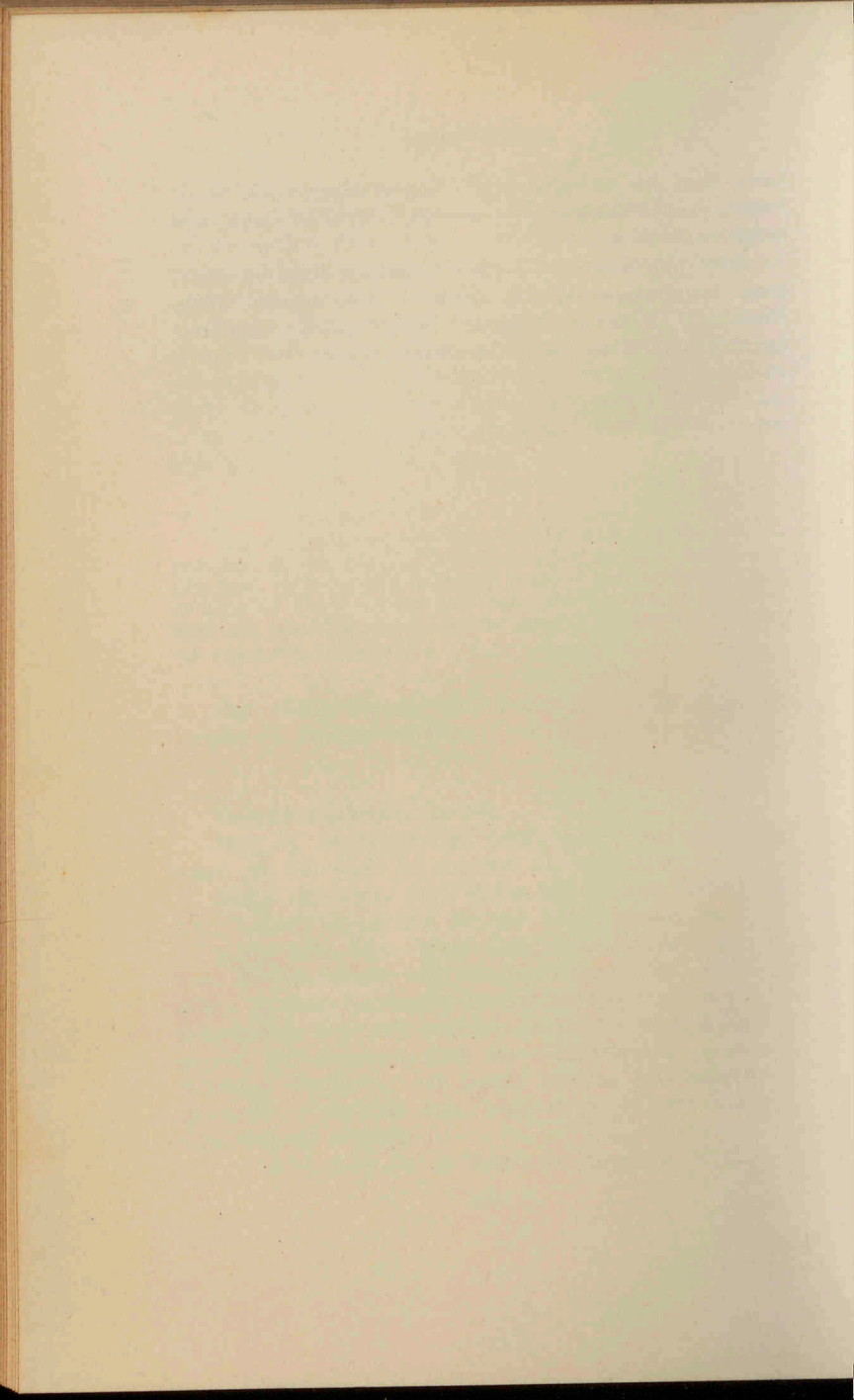
Solen skinnede. Den friske Blæst strøg forbi dem, og i Luften klang den samme Solsang som før.

Lyng talte ikke. Hver Gang han forsøgte derpaa, kom Hosten stadig voldsommere igen. Saa sad han stille; og mens han aandsfraværende hørte paa Kuskens Beklagelser over den stakkels, stakkels Frøken, og de stærke, fordømmende Ord om »hellig Anton« — denne skændige Forfører, der havde handlet saa hjærteløst og ondt — stirrede han frem over de øde Marker egne Tanker i Vold:

»— Vove, kun for at fortryde! Tro, for at tvivle!

Leve, kun for at misbruge! Ingen Viljer, intet Mod!
Usikkerhed, Usikkerhed over alt . . . Saa ringe, saa
forgiftende smaat —!»

Sent paa Aftenen — efter Jærnbane-Fart og time-
lang Bondevogns-Kørsel gennem det mørke, flade
Hedeland — naaede Ejnar Lyng endelig Bøvling:
Landsbyskolen og hans fremtidige Hjem.

II

»At leve udenfor er mindre end at være
til i eget Indre.«

(Staffeldt.)

I

Et Aar er gaaet —

Endnu lever Ejnar Lyng i den ensomme, lille Landsby, hvor Dagene afløser hinanden uden Afveksling og kun Aviserne bringer Melding om, at der endnu kives og tvistes, snakkes og vrøvles som før.

Næppe har Ejnar Lyng forandret sig i nogen særlig Grad; kun endnu mere Friluftsmenneske er han blevet, og stadig stiger hans Kærlighed til denne stille Natur. Kun faa af Egnens Folk omgaas han — Indbydelser faar han aldrig, mest vel fordi man har mærket, at han helst er fri. Oftest færdes han ude. Med den slidte, sorte Vinterfrakke knappet tæt til Halsen, med Bulehatten trykket fast over Panden, Stokken i Haanden og Shagpiben tændt, vandrer han gennem Mørket over det golde Hedeland. Han kender alt derude: Rævenes Glammen og Uglernes Skrig — Musenes Piben og Blæstens Susen, naar den hvislende fletter sig gennem Pors og Lyng. Derude er han altid glad, og bort med Lydene drager Tankerne paa Langfart gennem Mørket, til han — nærved at snuble over de lange, ormslyngede Rødder, eller pludselig føle sig paa Mosens gyngende Grund — bringes tilbage til Tid og Sted.

Saaledes ved Vintertid. Men ogsaa Sommer paa Heden kender han, og mange har de Timer været, da han læsende har ligget i den blomstrende Lyng med Sol, blaa Himmel og Lærkesang over sig . . . til

Solen med sit glødende Kys har slukket Farverne og røvet den skælvende Dag.

Saaledes er Aaret gaaet: ingen jublende Elskov og ingen nagende Sorg. En Drømmetilværelse med Bøger og Ensomhed i Stedet for Virkelighed og Mennesker.

.....

Saa pludselig kom Forandringen:

En Aften, da han kom hjem fra Heden, laa der Brev til ham.

Brev! Han studsede, kendte ikke Haandskriften. Hvem skrev til ham *nu*?

Det var fra Bedstemoderens unge Pige og indeholdt en kort Bøn om snarest at komme til København. Bedstemoderen var meget syg og ønskede gerne at se ham endnu engang, før hun gik bort.

Det virkede underligt paa ham det Brev: Hun, det eneste Berøringspunkt, han havde med Livet derude, hun, den eneste af dem alle, han elskede og holdt af -- *hun* skulde nu bort!

Selvsamme Aften rejste han. Og dog for sent! Thi da han endelig naaede Byen og atter stod i den gamle Villa, var hun allerede død.

Pigen fortalte det og lukkede ham ind. Nu saa han hende kun ligge bleg og kold i Soveværelset, hvor Gardinerne var rullet ned og Dagens Lys ikke naaede ind. Ganske stille var der med Duft af mange Blomster, der, som skærmende Engle, bragte hende den sidste Tak fra alle de mange, hun havde glædet ved sin stærke Livstro og de kvinde-lyse Raad.

»Kameraten fra min Barndoms Lege . . . den eneste, der kunde mildne mit urolige Sind! — Kan Du huske —? Husker Du —? Elskelige Kvinde — kære, kære Bedstemo'r!«

»— Hr. Overretssagføreren er inde. Han vilde gerne tale med Dem!«

»Tak.«

Det var den unge Pige. Sagte lukkede hun Døren og forsvandt igen.

I Spisestuen, henne ved Vinduet, stod den pelsklædte Overretssagfører — hans yngre Broder — og dampede af sin frisktændte Cigaret. Han rørte sig ikke af Pletten, da Lyng kom ind.

»Hm — naa, *det* har Du Raad til! Den Rejse kunde Du saamæn ellers roligt have sparet Dig,« begyndte Broderen i paatagen overlegen Tone med Ansigtet vendt imod Lyng.

Lyng betragtede ham med et ironisk Smil.

»Goddag — plejer man at sige som Etatsraad-Søn.« Overretssagføreren lod som ingenting:

»Hvor behager ellers Herren for Øjeblikket at opholde sig? Fjordby blev ham jo uudholdeligt — som alt andet, naturligvis!«

Lyng svarede ikke, men Overretssagføreren vedblev med et haanende Smil:

»Tager jeg fejl . . . eller . . . jeg synes, jeg har hørt noget om — Landsbylærer! Klokker — hvad?«

»Ja.« Lyng satte sig i Lænestolen.

»Hm —.« Overretssagføreren slog Asken af sin Cigaret og stirrede paa Ilden med et overbærende Smil.

»Hvorlænge bliver Du ellers?«

»Jeg rejser i Aften.«

»I Aften?« pludselig overrasket saa' han paa ham.

»Ja.«

»Du bliver altsaa ikke Begravelsen over?«

»Nej.«

»Hm —.« Atter smilede Broderen spodsk. »Du har vel ingen Krus? Det er vel *det*, der er i Vejen!«

»Aa nej — ikke just det. Jeg vil blot forskaanes for det Skuespil. — Du vilde tale med mig, sagde Frøknen?«

Overretssagføreren rømmede sig og gik bort fra Vinduet til en mageligere Siddeplads i Sofaen.

»Ja—a . . . hm . . . naa, det nytter vel for Resten ikke, det er vel spildt Ulejlighed kun.«

»Aabenbart.«

Et Øjeblikks Pavse.

»Jeg vilde blot sige Dig lidt af min Mening om Dig — det var derfor jeg kom.« Overretssagføreren rømmede sig, sugede et Par stærke Drag af sin Cigaret, slog saa Benene overkors og gik paa Sagen løs: »Jeg forstaar Dig ikke, nej Gu' om jeg gør! Herregud, hvad er det for et Liv, Du fører? Ganske meningsløst, uden Indhold . . . ganske eksistens-uberettiget! Saa megen Forstand maa Du da eje — vi har i hvert Fald faaet den samme Opdragelse — at Du kunde finde en ordentlig og anset praktisk Virksomhed, naar nu endelig en akademisk Stilling er Dig imod.« Han sukkede og slog Asken bort. »Men at det kan tilfredsstille Dig selv, dette omstrefjende, holdningsløse Dagdriveri! At Du kan være saa ganske blottet for Æresfølelse, saa ganske uden nogensomhelst Villen og Higen-frem! Jeg forstaar det ikke, jeg forstaar det min Salighed ikke.«

»Det er derfor Du taler saa ivrigt derom?«

Overretssagføreren lod som om han ganske overhørte Broderens taabelige Bemærkning og fortsatte uforstyrret, mens den sidste Rest af Overlegenhed vog Pladsen for de blidere Følelser:

»Det er Synd, siger jeg Dig! Om ikke for andres, saa for Fa'rs og Mo'rs Skyld. Du aner ikke, hvor Fa'r græmmer sig. Han kan ligefrem ikke taale at høre dit Navn blive nævnt. Din Opførsel tynger ham som en Plet paa hans egen Ære, siger han. Og Mo'r! Jeg har hørt hende forbande det Øjeblik, Du kom til Verden. Jeg har hørt hende hulke, at Du var den store, eneste Sorg, der lagde sig tungt over vort hele Hjem! Hun —«

»Ja Tak! Du behøver ikke at fortsætte,« afbrød Lyng irriteret.« »Og hvad er saa Grunden til alt dette Vrøvl? Hvad er det, de sørger over og ikke forstaar? At vore Begreber om Lykke og Liv og Æresfølelse kan være forskellige! At jeg ikke vil vie mit Liv til denne Skraben efter Penge, Æresbevisninger, Salon-Anseelse — og hvad det nu altsammen hedder, dette Gøgl, som ene og alene danner Livet for Jer . . . En Plet paa Faders Ære — hm! Som om *det* ikke netop burde være Forældres Glæde, at deres Søn lever Livet, som han nu engang maa det, naar *han* skal finde det Ret og ingen Lykke kender ad anden Vej.«

Broderen smilede ironisk.

»Jo—o! Ord og Floskler til Støtte for dine Dumheder, har jo aldrig manglet Dig. Det kender vi nok! Men spot Du kun. Du maa det jo, for Du aner ikke den store Kærlighed, der ligger bag dette — Vrøvl, som Du kalder det.«

»Forældre-Kærlighed?« Lyng smilede bittert. »Denne store Følelse, der, for at holde sig levende, kun fordrer noget saa ubetydeligt som ens kritikløse Underkastensig Forældre-Mening, fordi *den* nu engang altid maa være absolut ufejlbarlig, af nærmeste Slægt med Vorherres selv. Jo, jeg aner den —!« Han rejste sig. »Men lad os holde op! Det er for latterligt, dette! Der maa sikkert ogsaa findes mere lønnende Arbejde for Dig, end disse — i øvrigt saa prisværdige Forsøg paa at genne det fortabte Faar tilbage til den hjemlige Faarefold.«

»Som Du vil! Det er selvfølgelig ikke heller et Øjeblik faldet mig ind, at Du kunde bringes til Fornuft.« Broderen rejste sig med et Suk. »Du er stædig, stiv . . . Du vil ikke tage Hensyn, ikke de allersimpleste — *det* er din hele Ulykke! Se nu om jeg, der er yngre og —«

»— tager Hensyn?«

»Ja netop! Tager Hensyn, fordi jeg indser, i hvor stor en Gæld jeg staar til Fa'r og Mo'r. Og — ja, sig Du kun, hvad Du i dit imponerende Frisind finder for godt — en Ting er vis: man staar sig nu bedst ved *det!*«

Lyng nikkede smilende til Broderen, der efter denne sidste Bemærkning begyndte en Vandring Stuen rundt.

»*Man staar sig ved det!* Du har Ret — *Du* gør det i hvert Fald! Du har Fordel deraf, Du kommer til Fadet derved! Og hvad vil *Du* saa mer? Næ, men havde Fa'r været fattig —«

Overretssagføreren standsede og saa' paa ham med et overlegent, uforskammet Blik.

»Ja jeg mener: Du er maaske ganske sympatetisk for Aandsbeslægtede,« fortsatte Lyng. »Men har Du Frækhed nok til at stille Dig selv op som lysende Eksempel til Efterfølgelse, saa virker Du — for mig i hvert Fald — alligevel en Smule tragikomisk, fordi jeg kender Dig for godt!«

»Hm — det er vist meget klogt sagt, jeg forstaar blot ikke —«

»Naa ikke?« Smilende gik Lyng imod ham. »Næ, jeg burde selvfølgelig — som Fa'r og Mo'r — raabe Bravo for Dig, *det* forstod Du vel bedst! Eller jeg burde i hvert Fald anerkende den Klogskab, Du anvender i din Livsførelse: officielt — den intelligente Overretssagfører, den noble, kærlige Etatsraad-Søn. Privat, i al Hemmelighed — ganske blottet for Interesser, der ikke netop staa i Forbindelse med Svir og Pigebørn! For øvrigt *en Helt*, der, kommende selv fra en Skøges Hus, har Mod nok til at række *sin Mo'r* Munden til Kys! Den samme Engel, der engang var saa nedladende at forføre vor egen Tjenestepige, og da han frygtede Opdagelse, fik hende kastet paa Porten under Paaskud —«

»Ti stille med det Sludder!« raabte Broderen irriteret. »Hvad kommer de gamle Taabeligheder Sagen

ved? Jeg er ikke værre end de andre, jeg haaner i hvert Fald ikke min egen Slægt.«

»Nej vist saa!« Langsomt gik Lyng tilbage mod Vinduet. »Du er kun som alle store Mænds store Sønner er flest! Var Du blot anderledes . . . var Du, som Fa'r og Mo'r mener og Du selv giver det Udseende af — ja, jeg maatte agte Dig, saa vist som jeg skal være den første til at beundre et sandt og virkelig Fortroligheds-Forhold mellem Forældre og Børn.«

»Du —? Ha, ha, ha.«

»Ja, mor Dig! *Jeg* opnaar det heller ikke, Du skal ikke være bange for det. Den første Betingelse: Tolerance savnes jo i vort Hjem.«

Broderen svarede ikke, men indsaa at nu havde han i Grunden opholdt sig længe nok her. Han saa' paa Uret. »Naa — jeg maa af Sted. Det fører jo ogsaa kun til Taabeligheder at tale med Dig.« Han knappede Pelsen omkring sig og tog Handskerne paa. »Ja — Du kommer naturligvis ikke hjem —?«

»Jeg hader Scener, véd Du. Særlig de gamle om igen — jeg kan ingen ny.«

»Ja ja, som Du vil . . . Farvel!« Overretssagføreren gik hen mod Døren — betænkte sig, standsede og vendte atter om. »Et vil jeg dog endnu sige Dig, Ejnar, inden vi skilles!« sagde han, men nu i en langt inderligere og alvorligere Tone end før. »Jeg tror aldrig Du bliver rigtig lykkelig! Fa'r har Ret: Den, der viger bort fra Forældre og Slægt, han straffes med Kains Forbandelse!«

»Er *det* Fa'rs Ord?« Alvorligt saa' de paa hinanden.

»Ja!«

»Stakkels, stakkels Fa'r!« Bedrøvet rystede Ejnar Lyng paa Hovedet og slog Blikket ned: »Saa fortjener han jo ikke engang *det* Navn!«

Et Øjeblik stod de begge tavse.

»Farvel!«

Lyng nikkede tavst, og langsomt gik Broderen ud.

.....

Dagen gik. Samme Aften rejste Lyng tilbage til Bøvling igen.

Sløv og tom sad han i Kupéhjørnet, mens de andre snakkede, og Toget buldrede bort. Han tænkte ikke . . . han anede ikke, at netop nu gik Gerda Bjerre sin sædvanlige Tur forbi Stationen derinde i den travle By — —.

II

Allerede for lang Tid siden havde Gerda Bjerre sagt Fjordby Farvel. Nu levede hun i Hovedstaden, for Tiden beskæftiget paa et større Handelskontor med Bogføring, Maskinskrivning og stenografisk Arbejde; først om Aftenen var hun atter fri og uden alle de tyngende Baand, hun aldrig før havde kendt.

Dog — saaledes havde hun valgt det selv. Med beundringsværdig Energi havde hun kastet sig over Studiet af disse Handelsfag, og virkelig var det da ogsaa — ganske vist, *først* efter megen forgæves Søgen, *senere* efter at have sagt den endelig erhvervede Plads op, grundet paa vedkommende Grosserers erotiske Tilbøjeligheder — lykkedes hende at faa denne Ansættelse, som hun nu henimod et halvt Aars Tid havde haft til almindelig Tilfredshed saavel for det øvrige Personale som for Chefen selv. Ja, saa megen Interesse havde Principalen endog faaet for den unge Pige, der stille og samvittighedsfuldt passede sit Arbejde, at han paa den høfligste og ærbødigste Maade havde lovet, at gøre alt for at opfylde hendes Ønske: en Plads i Udlandet, der kunde sætte hende i Stand til fuldstændig at ernære sig selv.

Imidlertid — *hvorfor* hun havde villet det saadan, og om det i det Hele var nødvendigt, fornuftigt og klogt, derom var nok Meningerne delte blandt de faa, der vidste Besked.

Derfor — *vilde* man ikke fæste Lid til Gisninger, løse Fjordby-Rygter, Sladder og Snak, men virkelig kende den rette Grund til denne store Forandring, da var der næppe anden Udvej, end at søge Oplysning af følgende sikre, omend lidt knudrede Vej.

III

AF GERDA BJERRES DAGBOG

— — — — —

1 Marts. Nat

Han er borte. Han kommer ikke — aldrig skal jeg se ham, aldrig skal jeg tale til ham mer. Aa, Ejnar! Ejnar! Kom! kom! Kom blot et Øjeblik — hjælp mig, jeg er saa ussel, jeg græder, græder — —

Ejnar! sig det er *umuligt*, sig at jeg drømmer, at jeg atter skal se Dig og faa sagt Dig alt, alt det, jeg ikke fik naaet — —

Ak nej, nej — han er borte, han hører mig ikke mer.
Hvor er Du? Tænk Du paa mig? Godnat, Ejnar!
Tilgiv — aa jeg er saa træt — —

2 Marts

Mon Du vil skrive til mig? Jeg tror det.
Du lovede det ikke, jeg bad ikke heller derom, men Du maa det — af egen Drift maa Du gøre det, saa sandt som Du elsker mig.

Ikke sandt — har jeg Ret?

Sidder Du og skriver maaske netop nu, og sender mig dine modige og stolte Ord til Trøst? Gør det, Ejnar! Jeg trænger til det!

Hører Du: *skriv!*

5 Marts

Jeg drømte i Nat, at *nu* endelig sad Du og skrev Brevet til mig — langt, langt.
Drømte jeg sandt?

*

14 Marts

Jeg venter. — Stadig venter jeg, men Du skriver ikke.

*

20 Marts

Ak, Ejnar, det er jo ogsaa Ret *saadan!* Vi har sagt hinanden Farvel, hvad skulde saa Brevene til, hvor vilde de føre os hen?

Bær over med mig! Jeg turde jo ikke — det er jo alt-sammen min egen Skyld. Det er kun min Sorg, der fordrede Brevene nu, da Ensomheden kom. Alle mine Ord og Tanker til Trods — jeg er dog saa ussel og lille; men vær taalmodig, jeg skal ikke græde og klage mer. — —

Farvel da, Du kære, kæreste Ven!

Og hør det saa:

Din er jeg. *Din alene* i alle Evigheders Evighed!

*

25 Marts

Det stormer og sner — ingen vover sig ud.

Men *jeg* har været ude, og *jeg* jubler over Dig, du mægtige Storm — jubler, fordi det er saa dejligt at se, at der dog er *Kræfter* til.

29 Marts

Et fortjener de dog alle: Tak fordi de sjældent nævner *ham*. Hans Navn er som blæst bort. Ikke engang af *Far'* og *Mor'* har jeg hørt det en eneste Gang efter det Øjeblik, da jeg hilste fra ham og sagde, han var rejst.

Jeg tror ikke heller, man mærker noget paa mig.

Man *skal* ikke heller mærke det!

1 April

Det bliver Foraar!

Jeg føler det som blide, skærmende Kærtegn, og jeg lover at blive tapper og god. —

*

2 April

Nej, nej — heller ikke endnu kan jeg tænke paa ham, uden at de slemme Taarer falder over min Bog.

Ak, bliver jeg snart god, Ejnar?

*

6 April

Hvad er det?

Saa jublende glad som ikke i lange Tider er jeg i Aften! Var det Selskabet hos Distrikslægen? Var det Elisabeths Ord? Var det *Far*, da han kyssede mig Godnat?

Jeg ved det ikke, jeg vil ikke heller tænke derpaa. Det jubler i mig! Jeg føler Lyst til at løbe ud — en lang, lang Tur og indaande Nattens friske, dejlige Luft og tralle højt over Foraaret, som kommer.

*

14 April

Jeg troede mig større og roligere allerede nu!

Ak nej — hver eneste Dag er Du jo dog i mine Tanker, hver eneste Dag bringer mig de samme pinende Spørgsmaal

paa ny. Jeg kan ikke, kan ikke! Hver Gang jeg vil tænke, føres jeg ud paa gyngende Grund. Og atter søger jeg at ryste det Hele bort — men atter kommer det; det nytter ikke, jeg staar imod af al min Kraft.

Aldrig har jeg Fred, mit Blod er i Uro — jeg *kan* ikke glemme!

Tager jeg fat paa mit Arbejde — *hans* Ansigt kommer frem, *hans* Stemme, *hans* Øjne, *hans* Ord — *han selv*, overalt ser jeg ham. — —

Hjemfalden? Sentimental?

»Hun gaar i Hundene«, hun — »Kvinden«!

Haa, haa, haa —!

*

23 April

Hvis det er sandt, at vor Kærlighed var mer end *Ord*, saa kan den vel staa sin Prøve!

Han lærte mig altid, at Livet var retfærdigt. Velan! Jeg vil glemme alt som Fantasteri og Drøm, og Livet skal vise mig, hvor *Sandheden* var!

*

2 Maj

Er *jeg* da ringere end de andre?

Er jeg styggere, dummere, mindre modig og mere ond?

Ingen af Delene tror jeg!

Og jeg ved, at jeg er stærk og sund — jeg ved, (og det er det allerførste) at jeg er rig, en rig Mands eneste Barn. Hvorfor faar *jeg* da aldrig rigtig Tag i Livet? Hvad mangler jeg? Hvorfor skal *jeg* altid staa udenfor? Altid har jeg længes efter *Livet*, hvorfor kommer det saa ikke til *mig*?

Han?

Ak — hvad kommer *Drømme* Livet ved? Paa en Drøm, den være sig nok saa smuk, hverken kan eller *vil* jeg leve mit øvrige Liv. For *nu* ved jeg det: *Det var kun en Drøm!* Og det var kun min Længsel, der satte den paa *Livets* Plads.

Jo, jo! Hvis jeg fortalte derom? Hvis jeg lagde mig aaben og bad de andre om Svar? Hvad vilde de sige? Jeg ved det! Alle vilde de sige: det *var* ikke Kærlighed! Alle vilde de sige, at ingen Mand stiller en saadan *Fordring* til den, han elsker — i hvert Fald forlader han hende ikke, blot fordi hun er ærlig og ikke *kan* give ham et modigt Svar.

Hvorfor giftede vi os ikke?

Han havde ingen Stilling, ønskede den ikke heller, »men Kærlighedens Ret stod over alt«.

Aa, Paaskud! Han elskede mig ikke. *Han har aldrig elsket mig!* Jo, saadan er det! Aldrig har jeg været mere

for ham end den Sypige, der uden Betaling vilde dele hans Seng og give sit Legem til Pris — havde jeg været mere, havde han ikke forladt mig saa meningsløst raat.

Ord, Ord! — falske, berusende Ord, alt det om Liv og Kærlighed, og Mod og Ret. Bort, bort! jeg vil ikke mere — jeg har brændt hans Billede — jeg vil glemme — han er ikke min Erindring værd. — —

5 Maj

Nøgen kaster jeg mig mod Dig, Du brusende Liv! Tag mig! Gør mig til din!

Forlang din Pris — jeg giver Dig den! Grib mig blot, saa Drømmen aldrig maa vaagne mer!

7 Maj

Rejse bort! Rejse langt bort, fyldes af ny Luft, nye Indtryk —!

Jeg er saa træt, saa tom — tom — tom — —

*

10 Maj. Nat

— Jeg kan ikke sove — jeg kan ikke faa Ro. — Hvis det var sandt? — Men det er det jo ikke! Men hvis det nu *var* sandt? — Men det *er* jo umuligt — jeg drømmer — det kan ikke være — jeg har Feber — jeg er syg —

Det *er* ikke sandt! Nej, nej, nej — jeg har kun drømt — det er ikke sandt — —

Men var det nu sandt —?

10 Maj

Hans Barn — *hans!* Det *kan* ikke ske — det er jo umuligt — *jeg* Mor! — *jeg!*

Nej, nej — saa ond kan han ikke være — saa frygtelig en Tak!

Hans Barn! — *hans!* Mor til — —. Aa nej, *det er ikke sandt* — —

IV

LØSE BLADE

3 November

Ak, Ejnar, kan Du tilgive mig?

Her inde, hvor alt er saa fredsomt stille, sidder jeg og skriver igen. Foran mig sover vor lille Dreng, og Solen skinner varmende over os og de duftende Roser, som Far' og Elisabeth har sendt.

Ak, Ejnar, Ejnar — al Livets helligste Lykke er rakt mig, og saa — —

Hvor kunde jeg gøre det? Hvor kunde jeg tvivle paa Dig — haane Dig, du kære, kære, med de frygteligste Ord? Dig, jeg elsker — Dig, jeg gav Løfte til evig Tid — —!

Døm mig ikke for haardt, Ejnar, men hør mig, lad mig fortælle Dig alt:

Jeg husker ikke — — men det kom jo alligevel, *det*, Du rejste for at hindre, fordi Du saa', jeg var for lille til blot at turde tænke derpaa.

Jeg var fortvivlet, ulykkelig, ude af mig selv — intet staar mig mere klart; kun husker jeg det frygtelige Øjeblik, da jeg stod for Far' og Mor'.

Aa, aldrig har jeg set Jer saa ulykkelige, kære, kære Far' og Mor'! Aldrig har jeg troet, at der var Lidelser saa store, som jeg følte dem, da jeg saa Eders Sorg.

Mor' græd utrøsteligt, men Far' sagde ikke et Ord. Han saa' paa mig — bleg, alvorlig, saa bebrejdende forfærdeligt — og gik saa langsomt bort. Jeg vilde løbe efter ham, sige noget, holde ham fast, klappe ham over det hvide Haar, kysse ham — aa, jeg kunde ikke! Jeg laa kun og græd i Mor's Skød, bad hende ikke sørge, tryglede hende om Tilgivelse for min Usandhed dengang — —

Ak, Ejnar — naar først en Kvinde føler sin Far's og Mor's Kærlighed som en Pine, er hun saa Kvinde længer? er hun saa ikke sunken for dybt til nogensinde mere at kunne blive god?

Saa sad jeg om Aftenen paa mit Værelse. Jeg sad og tænkte bebrejdende paa Dig — tænkte paa at opsøge Dig — og græd —.

Far' kom ind.

Han satte sig i Stolen overfor mig og greb min Haand. Alvorligt saa han paa mig — aa, saa bedrøvet, saa stille fortvivlet, at jeg kunde have skreget højt.

»Gerda!« sagde han. »Vær nu tapper, det skylder Du ham og Dig selv! — Din Mor' og jeg er bedrøvede, det ved Du, og det kan ikke forundre Dig. Men, Gerda: *stol dog paa os!* Vi sørger over det, der er sket, fordi vi holder af Dig — at fordømme Dig, tilkommer ikke os. Hvert Menneske lever under eget Ansvar, min Ven.«

Ak, Ejnar — min kære, gamle, prægtige Far'! Da kastede jeg mig om hans Hals og græd af Tak over hans Ord, men ogsaa fordi min Tro paa *Dig* var tabt — tabt — —

Far' ejer en Viljestyrke, en Selvfornægtelse, en næsten overmenneskelig Evne til at skjule sin Sorg: Da Du rejste og sagde mig Farvel, da følte jeg, at Du led, og jeg beundrede, hvor Du stadig forstod at beherske Dig — men Far's Selvbeherskelses-Evne er ti Gange større endnu, skønt han er en gammel Mand!

Far' og Mor' rejste med mig her til København, og Mor' blev hos mig — hun er her endnu — men Far' maatte tilbage til Forretningerne igen.

Saa kom det grufulde Øjeblik — — nej, nej, jeg vil ikke tænke paa det mere; jeg laa og ønskede, vort Barn maatte dø — jeg ønskede *Dig* al Jordens Straf — en Forbryders Straf —

Men saa —

Aa, Ejnar, Ejnar, tilgiv mig!

Da saa' jeg vort Barn — den lille Dreng med dine klare Øine — *Dit* Barn blive rakt imod mig — *da* huskede jeg Dig atter, *som den Du var!* I samme Nu svandt det alt sammen, og der blev lyst omkring!

Da maatte jeg hulke det frem for vor Dreng, at jeg elskede, elskede — elskede Dig uendeligt som før!

Ak, Ejnar — nu kommer Taarerne atter, og jeg bliver saa træt, saa træt — —

.....

7 Juni.

Saa er jeg da alene — *nu* er det sket!

I Mødre, I unge Piger, der har elsket, I Mænd, der kender Livet! sig mig, om jeg nu handler Ret!

Mit Barn er borte! I Morges rejste Mor' tilbage og tog det med. Vi har byttet Roller, Ejvind og jeg. Jeg har bedt Far' og Mor' opdrage ham i mit Hjem og give ham *min* Ret, og de lovede mig det til sidst. De kan det, og de vil gøre alt for ham, derfor er jeg rolig og tryk.

Kunde det være anderledes?

Ak, længe har jeg jo spurgt mig selv, men hver Gang der syntes mig Haab — hver Gang jeg følte, at jeg selv havde Ret dertil, kom Tvivlen og Angsten og slog Haabet bort.

Jeg Mor! Jeg værdig til Livets dybeste Lykke og højeste Fryd! Jeg, der, før mit Barn slog Øjnene op, ønskede hans Far' en Straf, hvortil jeg selv manglede Ord — jeg, der ønskede mit Barn død og aldrig havde turdet tage Følgerne af det Forhold, jeg selv havde opfordret til, men løj dengang Mor' spurgte mig. —

Nej, nej — og *jeg* havde opdraget det, og det var vokset op som *mit* Barn, og det vilde spørge om sin Far', og jeg maatte sige, *hvorfor* det ikke kendte ham! Og jeg maatte sige alt det andet, eller lyve ogsaa for det —!

»Livet er retfærdigt!« — Ak, var det da ikke *Retfærdighed*, om Barnet aldrig kunde elske mig? Var det ikke retfærdigt, om det maatte hade, født, som det var, *under Had*?

Min lille Dreng! nu vokser Du op — alt det smukkeste og bedste vil Far' og Mor' lære Dig, men naar Du bliver stor og selv kan tænke, da vil de sige Dig at din egen Far' og Mor' er døde, men *mine* har sørget for Dig, og *de* vil vedblive at være Dig i Forældres Sted! Da vil Du elske dem, og Du vil give dem den Tak, de fortjener: Takken fra Dig selv og fra dem, der fødte Dig. Og dog — ak, jeg ved det jo godt — engang vil Du alligevel græde, fordi Du aldrig har kendt hverken Far' eller Mor'. Du vil føle Dig saa fattig blandt de andre — aa, Ejvind! ja, jeg ved, hvor bittert *det* maa være, men tifold bitre var det Dig dog, om Du kendte din Mor' og ikke kunde agte hende, fordi Du selv vidste at hun ikke var din Kærlighed værd.

Min lille Ven! Du maa tro mig: aldrig nogensinde skal jeg glemme Dig! Og kommer den Tid, da Far' og Mor' er borte, og Du føler Dig ensom og trænger til en skærmende Haand — jeg lover Dig: jeg skal være saa god imod Dig! Jeg skal ofre alt — alt, om jeg blot som Fremmed maa faa være lidt for Dig. Og vil Du saa, med et kærligt Blik, med et Par venlige Ord, sige mig Tak, saa vil det dog juble i mig, fordi Du blev glad ved min Hjælp. —

Ejvind! Din Far' har ingen Skyld i dette, *det* maa Du ikke tro! Det var *mit* Mod, der svigtede — jeg turde ikke tage Følgerne af det, jeg frivilligt havde begyndt. Jeg elsker din Far' nu som dengang; vi er kun borte fra hinanden, men saadan maa det jo være: endnu mindre er jeg blevet, derfor vilde det dog kun være Straf, om jeg traf ham igen — — —

Nej, nej, jeg *er* rolig, jeg maa ikke græde og klage nu.

Farvel, lille Ejvind! Vær tryk: aldrig skal jeg glemme Dig, fordi vi skilles nu. Jeg har givet Dig en Stjerne paa Himlen: den, der tændes først deroppe, naar Natten kommer. Hver Gang jeg ser den, vil jeg tænke paa Dig, og saa vil jeg bede de andre skinnende Stjerner vogte paa Dig, naar det bliver mørkt rundt om. — — —

Ejvind! vær ikke vred paa din Mor'!

V

Atter var da Ejnar Lyng i Bøvling, og atter gik Dagene den jævne Gang. Han passede Skolen, gik sine Ture — saa tilsyneladende var da alt ganske som før.

Dog, ogsaa kun tilsyneladende. Af og til, men stadig oftere, hændte det nu efter Hjemkomsten, i Skolen eller i Hedens Ensomhed, at noget usynligt derude fra ligesom kunde gribe om ham og gyde en underlig Uro ind i hans Sind. Hviske og kalde, lokke og gøgle saa meget frem: Farver — dybe, gyldne. Billeder — store, dejlige fra Livet selv.

Ingen Modstand hjalp. Det nyttede ikke, han slog det bort med Smil og Haan — det kom dog igen, brød gennem Drøm og Stilhed, stærkere, mægtigere, haanende ham selv. Og han maatte lytte. Uro og Længsler steg —:

Hvorfor blev han her? Hvad blev han her for? Havde han endnu ikke faaet Ro og Hvile nok? Svandt ikke Tiden unyttig bort? Eller troede han ikke paa Livet mer? Laa der slet intet gemt til ham?

Jo, jo!

Hvad bandt ham da? Hvorfor sprængte han ikke Buret? Hvorfor fløj han ikke ud til Livet . . . ud til Mødet med Mænd og Kvinder, der led og kæmpede for selvsatte Menneskekrav?

Sommeren kom — og Sommeren gik.

Men da Efteraarsstormene atter susede hylende over Heden og den lille Landsby, mens Slud og Mørke hyllede alting ind, sagde Ejnar Lyng endelig Heden Farvel og rejste atter fra Øde og Ensomhed tilbage til Menneskers Liv.

Atter var han vaagnet af Dvale. Længslerne krævede deres Ret paa ny.

VI

Ganske mod egen Forventning havde Lyng faaet Ansættelse ved en af Jyllands Realskoler som Lærer for de to ældste Klasser i Historie og Tysk.

Mange Ansøgere havde der været — ogsaa underligt nok, at netop *han* var bleven valgt. Dog, Skolebestyreren havde nu engang følt sig mest tiltalt af hans Ansøgning, men forøvrigt var han jo ogsaa Søn af en bekendt Etatsraad og altsaa dog ikke ganske blottet for Dannelse og Navn. Hvad der selvfølgelig altid maatte spille en Rolle blandt dannede Mænd!

Saadan var det gaaet til, at Ejnar Lyng fra de stille Hedeegne nu pludselig stod midt i Jyllands stærkest pulserende Liv.

— —

Det var ved Aftentid, han naaede Byen. Straks søgte han Skolen og meldte sig hos Bestyreren, Hr. Ørum — en nobel-klædt, skaldet, lille Herre med hvidgraat Overskæg og Guldlorgnetter over de smaa, lidt stikkende Øjne.

Modtagelsen var beundringsværdig:

Efter at han med elskværdig Mine havde budt Lyng Plads i sit elegante Privatkantor, meddelte han venligt, at han selvfølgelig godt kendte Hr. Etatsraaden — Lyngs ærede Fader — ja, pudsigt nok, han havde saamæn endogsaa talt med ham engang paa et Møde for Aar tilbage. Han vilde sandelig kun

ønske — hvad han i øvrigt slet ikke tvivlede om — at Sønnen havde arvet mange af Faderens herlige Egenskaber.

Lyng bukkede med et Smil, som Hr. Ørum heldigvis ikke forstod — og nu begyndte Bestyreren sin Omtale af Skolen og hvad Skolens var.

Der var da først og fremmest *én* Ting, han ikke mente at kunne indprente tilstrækkeligt — og *her* i hvert Fald lød Stemmen med Overbevisningens fulde Klang —: han var en absolut Modstander af alle disse nymodens Idéer — al denne lokkende, ungdomsfordærvende Gift. Derfor fordrede han — hvad nu end d'Hrr Læreres Mening maatte være om Livets forskellige Forhold — at der aldrig, hverken direkte eller indirekte, blev gjort Forsøg paa at rokke Kirkens Autoritet. Kirken maatte staa for de Unge som Kilden, hvorfra Livets bærende Magter sprang ud. Den maatte være den Sol, der gav de Unge Kræfter til at blive dygtige og brave Mænd. Men de moderne Førere — alle disse literære Skriblere, om hvem Ungdommen nu fylkede sig — de skulde kun nævnes for Eleverne som det, de var: falske Profeter, der samvittighedsløst satte en Ære i at ødelægge og latterliggøre det stakkels Land og gøre Ungdommen livsled og syg —.

»De ser, jeg hører til den gamle Skole, Hr. Lyng!« endte han med et elskværdigt Blik efter endnu at have fortsat en Tid. »Det kan jo tænkes, at De paa visse Punkter maaske er en Smule uenig med mig... naa, jeg beder Dem nu alligevel trygt stole paa, at disse Principper tilfulde har bevist deres Værd gennem mine otte Aars daglige Erfaringer! — Forøvrigt underviser jeg selv i Religion i *alle* Klasserne — en grumme vanskelig Sag desværre i vor fordærvede Tid!«

Kort efter rejste han sig.

»Ja, saa skal jeg ikke trætte Dem mer, Hr. Lyng! Jeg har saa maaske Fornøjelsen, at se Dem i Morgen

— Kl. 9, maaske? Vi plejer at synge en lille Morgensang i Gymnastiksalen, og jeg taler derefter et Par Ord til de Unge, før vi gaar til vor Gerning. — Det vilde være mig kært, om De, ligesom de andre Herrer, vilde deltage deri! Det er en god gammel Skik . . . saa køn, synes jeg, derfor beholder jeg den her.«

Han gav ham Haanden.

»Ja, saa Farvel, Hr. Lyng! Deres Skema skal De faa i Morgen, jeg skal nu udarbejde det.«

Lyng takkede og sagde Farvel.

»Det er sandt!« Hr. Ørum vendte sig atter imod ham. »Hvor skal De bo? Har De faaet Dem en Lejlighed?«

»Ja. Jeg har lejet et Værelse hos en Kaptain Friis. Jeg véd ikke —?«

»Kaptain Friis! Assuranceagenten ude i Allégade —?« Hr. Ørum rettede lidt nervøst paa Lorgnetterne. »Saa —aa! Naa ja — ja saa! —. Naa ja, saa ses vi jo i Morgen, Hr. Lyng.«

Atter gik da Lyng gennem Gaderne, og endelig fandt han Allégade med det ny Logi.

Kaptainens tog artigt imod ham. De begyndte endog med at betro ham, at han endelig maatte betragte sig som ganske hørende til Familien, o. s. v. Hvad han da ogsaa takkende lovede at prøve paa.

Ved Aftensbordet fulgte saa de uundgaaelige Bemærkninger om den interessante By:

Tonen var meget stiv, sagde de. Det skrev sig fra den Tid Hoffet havde haft Ophold i Byen, mente de. De finere Familier holdt sig fornemt tilbage — Selskabeligheden var i hvert Fald altid i Klikevæsen, hvor en Fremmed vanskeligt trængte sig ind.

Selv kom de ikke meget ud. Engang imellem til Præsten ved Stephanskirken og sommetider til Dr. Voss, hvor de for Resten et Par Gange havde været sammen med Skolebestyrer Ørum og hans nydelige, men meget stille og indesluttede Frue. Ellers levede

de roligt i deres Hjem. Kaptainen havde sit Kontor at passe, og Fruen havde jo Huset, og hvad der nu ellers faldt for. Desværre var begge Sønnerne borte — de studerede i København — men for dog ikke ganske at mangle den oplivende Ungdom, havde de saa taget en ung københavnsk Dame i Huset. Nu i Aften var hun tilfældigvis paa Bal, men i Reglen var hun da hjemme og virkelig saa hyggelig og elskværdig, at de jo langt fra havde fortrudt deres Valg.

Hun baade spillede og sang, læste højt i Bøgerne fra Læseselskabet (hvor »Guldsommerfuglen« dog var en mageløs Bog!) dækkede Bord, gjorde Indkøb og gik med Fruen i Byen, saa de ligefrem savnede hende, naar hun, som i Aften, havde svigtet dem. Og saa blev vel alligevel Resultatet, at de snart maatte af med hende igen! Smuk og indtagende, som hun var, havde hun jo mange Beundrere blandt Byens unge Mænd, og saa vidste man jo nok, hvordan det gik —.

Det var Fruen, der fortalte om al denne Vidunderlighed. Hvorfor hun egentlig gjorde det, maatte hun vel selv vide; men havde hun dermed troet paa Forhaand at kunne stemme Lyng sympatetisk for den unge Pige, eller i hvert Fald vække hans Nysgerrighed, tog hun unægteligt fejl. Al denne Tale om dette fremmede Menneskes Fortræffelighed maatte selvfølgelig irritere ham. Herregud, hvad kom det ham ved, at man ejede noget saa usædvanligt som en lille Dame, der var sød og dejlig mod hele Flokken og derfor havde alle Byens Hanhunde til Beundrere og erklærede Venner?

Han førte da ogsaa snart Samtalen over til andre Emner. Og nu var Kaptainens saa elskværdige at oplyse ham om, at de unge Mennesker — hvoraf de fleste var særdeles dannede og interessante! — havde en Forening, hvor de spillede Kort og saadan noget. Det skulde være saa morsomt, og Lyng maatte endelig blive Medlem deraf. Saa var der jo ogsaa »Klubben«,

hvor der blev holdt Koncerter og belærende Foredrag — og saa var der Teatret! (Nu spillede de netop »Herren ser dine Veje« saa aldeles udmærket med den bekendte Frk. Mette Sørensen i Hovedrollen!) Kort sagt: for de unge Mennesker var der nu slet ikke saa slemt, selv om Byen var aldrig saa stiv. — Lyng vilde da ganske sikkert komme til at befinde sig vel.

Det haabede han ogsaa selv.

Og med dette Haab trak han sig endelig tilbage fra Dagligstuen, fuldstændig overbevist om Familiens dannede Elskværdighed.

VII

Det var ved Middagsbordet, at Lyng næste Dag præsenteredes for den omtalte Vidunderlighed — Frk. Winther.

Koldt og ligegyldigt hilste han uden i mindste Maade at besvare hendes koket-lavede Smil. Saa satte han sig og tog fat paa Maden uden at have sagt et eneste Ord.

Damen stirrede lidt forundret over paa ham. En saadan Begyndelse var hende unægtelig lidt ny! Men naturligvis lod hun sig ikke mærke dermed. Muntert snakkede hun løs — spurgte, æggede ham til Svar, modsagde ham, lyttede, imødegik ham med Smil, og hvad hun nu fra sin Erfaring fandt egnet til engang at tage Sejren hjem. Men da hun trods alle disse Forsøg alligevel ikke sporede nogen Forandring hos Lyng — næppe engang Lyst til at fortsætte den Samtale, hun med stort Besvær havde faaet i Gang — opgav hun ham foreløbigt og talte nu videre uden at vente Svar fra nogen bestemt: spurgte Fruen om det og det, snakkede om Ballets Herrer, kritiserede Damernes Paaklædning og hørte leende paa Kapteinens mer eller mindre morsomme Historier fra den gemytlige Klub.

Lyng lod hende tale og betragtede hende nøjere: Smuk?

Aa — ja — jo vist var hun køn!

Høj og slank med kulsort Haar, der i muntert

Virvar af store Krøller kastede sig legende om Panden og den blottede stærke Hals og gjorde Ansigtet endnu blegere, end det i Virkeligheden var. Øjnene: dybe og mørke med buede kraftige Bryn og et levende, varmt og meget indsmigrende Blik . . . et Blik, der paa underlig Maade syntes at modsige det Udtryk af stille, resigneret Spot, som skimtedes i Linjerne fra den brede Næse til de buede, stærkt-røde Læber, hvor et lidt ubestemmeligt Smil stadig kom og forsvandt.

Ikke helt ung længer — efter Ansigtet og de fuldmodne Former at dømme, godt ind i Tyverne vel . . .

Atter drog han Blikket bort. For Fanden, hvad kom den kokette Provinsgaas ham ved!

. . . Kort efter hævedes Bordet. Han følte sig næsten glad over atter at være bleven befriet for denne smilende Kokette, der, elsværdig mod alle, pjattede op ganske som han efter Beskrivelsen havde tænkt. Kun ærgrede han sig lidt over at hendes Ansigt var, som det var.

»Køn og — ubetydelig! Altid det sædvanlige — desværre, desværre!«

Inde i Dagligstuen kritiserede Frøknen den unge Mand:

»Aa jo! Han kommer jo ude fra Bondelandet og er utilgængelig som en Lænkehund! Naa, men med Guds Hjælp og en Smule Haandkraft, bliver vel ogsaa han engang til en Riddersmand — naturligvis!«

VIII

I Skolen gik fremdeles alting godt. Med sine Kolleger beskæftigede Lyng sig kun lidt — med Eleverne desto mere. Og snart hændte det usædvanlige, at Drengene lovpriste denne ny Lærer i høje Toner, og det mere for hver Dag, der gik.

Det forundrede Forældrene. Aldrig havde de oplevet sligt før. Kun Klager og alle mulige Fortællinger om frygtelig Uretfærdighed — *dette* var forunderligt!

Dog, størst var Forundringen i Hjem, der havde Sønner i ældste Klasse. Disse Elever laa naturligvis Lyng mest paa Sinde, og han havde da tilbudt dem Bøger til Laans — Bøger efter Skolens Aand — og fastsat en bestemt Aften om Ugen, da hele Klassen skulde være velkommen hos ham til Diskussion om de tilladelige Emner, der nu kunde falde for. Ogsaa flere af de, hvis mindre lyse Forhold og Evner han havde faaet Oplysning om, havde han søgt at hjælpe saa godt, han formaaede, enten ved at give dem gratis Undervisning i Musik, for at bevare Vedkommendes Interesse og Evne derfor, eller Hjælp med Fransk, Mathematik — eller hvad det nu var, Staklen havde Vanskelighed ved.

Sagen var, at denne ny Virksomhed endelig tog noget af Ejnar Lyngs Interesse fangen. Her var dog en Plet, syntes han, hvor Jordbunden ikke var gold, men hvor hvert Frøkorn let vilde give Frugt. *Det* saa' han:

paa dette Stadium var de Unge saa langt fra sløve og interesseløse; blev de det senere, naar Skoletiden var forbi, og Livet kom med de mange Krav, havde Skole og Lærere vel ogsaa en Del af Skylden derfor.

Han tog sig da virkelig lidt af Eleverne udover den snævreste Pligt. Kun hjem til dem vilde han ikke. Sidde dér og risikere Forældrenes Spørgsmaal og Tak — aldrig! Derfor undskyldte han sig stadig, naar han — hvad undertiden hændte — fik Indbydelse gennem Sønerne til de respektive Hjem; men en saadan Optræden saarede rigtignok enkelte Steder og stemte Glæden en Smule ned. Særlig onskabsfulde Øjne saa' endog noget mystisk i dette og profeterede klogt, at noget stak der sikkert under al den Usædvanlighed — —.

Hos Kaptainens var man stadig elskværdige — som man nu dér kunde være det — og naar han havde sin Diskussionsaften, stod Spisestuen altid til Raadighed. De fandt det kun særdeles rosværdigt, at han virkelig gad ofre lidt paa Børnene; skulde *de* have noget at bebrejde ham eller ønske anderledes, var det da kun, at han holdt sig saa isoleret — altid gik ud efter Spisetid eller lukkede sig inde paa sit Værelse, i Stedet for at blive lidt i Dagligstuen og tale med dem. Herregud, de var jo snart gamle, og lidt Ungdom var dog saa rart!

Saadan tænkte Kaptainens, men Frk. Winther ærgrede sig endnu mer. Og da *hun* havde faaet at vide, at ogsaa Fruen gerne saa' det anderledes, lovede hun da baade hende og sig selv, at gøre et fint Forsøg paa at faa ham til at indse hvor hyggeligt der var inde hos dem. Det skulde nok lykkes, saa han blev — *det* var hun overbevist om.

En Aften efter Bordet da Lyng mod Sædvane blev staaende henne ved Vinduet, mens Kaptainens som sædvanligt havde sat sig ind i Dagligstuen fordybet i Aftenaviserne, benyttede hun da Lejligheden:

»Naa — skal De nu ind og være flittig, Kandidat?«
 begyndte hun smilende, og lod som om hun ordnede
 noget paa Buffeten.

Lyng vendte sig om fra Vinduet.

»Ja—a!«

»Guderne maa vide, hvad det er for et Mester-
 værk, De arbejder saa ivrigt paa!« Øjnene sendte
 ham et skælnsk og nysgerrigt Blik.

»Ja, Guderne maa vide det —«

»Ja, for De skal da ikke bilde mig ind, at De
 sætter Dem ned paa en Stol og dovner.«

»Næ — jeg foretrækker Sofaen!«

Hun lod, som om hun pludselig blev ivrig:

»Nej, De gør ikke! Dertil kender jeg Dem alle-
 rede for godt.«

»Saa—aa?«

»Ja! Tror De ikke, man høre Tale om Deres
 Flid og Dygtighed og . . . ja, Elskværdighed overfor
 Eleverne?«

»Dygtighed? Er det gennem Eleverne?«

»Ja —?«

Med sit sædvanlige Smil saa' han paa hende:

»Ja, naturligvis — vi fødes jo som Kritikere i
 vore Dage! Enhver Dreng-Kritik bliver jo en Bibel
 for den stakkels Enkelte, hvem Skæbnen ved Ulykkes-
 tilfælde forglemte med den kritiske Sans.«

Hun følte Ironien — studsede lidt, opgav Elsk-
 værdigheden og søgte Hævn.

»Naa—aa, husk Deres Elever er jo næppe for-
 vænte!«

»Nej desværre.«

Der blev en lille Pavse.

Saa fortsatte han, idet han gik et Stykke hen
 imod hende:

»Men De kan jo for Resten selv komme ind og
 rode efter »Mesterværker«, siden De saa elskværdigt
 interesserer Dem for min Flid! De finder vel sagtens

noget — nogle gamle Breve f. Eks. — der maaske kan give Dem en Smule nyt Samtalestof til Deres mange forvænte Bekendte. Man har da hørt sligt før!«

Det var første Gang Frk. Winther havde haft en længere Samtale med ham, men *saaledes* havde hun ærlig talt aldrig tænkt sig den.

Imidlertid — nu *maatte* hun jo holde ud:

»Ikke ironisk, hører De!« svarede hun og truede koket med Fingeren. »Det klæder Dem slet ikke, De minder blot saa frygteligt om Kommis Petersen!«

»Saa—aa?« Lyng saa' stadigt smilende paa hende. »Maaske en af Deres nærmere Bekendte, siden —«

»Ja! En af mine Tilbedere, naturligvis!« kom det hurtigt, forceret.

»Ja saa,« nikkede han forstaaende. »Men tror De nu ikke, at ogsaa *det* er Hr. Petersens frygtelige Ironi?«

»Aa, hvor De vaaser!« Lidt irriteret over den snart mislykkede Situation svingede hun omkring, og lod som om hun fornærmet vilde gaa sin Vej.

Lyng betragtede hende henne fra Vinduet. At hun vilde ham noget i Aften, stod ham klart, kun vidste han ikke hvad.

»Ja, jeg ved det, Frøken!« fortsatte han roligt. »Men Sagen er: jeg bliver altid saa forvirret i en Samtale med — Damer. Deres mange Spørgsmaal og fortrinlige Svar forbavser mig . . . bringer mig ud af Ligevægt.«

Atter vendte hun sig imod ham med et medlidende Blik, nu sikker paa at faa Revanche.

»Stakkels De!«

»Ja, ikke sandt! Forbavses over — saa lidt!« Han gik hen mod Døren. Dog endnu opgav Frøkenen ikke. Nu smilede hun atter, og med Hovedet skælmskt paa Siden fortsatte hun:

»Ved De hvad . . . jeg tror nu i Grunden alligevel,

De er saadan en lille bitte Smule menneskesky — ikke sandt?«

Han mødte hendes koketterende Blik.

»Hm — jo, der er jo Mennesker, som hurtigt trætter mig, Frk. Winther — dem er jeg unægteligt lidt sky for!«

»Hvor er De dog mageløs elskværdig!« Det fo'r ud af hende, hun fortrød det straks.

Men nu stod han ved Døren. Et Øjeblik ledte hun raadvild efter, hvad hun skulde sige, for blive — det skulde han. Hun vilde have Sejr.

Han mærkede hendes nervøse Uro.

»Naa, Frk. Winther! Sig mig det saa, inden jeg gaar! Hvad var det saa, De vilde mig?«

Et Øjeblik fik hun Lyst til at slaa hans infame Smil bort . . . saa pludselig lo hun muntert og kastede alt til Side for nu at gøre det sidste Forsøg:

»Hør, hvorfor gaar De altid fra os, naar vi har spist? Er De bange for os? Engang imellem kunde De nu godt være rar og underholde os lidt! Husk paa, vi er jo ikke forvænte — ikke engang kritiske, siger De jo.«

Og idet Stemmen blev mere indtrængende, fortsatte hun med et dybt, brændende Blik:

»Gør det engang imellem, saa er De rar! Vil De? Om ikke for andres, saa for *min* Skyld. Vi kan faa det storartet, er jeg sikker paa!«

Lyng betragtede hende tavst med et fast og forskende Blik.

»Vil De?«

Hun kom imod ham og rakte ham Haanden. Han mærkede hendes hede Duft af Lubin.

»De er et stort Barn, Frk. Winther.«

»Jeg véd det!« Smilende trykkede hun hans Haand. »Kom saa!« hviskede hun og lænede Hovedet tilbage, hans Ansigt ganske nær. »Jeg skal spille for Dem . . . kom saa!«

Han rystede paa Hovedet og slap hendes Haand
Men sammen gik de ind i Dagligstuen.

— —

Ejnar Lyng blev hele Aftenen i Stuen hos Kap-
tainens, og det maa siges, at Frk. Winther gjorde alt
for at opfylde sit Ord. Hun spillede, sang, talte,
æggede ham ind i Diskussioner med en Færdighed,
der forbavsede ham, saa særlig Grund til at være
misfornøjet havde han i Grunden ikke — tværtimod.

En Opdagelse gjorde han oven i Købet:

Hun havde meget smaa Fødder og lange, gennem-
sigtige, sorte Silkestrømper sluttende stramt over de
velformede Ben . . .

Hele Aftenen havde hun jo ogsaa gjort alt, for at
indprente ham det!

IX

Da Ejnar Lyng nogle Dage efter kom hjem til Middagen, havde han en Meddelelse til Frk. Winther fra Bestyreren, hvem Lyng for Resten ikke før havde anet, hun kendte noget til.

Imidlertid havde Hr. Ørum virkelig standset ham paa Trappen, da han skulde hjem, og bedt ham sige Frøknens, at han desværre ikke kunde give Time i Eftermiddag, da en pludselig Forretning forhindrede ham. I Morgen stod han derimod til Tjeneste paa sædvanlig Tid. Og som nærmere Underretning havde han fundet Anledning til at bemærke, at det var Fransk, han læste med den unge Dame, fordi hun tænkte paa at rejse til Paris i en nærmere Fremtid og derfor havde anmodet ham om en Smule Manuduktion. Noget han forøvrigt ikke havde følt sig særlig henrykt over — hans Tid var jo saa knap — men paa den anden Side sagde man jo nødigt nej.

Ved Middagsbordet gav da denne Meddelelse naturligtvis Anledning til Omtale af Skolen i Almindelighed — Hr. Ørum i Særdeleshed. Baade Kaptainen og Fruen var enige om, at han var en usædvanlig nobel og gennemdannet Mand — et sandt Mønster paa en Skolebestyrer.

Frk. Winther samstemmede:

»Ja, han er virkelig en mageløs Mand.« Og idet hun saa' over paa Lyng fortsatte hun og kneb Øjnene sammen:

»Se nu om det maaske nogensinde kunde have faldet *Dem* ind at læse med mig stakkels Dumrian! De havde aldrig gjort det, og De har dog meget bedre Tid, end Hr. Ørum har.«

»Naa—aa, hvis De havde anmodet —« mente Lyng.

»Ja — *anmodet!*«

»Ja? Ørum har vel heller ikke tilbudt det uden Anmodning?«

»Ikke det!« Hun lo højt, lidt haanende syntes han. »Jo, det har han saamæn! Aa, De kender slet ikke Hr. Ørum! De kan tro, han er en sjælden Mand . . . hvis alle var, som han —!«

Han saa' paa hende. Hvad betød det Smil, der nu igen ganske diskret tittede frem?

»Hvad mener De?« spurgte han hurtigt, irriteret.

»Hvad jeg mener!« Smilet udfoldede sig. »Ha, ha — jeg har vist spillet for meget for Dem i Gaar Aftes, saa Begreberne har taget Skade! Ha, ha, ha, ha! Har De virkelig aldrig hørt det Udtryk: en sjælden Mand? Det vil sige . . . nu — jeg skal forklare det, Hr. Lyng —«

»Aa Tak, jeg kan selv,« afbrød han lidt flov. Og Samtalen gik over til Diskussion om den nye Bagerbutik.

.

Næste Aften, da Frk. Winther var oppe hos Ørum, blev Lyng atter i Dagligstuen efter Aftensbordet. Det skulde dog ikke se ud, som om han kun blev for *hendes* Skyld, hvad der sikkert nok vilde have glædet hende højt.

Elly Winther —?

Ja, en Smule havde hans Opfattelse af hende alligevel forandret sig fra hin første Dag. Ganske ubetydelig var hun vel ikke. Hverken dum eller fuldt saa pjattet, som han først havde troet.

Men koket, meget koket! Vilde indsmigre sig og vilde beundres! Gudbevares, i visse Retninger var

hun maaske ogsaa Beundring værd: Hendes Sang og Spil f. Eks.? I og for sig var Stemmen jo ret ubetydelig, men Foredraget skjulte alle Svagheder, og gjorde det næsten til dramatisk Kunst . . . Og saa havde hun altid Svar paa rede Haand . . . var inde i saa mange Ting: Sprog, Literatur, Historie, Musik . . .

Ja, var hun blot anderledes! Var hun blot lidt mere tilbagetrukket, uden denne Lyst til med Vold og Magt at ville tvinge enhver Mand paa Knæ.

For det vilde hun jo! Han følte det tydeligere for hver Dag, der gik.

En af de følgende Dages Hændelser bidrog da just heller ikke til at stemme ham mildere — tværtimod.

Det var en Middagsstund, da han, kommen fra Skolen, fandt en stor Buket siddende i Postkassen. Han tog den og saa' det vedhængende Kort:

Til Frk. Elly
fra

S . . .«

»Frøken Elly! — er det Dem?« sagde han, da han traf hende i Dagligstuen. »Der sidder en Buket til Dem i Postkassen!«

»En til! Gør der det?« Tilsyneladende henrykt sendte hun ham et meget fikserende Blik. »Det er da vel aldrig fra Dem? Ja, for nu venter jeg virkelig snart Blomster fra Dem!«

»Saa—aa? Ja, De faar dem ogsaa, naar De først rigtig fortjener dem,« svarede han kort og satte sig til at læse den fremlagte Avis.

Lidt efter kom hun tilbage med Buketten.

»Er den ikke dejlig!« jublede hun og rakte den imod ham. »Tænk, Roser paa denne Aarstid — for min Skyld! »Tak, fordi De sagde mig det; nu skal De til Gengæld faa noget kønt at se.«

Henne fra Sybordet hentede hun en Bunke Breve. Idet hun med et ubestemmeligt Smil spredte dem ud over Bordet, bøjede hun sig imod ham, saa den sorte Kjoles allerede lidt vel dristige Udskæring røbede endnu mere . . .

»Værs'god! Jeg er nemlig Fødselsdagsbarn i Dag, maa De vide!«

»Naa, til Lykke!« smilende saa' han paa de mange Konvolutter — de fleste var Herreskrifter med Byens Poststempel. »Ja—a, Laurbær er søde! Hvor det maa være dejligt at være saa afholdt — og fortjene det!«

»Fortjene!« hun lo højt. »Nej, *det* brød jeg mig dog ikke om! Jeg fortjener det netop ikke — det er derfor jeg finder det kønt. — Og saa —« Hun aabnede et Par af Brevene og rakte ham dem. »Se saa engang! Mageløst fint skrevet altsammen, ikke sandt?«

Han læste de banale, ofte ret intime Lykønskings-Ord

»Jo — mageløst!«

»Ja?« »Synes De ikke?«

Han rystede medlidende paa Hovedet: »Ærlig talt — nej!«

»Ikke?« stadig spillede hun Komedien ypperligt. »Tænk, det synes jeg! Jeg kan saa godt lide Folk, der ikke spiller Komedie, men præsenterer sig, som de virkelig er. Der er noget *mandigt* over disse Breve, synes jeg!«

Ejnar Lyng saa' paa hende, som hun stod dér og samlede Brevene sammen. Ordene lød som Ironi, syntes han, og dog saa' hun ud, som var det i dybeste Alvor, hun havde talt.

»Maaske!« svarede han kort og ligegyldigt. Og atter gik han hen til sin Stol for at fortsætte Avislæsningen.

Frk. Winther smilede diskret og satte sig ved Vinduet, hvor hun atter tog fat paa sit Kunst-Broderi.

Pavse. —

»Skal De til Koncert i Aften?« spurgte hun lidt efter og kiggede over mod Lyng, der sad skjult bag sin Avis.

»Næ—æ.« Han trak paa det og fortsatte Læsningen.

»Har De ikke Lyst?«

Han svarede ikke.

»Ja, for jeg har ellers to Billetter, saa . . . vil De med?«

Han saa' op fra Avisen og mødte hendes dybe, indtrængende Blik.

»Jeg har ikke Tid, Frøken — ellers Tak!«

»Ingen Aarsag!« kom det ligegyldigt.

Kort efter gik hun ud, og snart blev der kaldt til Bords.

Kaptainen holdt en nydelig Tale før de drak hendes Skaal.

»Tøjte!« hviskede Lyng til sig selv. Men han sagde det ikke. Han hævede sit Glas med de andre og drak ud med et hilsende Smil.

Og saa ærgrede han sig forøvrigt over, hvor den beregnende Dragt dog klædte hende fortryllende godt . . .!

X

Dagene gik.

Lyng passede Skolen og Elevernes private Timer, øvede sig paa Skolen i en meget diskuteret Operas lige udkomne Melodier, læste den Del af den senere udkomne Literatur, der interesserede ham, talte ret hyppigt derom med Frk. Winther og optog igen sine Studier over Nietzsche, der havde ligget hen siden han kom til Byen. — Og endelig havde han paa Hr. Ørums Anmodning paataget sig at skrive i Karakterbøgerne, hvormed der regelmæssigt gik et Par Eftermiddagstimer hver eneste Dag.

Saa var der en Dag, at han, træt af at sidde hjemme, fik Lyst til en Tur ud i det sollyse Frostvejr langt bort fra By og Rummel og Menneske-Vaas.

Ude i Entréen traf han Frk. Winther, der netop var i Færd med at iføre sig sin udfordrende Dragt: kort, sort Plysses-Jaket. Hue, Muffe og flagrende Boa af hvidt Sælhundekind.

Deres Øjne mødtes. Noget paafaldende alvorligt, næsten lidende, i hendes Blik — noget, han hos hende aldrig før havde set — tog paa en Gang hans Interesse fangen; og mens han ledte efter sin Hat, kom atter de Tanker, der i den senere Tid havde vokset sig frem:

Var hun mon ikke en hel anden, end hun gav det Udseende af? En Dobbeltnatur, der under en

Kokettes Maske skjulte noget dybere, større —? Var det ikke sommetider som om —?

Nu tog hun sin Muffe og var ved at gaa ud.

»Hvor skal De hen, Frk. Winther?«

»Lidt ud at gaa,« lød det ligegyldige Svar.

»Skal vi følges?« Hans Læber dirrede svagt.

Elly Winther saa' et Øjeblik paa ham. Det kom hende lidt uventet. I hendes Øjne spillede et pludseligt Smil.

»Naa—aa, jeg skal kun en lille Tur.«

Han lukkede Døren op og de gik sammen ud.

»Jeg synes, vi endnu stadig er mod hinanden som Hund og Kat. Hvordan kan det egentlig være, Frk. Winther?« sagde han, mens de fulgtes over »Store Torv«.

»Aa—aa —« hun smilede svagt uden at gengælde hans Blik. »Det er jo Deres Skyld! De er saa uelsk-værdig . . . saa fæl sommetider.«

»Saa—aa!« Han lo.

»Ja — saa lidt hensynsfuld, saa mistroisk!« Hun rødmede svagt. »Hvorfor er De det?«

»Hm —« Han svingede Stokken og stirrede ud i den solklare Luft. »De har en vis Evne til at irritere — det er vel derfor!«

»Irritere?« gentog hun forbavset og standsede midt paa Torvet. »Jeg? Med hvad dog?«

»Nej, kom nu!«

»Ja — men jeg forstaar ikke — hvad mener De?« spurgte hun tilsyneladende meget uforstaaende og fortsatte Turen med ham henad Fortovet.

»Aa—aa —« Han forglemte sig: »De er mig for nøjsom, unødvendig nøjsom! Og jeg hader Nøjsomhed!«

Frk. Winther svarede med et intetsigende Smil, men sikkert havde hun forstaaet ham, at dømme efter hendes pludselige Tavshed og den mærkelige forcerede Munterhed, da Samtalen igen kom i Gang.

Dog — Lyng lod som ingenting og søgte ikke tilbage til Emnet igen. Men havde han virkelig for Alvor ønsket denne Tur med den unge, feterede Dame, begyndte han imidlertid allerede nu at fortryde sin Lyst.

Det var dog en frygtelig Mængde Mennesker, hun kendte! Der var saamæn snart ikke den pænere unge Herre, som ikke hilste — ofte endog paa en Maade, der just ikke vidnede om et altfor fjærnt Bekendtskab, hvad hendes gengældende Smil og Nik da ogsaa vanskeligt tydede paa.

Men hun gjorde jo ogsaa alt for at vække Opsigt! Var det med Hensigt hun gik her og pludrede løs — højroset og leende som en københavnsk Gadetøs? Og hvor de saa gloede paa ham, alle disse Mennesker! Nu hed det sig naturligvis i Morgen, at Elly Winther — Byens Flane — havde gjort en ny Erobring, og saa grinede Køter-Flokken og hun triumferede vel —.

Nej, min Sandten om han vilde! Han vilde ikke spændes for hendes Triumfvogn og slaas i Hartkorn med alle disse liderlige Han-Dyr for hendes Skyld!

Ejnar Lyng gik stærkere til, de maatte gennem Byen i en Fart. Dog — da de endelig naaede Landevejen, var Humøret alligevel forbi. Hun mærkede det. Og hvad enten *det* nu var Grunden, eller den maatte søges i helt andre Omstændigheder, gik Resten af Turen kedsommeligt uden særlig mange Ord.

Hurtigere end vel egentlig beregnet vendte de om, og det lykkedes ham heldigvis at komme tilbage gennem mindre befærdede Gader, hvorved han i hvert Fald undgik *nogle* Hilsner og nysgerrige Blikke; men da han atter stod i Entréen og takkede hende ironisk for behageligt Selskab, lovede han rigtignok sig selv, at det skulde blive baade første og sidste Gang, han gik Tur med hende gennem den hilsende By.

Hun var en Tøjte! *Nu* kunde hun passe sig selv! ...Saa blev da altsaa denne haarde, afgørende

Dom Enden paa Spadsereturen og umuliggjorde al Fælles-Adspredelse i Fremtiden mellem hende og Lyng. Desværre — thi Frk. Winther nærede slet ikke tilsvarende Følelser overfor ham. Tværtimod! Da hun nu efter flere Maaneders Forløb ikke havde faaet ham et eneste Skridt nærmere end ved den allerførste Samtale al sit indsmigrende, eksperimenterende Koketteri til trods — ikke havde mødtaget saa meget som en Smule elskværdig Opmærksomhed, en galant Kompliment, et beundrende eller attraaende Blik, skønt hun paa de utalligste Maader havde givet ham Anledning dertil — var hun virkelig begyndt at tænke anderledes og dybere over denne Mand, end hun ellers havde for Skik.

Ganske vist — det var hende selvfølgelig umuligt at sige, hvem og hvordan han egentlig var, thi hver Gang hun, selv i dybeste Alvor, havde søgt at nærme sig havde han jo med sine kolde ironiske Bemærkninger stadig slaaet hende bort som var det en Fornærmelse, hun havde haft til Hensigt at tilføje ham. Men at han ligesom var af andet og finere Stof end de Mænd, hun før havde haft Æren at træffe paa: en Mand, der smilende ligegyldigt betragtede de andres Gøren og Laden i Fugleperspektiv, fordi han selv levede i en langt rigere og skønnere Verden, alene, men dog uden at kende Savn, det følte hun sig stadig mer og mer overbevist om.

Dog — hvad skulde *det* hjælpe hende? Hvordan skulde hun rigtig faa Tag i ham og trænge ind gennem den uimodtagelige Isskorpe, han omgav sig med? . . .

Da pludselig var det, han havde opfordret hende til hin Spadseretur — noget, han aldrig før havde gjort. Derfor havde det vel ogsaa forbauset hende en Smule i det første Øjeblik, men da han kort efter havde bragt det mindre gode Forhold mellem dem paa Tale, da havde hun i samme Nu forstaaet, at

hun havde haft Ret i sine Formodninger, at netop *han* maatte tale saadan.

... Fra den Dag var Elly Winther begyndt at forandre hele sin Optræden overfor Lyng, alt dog til ingen Nytte: tilsyneladende ændsede han hende slet ikke mer.

Nu sad hun i Kabinettet stirrende ud i Sneen med et bittert, trodsende Smil. Hun tænkte paa Scenen for en Times Tid siden, da hun havde foreslaaet ham en Tur.

Koldt og spottende havde han afslaaet det:

»Nej Tak. Jeg vil — latterligt nok maaske — nødigt risikere at blive regnet til Deres Beundrere. Der er nok af dem!«

Det Svar syntes hun vanskeligt at kunne finde Tilgivelse for.

XI

Næsten aldrig talte Lyng med de øvrige Lærere — paa et Par Undtagelser nær.

Den ene af disse heldige Undtagelser var da Læreren i Gymnastik, Skrivning og Regning — en lang, vissen, theologisk Kandidat, der aldrig havde vovet at søge Kald: Kludderer med Troen, naturligvis!

Stakkel! Han havde nok i det Hele haft mange Skuffelser baade i Tro og Haab og Kærlighed, derfor gik han nu om med permanent Bitterhed mod alle og alt. Han yndede desværre kun ét: at tale om sig selv! Og det maa siges, at han virkelig var ret talende, naar nogen — som nu Lyng — gad høre derpaa.

Først og sidst fik man da at vide, hvilket Vidunder han kunde være blevet, hvis bare et og andet havde været anderledes, eller rettere: slet ikke havde været. Men hvad det var for noget mystisk »et og andet« — derom fik man aldrig Besked. Det skulde da være, hvis man kunde tyde de besynderlige Runer, der kunde komme frem som Svar: store Rynker i Panden, en uafbrudt, snøvlende Mumlen ledsaget af en lige saa uafbrudt Kradsen-sig i Haaret, saa Skæl i Mængder fo'r som Snefnug ned over den sorte, glinsende Frakke — til hele Forestillingen afløstes af en pludselig Spytten-Langspyt, ledsaget af det sædvanlige: »krra—ak pøt! krra—ak pøt!«

Men Slutningen undgik man ikke og den var altid ens:

»Ak ja, ak ja! Et siger jeg Dem — det er saa sandt, saa sandt: Vogt Dem for Kvinder! Kvinder er som det sure Øl — bitre Smerter, bitre Smerter!«

Han led af ulykkelig Kærlighed til Frk. Winther. Det fortalte han selv —!

Den anden og sidste Undtagelse var derimod ganske anderledes. Det var den lille Frk. Hahn, Lærerinden for de mindre Klasser blandt andet i — Forstandsøvelse. »Perlehønen« kaldte han hende. Om store, klare Perler trukket paa røde Silkesnore mindede hendes Latter — den smukkeste, han nogensinde havde hørt. Hun var fra Lemvig, men havde heldigvis sin Onkel og Tante her i Byen og boede hos dem. Synlig intelligent var den lille Lemvig-Dame vel næppe — heller ikke overvældende dejlig, men altid glad og barnlig taknemlig, naar nogen vilde tale med hende om det, der laa udover almindelig Skolesnak.

Hun *elskede* — ligesom Hr. Ørum for Resten — Chr. Winther gennem tykt og tyndt som Danmarks Mester-Digter. Ingen anden — end ikke en eneste af vore mange nulevende literære Overordentligheder — havde trængt sig ind i hendes lille Pipfugle-Hjærte som han. Saa *elskede* hun ogsaa, at se Solen staa op, og se den gaa ned: »at se Himlen klæde sig af og paa!« som hun udtrykte sig. Muligvis en Remanens fra Chr. Winthers Digtning?

Disse var i Korthed hendes besynderligste Egenskaber og hvad hun kendte til Kærlighed. Iøvrigt var hun ganske som en nittenaarig Pige af dannet, dansk Familie nu engang *bør* være det.

... Alt dette og en Smule mere havde Lyng faaet ud af hende paa en lille Tur gennem Byen forleden, da han kom fra Karakterbøgerne. Nu i Aften hen mod Solnedgang traf han hende atter paa Vej mod Skolen, og de fulgtes da ad.

Saa hørte han altsaa videre:

Hun *elskede* sit Hjem, fortalte hun. Hun glædede sig saa ganske umaadeligt-voldsomt-forfærdeligt til Sommerferien, Havturene, de mange storartede Mennesker derovre og Aftnerne med Selskab i de hyggelige Haver under kulørte Blus... Aa, han anede ikke, hvor ganske usigeligt aldeles-henrivende-mageløst-dejligt der var i Lemvig!

Snart talte hun alene saa helt inde i de kære Erindringer fra denne Storkeredernes og Hellighedens Vidunder-By — Lyng svarede ikke og hørte kun grumme lidt. Atter tænkte han paa Elly Winther. Uvilkaarligt anstillede han Sammenligninger mellem hende og den lille solskinspjattende Perlehøne her.

Solen var ved at gaa ned, da de atter drejede om og begyndte Turen hjem. Nu talte de atter begge, livligere alt som Mørket faldt paa.

Fra Fingerringe sprang Samtalen over til Agerhøns og andre Dyr. Det lod til at være Frk. Hahns Specialitet:

»Jo, man kan saa. Vi havde engang nogle Sneppe-Æg, og saa lagde vi dem under en Due, for det havde nogle andre gjort, men den vilde ikke da —. Det er nu for Resten underligt med de Agerkyllinger, for de render ud paa Marken, saa snart de er kommet ud af Ægget. — Det er saadan Naturen i dem!« føjede hun tankefuld til.

»Ja, det er mærkværdigt!« erklærede Lyng smilende.

»Ja — aa, det er nu saa morsomt med saadan nogle Dyr!« fortsatte hun ivrigt, idet hun pusede Næsen og trippede videre indad mod Byen. »Aa, jeg kan huske... det var... vi havde engang en lille Ælling — vi havde selv ruget den ud — og den var tam og fulgte bag efter os, naar vi gik i Kirke, men naturligvis varede det jo ikke ret længe inden den blev

saadan en stor, fæl And og . . . nej, det var nu da for Resten slet ikke den! Det var en Vildand, der var tam, ja, og den løb altid over i Rendestenen og gjorde Æg . . . og saa engang var den kommen ned i Sengen . . . aa, Mo'r blev saa vred —«

Under dette var de kommen tæt ind til Byen. Nu kom nogen dem i Møde paa den smalle Spadseresti. De var meget højrøstede . . . han syntes han kendte Stemmen og holdt derfor op at tale, til de var kommet forbi.

»Saa' De, hvem det var?« hviskede Perlehønen tre Skridt efter.

Han svarede ikke.

»Det var jo Frøken Winther og Bankfuldmægtig Wulff! Kendte De dem virkelig ikke?«

»Næ—æ,« svarede han ligegyldigt.

»Det er for Resten en ækel Fyr . . . uf! han drikker, han er næsten altid fuld,« vedblev Perlehønen. »Kan De forstaa, Frøken Winther vil gaa med ham?«

»Næ—æ.«

»Det er ogsaa besynderligt. Man siger dog hun er hemmelig forlovet med Købmand Faber — de var ogsaa hele Tiden sammen paa Bazaren forleden.«

»Saa—aa.«

»Ja. *Jeg* forstaaer nu ikke Frk. Winther! Gør De?«

»Aa—aa.«

»Synes De, hun er smuk?« kom det frittende.

»Saamæn.«

»Jo, det er hun! Jeg synes i Grunden ogsaa forførdelig godt om hende . . . hun er virkelig altid saa mageløs sød, naar hun taler med mig.«

Resten af Turen gik uden mange Ord, uoplagt, som han efter dette Møde var til at høre paa mere Pjat. Men da han atter kom ind paa sit Værelse og fik Lampen tændt, havde han mest Lyst til at flænge og knuse alt.

Hvorfor?

Ham selv stod det maaske næppe klart. Men Elly kredsede alle Tankerne om, indtil Klokken begyndte at kime, og Drengene indfandt sig til den ugentlige Diskussion.

.....

Heller ikke Elly Winther var just i Feststemning, da hun hen paa Aftenen kom tilbage igen. Hun talte ikke meget, ofte var hun aandsfraværende og tidligere end sædvanlig sagde hun Godnat og gik ind.

Inde paa Værelset sad hun længe. Brækkende Tændstikker i Stykker stirrede hun ind i Lampelyset, til hun, irriteret over det fra en eller anden Beundrer tilsendte tykke Brev, resolut rejste sig og puttede det uaabnet i Kakkelovnen ...

Hvorfor?

Hun ærgrede sig. Tankerne gjalt Ejnar Lyng.

XII

»De forbandede Karakterbøger!«

Nu var Klokken allerede 6 og han var ikke nær færdig endnu. Det var Følgen af at gaa de lange Foraars-Ture og glemme Tid og Arbejde! Nu naaede han vel ikke engang at komme hjem til 7 og læse med Fredriksen.

Han skyndte sig — standsede et Øjeblik:

Aage Hansen: tg i Fransk foruden Lyngs eget maadelig i Historie. Stakkels Dreng! Han tog sig det saa nær og var saamæn flittig nok. Skidt! Han slettede det og hørte ham i den dobbelte Lektie næste Gang!

Saa skrev han videre.

Dog — atter holdt han op, og vel for tiende Gang dukkede Tankerne om Elly Winther frem:

En Skam ogsaa at Forholdet var blevet saa usselt imellem dem! Ironi og Spot, hvad de end sagde hinanden . . .

Stærkere tyggede han paa Penneskafte:

Og om han saa blot forstod hende helt . . . forstod den underlige, lidende Alvor, der pludselig kunde komme frem og slukke det triumferende Smil, naar hun saa' at en eller anden af hendes onskabsfulde Bemærkninger havde ærgret ham lidt.

Hun forandrede sig stadigt. Og saa smuk! Og saa meget hun kendte, forstod . . . !

Hun var ingen Tøjte, hun — Snak, Snak! Hvad kom den kokette Flane ham ved.

Atter dyppede han Pennen og atter skrev han videre. Blev saa endelig færdig, men da manglede Klokken rigtignok ogsaa kun fem Minutter i 7. Nu blot ned med Bøgerne til Ørum, saa naaede han det dog!

Han fik Bøgerne stablet sammen, Overfrakken paa, Cigaren tændt og gik saa ned til Ørums Privatkontor.

Hurtigt bankede han paa. Dog — næppe havde han aabnet Døren, før han vaklende fo'r tilbage — stirrede maalløs frem et Sekund — lukkede i, gik bort.

Det flimrede for hans Øjne. Hjærtet bankede... mekanisk naaede han hjem.

Heldigvis var Drengen endnu ikke kommen. Han kunde ikke heller læse nu. Ligbleg vandrede han op og ned, op og ned:

»Den Hykler! Den forbandede Løgnhals!« hviskede han.

Han saa' det Hele for sig:

Det sorte, udslaaede Haar — nøgen Overkrop — Kjolen henslængt paa Stolen — hendes Flygten ind i Sideværelset — Vin og halvfylde Glas — Cigaretlugt og Duft af Lubin —! Saadan læste hun Fransk! »Tøjte, Tøjte! Saadan er Du altsaa! Aa, Elly, Elly —!«

Han tog sit Tøj, gik ud.

Ja, naturligvis rejste han — naturligvis! Dog bedst at vente med at sige noget. Først se, hvordan Ørum vilde opføre sig, hvis —? Ja, anede han i Grunden —? I Kontoret havde han i hvert Fald ikke været i *det* Øjeblik. Havde mon *hun* faaet set, hvem der forstyrrede, før hun flygtede bort —?

Da Lyng atter kom hjem, ventede Drengen. Han havde misforstaaet Tiden, sagde han, derfor kom han

først nu. Saa begyndte Timen, og atter var Lyng rolig som før.

— —

Ved Aftensbordet manglede Elly Winther. Lyng hørte hende komme hjem sent ud paa Aftenen, da de andre sov.

Hun havde været i Selskab og moret sig saa mageløst, hed det den næste Dag.

XIII

Dagene gik. En Ugestid efter stod Lyng atter i Kontoret til den Samtale, Bestyreren havde udbedt sig.

»Maa jeg bede Dem tage Plads!« Hr. Ørum trak en Stol frem og satte sig selv i Sofaen overfor. Han saa' fornem og alvorlig ud, men var meget nervøs.

Lyng satte sig ventende.

»Hm — ja De véd vel selv, hvorfor jeg har ønsket denne Samtale?« begyndte han i en Tone, der kun grumme lidt mindede om den sædvanlige smilende Elskværdighed. »Hm — jeg havde dog anset Dem for en Mand, der ikke vilde skuffe mig!« Han rettede paa Guldlorgnetterne og sukkede dybt. »Jeg er i høj Grad forbavset og utilfreds over Deres Optræden, hm. For det første har De tilladt Dem ganske mod min Vilje og Vidende at give Eleverne Privatundervisning! Skal vi kalde *det* lidt hensynsløst overfor *mig* — overfor de Mennesker, der tidligere har haft denne Undervisning som en ikke ringe Biindtægt, kalder jeg Deres Handlemaade . . . jeg overlader Benævnelsen til Dem selv!«

Han rejste sig, blev hidsigere:

»Men dernæst har De ganske ignoreret de Principper, jeg fra første Dag udtrykkelig bad Dem følge. De har forsøgt at nedbryde Elevernes Respekt for Skolen ved — jeg har aldrig hørt noget lignende — ved at oprette en Diskussionsklub for Eleverne, hvor De endog har fordristet Dem til at give Børnene Indblik i noget saa forkasteligt som — Darwinisme!«

Han rystede paa Hovedet og endte med en af-
fejende Haandbevægelse:

»Jeg kan ikke bruge Dem længer! Jeg søger anden
Assistance ved Skoleaarets Slutning.«

Lyng blev roligt siddende.

»Var det *alle* Deres Grunde, De nævnede mig?«
spurgte han og sendte Ørum et forskende Blik.

»Ja —« Bestyreren følte sig lidt usikker over
Tonen, hvori Spørgsmaalet kom. »Men forøvrigt havde
jeg ogsaa tænkt paa at indskrænke Lærerantallet
noget . . . Frk. Hahn har jeg netop givet Afsked
af sidstnævnte Grund.«

Lyng stirrede paa ham; det kneb at bevare den
nødvendige Ro.

»Ønsker Frk. Hahn det selv?« spurgte han kort.

Bestyreren standsede sin Gang og saa' spørgende
paa ham.

»I modsat Fald maa De vist helst lade hende
blive, Hr. Ørum — tror De ikke selv?«

»Hvad siger De?« raabte han dirrende af Harme
over en saa uhørt Frækhed.

Men Lyng blev siddende og lod som ingenting.
»Jeg siger, at alle Deres Grunde er Paaskud. De véd
ligesaa godt som jeg, at min Handlemaade overfor
Eleverne kan forsvares for hvemsomhelst!«

»Nej nu skal De —« højroed og ude af sig selv
fo'r Ørum imod ham.

Lyng rejste sig.

»Spar Deres Harme, Hr. Ørum! Jeg forstaar jo,
hvor pinligt det maa være Dem at sige mig den
rette Grund.« Han gik nærmere, Ørums truende Mine
til Trods. »Jeg kender den ogsaa selv! Aarsagen er
den Scene, som jeg desværre forleden Aften tilfældigt
blev Vidne til i Deres Kontor. Deres intime Forhold
til en Dame, som —«

»Det er Løgn! De lyver, De forbandede —« rasende
kastede Ørum sig imod ham. Lyng slyngede ham bort.

Et Øjeblik stirrede de paa hinanden parat til alt. Lyngs Ro var forbi. Det sydede og kogte i ham, mest Lyst havde han til at piske den Fyr, der nu vovede at tage sin Tilflugt til Skændsord og Løgn.

»Gjorde jeg Dem Deres Ret, saa piskede jeg Dem, De Løgnhals!« hvæsedes Lyng. »Kom ikke herhen, bliv hvor De er! Det er mig, der er den Stærke, hvis De ikke véd det endnu!« Han gik et-Par Skridt imod ham. »Pjalt, der bruger Kirken som Skalkeskjul for det, De ikke aabenlyst tør staa ved!« Han gik nærmere. Med Hænderne om Stoleryggen stirrede Ørum paa ham med et Blik som dens, der pludselig føler sig opdaget, forraadt. »Men det siger jeg Dem: søger De nu ogsaa her at staa som Uskyldigheds-Lam med Palmer i Hænderne, saa taler jeg for Lærere og Elever og fortæller, hvem De er.

Jeg fordrer at Frk. Hahn bliver, og at De allerede i Morgen efter Morgensangen meddeler Skolen, at jeg tager min Afsked ved Maanedens Slutning, fordi jeg ikke længer sympatiserer med Deres »Skolens Aand!« Er vi enige?»

»Laban!« hvæsedes Ørum rasende.

»Svar mig! siger jeg. Gaar De ind paa dét, eller vil De have mig til at oplyse Eleverne om, hvilken gudsfrygtig og nobel Mand Hr. Ørum er?»

»Gaa — gaa ud, eller jeg henter Politi!« skreg Bestyreren ude af sig selv.

»Ja ja!« Lyng greb sin Hat. »Jeg venter Deres Svar i Morgen inden Morgensang, betænk De Dem kun.«

Saa gik han ud.

— —

Længe blev Ørum siddende i samme Stilling: med Haanden under Kinden stirrende ned mod Skrivebordstæppets Snirkler og Sving.

Saa endelig rejste han sig og lukkede Døren op til det indre Kontor.

»Elly!« hviskede han.

Ingen svarede.

»Elly!« kaldte han atter med dirrende Stemme.

Frk. Winther kom ind. Hun sagde ikke et Ord. Bleg med sammenpressede Læber stirrede hun paa ham med et Rovdyrs Blik.

»Elly — kære Elly!« vaklende greb han om hendes Arm og kastede sig i Sofaen. »Sig mig . . . kom!«

»Hvad vil De? Slip mig!« hviskede hun lidenskabeligt og slog hans Arme bort.

»Hørte Du . . . vidste Du . . . anede —« Kærtegnende lod han sin soignerede ringbesatte Haand glide ned over hendes Kjole. »Han vidste, han —«

Bedende ulykkelig saa' han paa hende.

»Hund! Hund! — Hunde til Hobe!« Med sin knyttede Haand slog hun ham midt i Ansigtet saa Lorgnetten faldt og knustes i Stumper og Skaar.

Saa gik hun. Døren slog i med et dundrende Brag.

Et Kvartertid efter ringede Elly Winther paa hos Bankassistent Wulff.

Han selv lukkede op.

»Endelig —! 'Aften, Elly — hvor bliver De af? Vi var s'gu paa Nibbet til at opgive Dem. Saa — nu skal jeg hjælpe Dem! — Nedringet —! Sago mele mig, hvor De er fin —!«

»Saa — fy! Er Sagføreren kommen?«

»Ja, de er s'gu kommen allesammen . . . de venter . . . saa, kom nu!«

Han lukkede Døren op.

»Hurra—a! Prinsessen leve — Hurra—a! Hurra—a!« Venerne — Slagteren, Sagføreren, Købmanden og Jærnbaneassistenten — hævede Glassene imod hende. Deres Ansigter lyste i Forventningens Fryd.

»Saadan — *det holder jeg af!*« Elly Winthers Øjne skinnede vildt. »Godaften, Købmand! Godaften Sagfører! I Aften vil vi mere os . . . drikke os fulde . . . i Aften slaar vi Gækken løs!«

»Ja—a! Ja—a!« Alle Øjne skinnede som Glødelamper. »Her — kom her, Elly! Næ, her! Her! Her er Plads! Hurra—a! Prinsessens Skaal!«

Hun greb det Glas, Sagføreren-begejstret rakte hende:

»Mændenes Skaal! De dejlige Mænd! En Mindefests Champagne-Rus!«

En Mindefest blev det unægteligt, om end i en lidt anden Stil end Selskabet oprindeligt havde tænkt.

Da Elly Winther en Time efter lige paa en Gang erklærede, at hun desværre følte sig utilpas og resolut bad Sagfører Jochumsen følge hende hjem, skinnede de andre fire Kavalerers Ansigter rødgrønt som irret Kobber, fordi de tydeligt mærkede, at denne Manøvre kun var et Paaskud til at blive ene med Jochumsen, hvem hun hele Aftenen paa irriterende Maade havde begunstiget paa det uretfærdigste.

Meget koldt og spydigt tog de tilbageblevne og tilsidesatte Stakler Afsked med hende for bagefter saa meget desto varmere at diskutere, hvad der i Aften var sket.

»Det er ligefrem til at græde over, at han — pøj! — den . . . ja, jeg siger ikke mer,« stønnede den lange Jærnbaneassistent gravalvorlig og bed Cigaren flad. *Han* havde nemlig i egen Indbildning tidligere været i meget høj Kurs!

»Aa — der er s'gu ingen Fare! Hun var — ø—æ — fuld. Hun har saamæn faaet nok i Aften hø—ø!« ræbede den halvdrukne Bankassistent beroligende.

»Oksekæft!« I et Nu fo'r den tykke Slagter op og slog i Bordet saa Glassene klirrede. Hans Kærlighed

var nemlig stille og indadvendt brændende, næsten platonisk. Han hadede Raahed. »Vár Deres Svinekæft, Wulff! De er jo smaskfuld!«

»Hvad siger De — De —«

Et Slagsmaal var nær.

Forfærdet rejste den lille Købmand sig og listede ud at »trække Luft«. Han vilde nødigt udsætte sig for Prygl og endnu nødigere tage Parti — for Forretningens Skyld!

... Mens Selskabet saaledes syntes sin Opløsning nær, gik den blegstotige Hr. Sagfører rystende af Henrykkelse med Elly under Armen gennem de mørkeste Gader — ikke ned mod Kaptainens, men ud mod sit eget Hjem.

Dog — hen paa Natten maa noget uberegnet være sket. Vist er det i hvert Fald, at Hr. Jochumsen ikke senere hverken hilste eller talte med Elly Winther, men øvede sig i at bande sagte og spyttede Langspyt hver Gang hendes Navn blev nævnt.

XIV

Allerede i nogen Tid havde Kaptainens lagt Mærke til Elly Winthers noget forandrede Opførsel — efter denne Aften blev den dem endnu mere paafaldende end nogensinde før.

Den før saa glade, hyggelige og fornøjelige Frk. Elly syntes ikke mere sig selv. Borte var selv den sidste Rest af den gamle Munterhed, ingen Steder gik hun, stadig sad hun hjemme og naar Aftenen kom, trak hun sig tilbage til sit eget Værelse — noget, hun aldrig før havde gjort.

Ejnar Lyng holdt sig tavs og diskret.

Ikke med et Ord havde han omtalt hin Scene i Kontoret for hende, men paa den anden Side følte han sig jo ogsaa fuldstændig overbevist om, at hun selv havde faaet Tid til at se ham i Døren, før hun flygtede bort. Netop *det* maatte hun jo have fortalt Ørum, og han var selvfølgelig bleven nervøs derover og havde fundet det raadeligst at fjerne dette farlige Vidne, der jo meget let kunde røbe, hvad der for enhver Pris ikke maatte komme ud — *det* var, i hvert Fald efter hans egen Mening, Grunden til Ørums Uartighed imod ham.

Imidlertid lagde han nøje Mærke til Elly Winther, men — alt det opdagede til trods — forstod han hende dog mindre nu en nogensinde før!

Han forstod ikke det blide og stille hyggende, hun nu paa en Gang viste overfor ham . . . han for-

stod ikke hendes hengivne og inderlige Blik, naar deres Øjne mødtes — et Blik, han stirrede i og ikke kunde løsrive sig fra. Der var noget over hende nu, syntes han, der pludselig hviskede, at han havde taget ganske fejl i sin Dom, men paa den anden Side: alle Kendsgerningerne, alt det, han havde hørt og set, stod jo fast og nævnede hende som den, hun i Virkeligheden var.

Kun lidt talte de sammen. Hver Gang han, tvungen af hendes Blik, forsøgte at overstige den Mur, der ligesom var taarnet op mellem hende og ham, listede Billedet af en smilende Kokette sig frem og gjorde ham mistænksom i tusinde Anelser om, at hendes Væsen ogsaa *nu* var falskt og beregnende som før.

Da blev hans Svar og Spørgsmaal til hende kun endnu koldere og ligegyldige — stærkere steg hans Uvilje, fordi han selv følte sig forpint af denne Kamp mellem den kolde Fornuft og det varme Hjertes tøvende Dom.

.

Saadan gik de følgende Dage og den sidste Aften kom.

Man havde spist.

Inde i Dagligstuen laa Kaptainen i Lænestolen med dampende Pibe og studerede det lokale Blad, mens Fruen havde slaaet sig til Ro i den mørkegrønne Plysses-Sofa, mindst ligesaa optaget af den københavnske Avis.

Elly Winther var blevet i Stuen i Aften. Henne ved det runde Mahognibord i Midten af Værelset sad hun med Broderiet i Skødet aandsfraværende bladende i en fremlagt Bog. Standlampens dæmpede Lys faldt over hendes Ansigt: hun var meget bleg, havde dybe mørke Skygger under Øjnene, en vibrerende Trækning om Munden — gjorde i det Hele Indtryk af at være meget nervøs . . .

Nu kom Lyng ind. Han satte sig som sædvanligt henne ved Vinduet, hvor der var mørkest, og tændte sig en Cigar.

»Naa —?« Kaptajnen kastede Avisen og saa' smilende hen til Frk. Winther. »Skal vi saa have lidt Musik, lille Frøken? Det er snart længe siden, jeg har faaet mine »Dyveke Sange«, synes jeg!«

»Ja, Frk. Winther! I Aften maa De virkelig spille!« erklærede Fruen henne fra Sofaen, slugende Avisens allersidste Ulykkestilfælde. »Husk, det er jo Afskedsfest!« Hun saa' hen mod Lyng. »I Aften vil vi have Musik, ikke sandt, Hr. Lyng?«

»Jo!« indrømmede Lyng pligtskyldigt, næppe selv i Stand til at kunne nyde godt deraf.

Imidlertid havde Frk. Winther rejst sig og var gaaet hen til Klaveret, hvor hun søgte Noderne frem.

»Skal jeg tænde, Frk. Winther?« spurgte Fruen behjælpeligt.

»Aa, tak — jeg tror ikke det behøves,« lød det afdæmpet, idet hun satte sig.

Saa begyndte hun paa »Dyveke Sangene« — snart kom Teksten til.

Med Haanden under Kinden og Armen støttet mod det ene Knæ sad Ejnar Lyng henne ved Vinduet og lyttede til de kendte Melodier. Han hørte hvor hendes Stemme rystede, men hendes Ansigt kunde han ikke se, da hun vendte Ryggen til.

. . . Stemmen blev stærkere, Spillet hedere. Kaptainens sad ganske optagne og lyttede til. Men Lyng var allerede langt fra Musik og Dagligstue egne Fantasier i Vold: Noget maatte ske i Aften, syntes han . . . noget maatte siges . . . der maatte være en Afslutning paa dette, han vidste blot ikke hvordan.

Det var Elly alle Tankerne gjalt: Saa smuk, og nu saa afdæmpet stille . . . aa, og saa alligevel en Tøjte! — Jo! Jo! Det hjalp ikke! Hun var ikke noget værd, om hun end var aldrig saa klog og kunde nok

saa meget! . . . Allerede den Aften — en Uges Tid, eller fjorten Dage maaske, efter at han var kommen — huskede han den ikke? Da hun skulde paa Bal og kom ind til ham i den nedringede Baldragt, for at bede ham hægte . . . Det Blik, hun havde sendt ham . . . allerede dengang!

Og dog —? Og dog —?

. . . Elly Winther var færdig med at spille. Nu lukkede hun Klaveret, modtog den obligate Tak og satte sig hen. Kort efter var Kaptainen paa Vej til sine allermest spændende Krigshistorier, der i hvert Fald vidnede om en frodig Fantasi og var det største Bidrag til den selskabelige Underholdning, *han* kunde præstere. Men de plejede forøvrigt at interessere, om ingen anden, saa dog — Fruen i hvert Fald! Ja, det hændte ofte — som netop nu i Aften — at hun sad med smaa Taarer i Øjnene henrykt og begejstret ved Tanken om, at Peter engang i sin Ungdom havde været en stor Helt . . .

Elly Winther havde flyttet sig bort fra Lampen hen til Skrivebordet nærmere Vinduet. Hendes Smil og Latter — naar der under Fortællingen skulde smiles og les — var adspredt og paatvungen, men ofte søgte Øjnene gennem Halvmørket hen imod Lyng. Nu og da mødtes deres Øjne i et langt og forskende Blik, til han pludselig vendte Ansigtet bort . . .

Dog — nu endelig blev Krigshistorierne færdige, og Fruen rejste sig for at hente Budding og Vin.

»Naa, vi skal have Dessert, min Smukke?« smilede den altid lækkersultne Kaptain. »Ja, saa kan man sandelig ikke være bekendt at ryge Pibe ovenpaa den Herlighed!« erklærede han og sjokkede i sine Morgensløbere ind i Kontoret for at lægge Piben og finde Cigarerne frem.

Endelig! — Elly og Lyng var alene!

Øjensynligt trykket af Situationen sad de begge tavse det første Øjeblik.

»... Saa skal de vel af Sted i Morgen tidlig, ikke sandt?« Nervøst greb hun en Blyant fra Skrivebordet, men saa' ikke op.

»Jo—o, det skal jeg.« Lyng rejste sig og gik hen mod Mahognibordet.

»Med første Tog?« Tonen var tilkæmpet ligegyldig. Han bladede i Bøgerne: »Ja—a, maaske.«

»Ja—a.« Elly Winther slog med Blyanten mod Kjolen, men saa' ikke op. »Det er vel ogsaa bedst at rejse om Morgenen —.«

Pavse —.

»Tager De til København?« Pludselig hævede hun Hovedet og søgte hans Blik.

»Nej!«

»Ikke?« lød det pludselig forbavset, eller som om hun først nu vaagnede op og blev sig sine Spørgsmaal bevidst. »Jeg troede, De havde faaet Ansættelse dér!«

»Næ.« Med et Smæld lukkede han Bogen i. »Foreløbigt har jeg ingen Plads,« svarede han ligegyldigt, idet han gik tilbage til sin Stol.

Hun tav et Øjeblik. Meget urolig syntes hun, Barmen bølgede stærkt.

»Men tager De da ikke hjem til Deres Familie?« lød det dæmpet. »Deres Forældre! Lever de ikke?«

»Mine Forældre?« gentog han og mødte hendes raadvilde Blik med et spottende Smil. »Næ—æ . . . de kommer jo forøvrigt heller ikke Sagen ved.«

Blyanten knækkede i Haanden paa hende: »Jamen, hvad . . . hvad vil De da?«

»Aa—aa —« Han stod med Ryggen til hende og saa' ud paa Gaden. »Jeg er vant til Turen, og Skidtet flyder jo ovenpaa, véd De nok!«

Hun stirrede hen imod ham, vilde sige noget . . . kunde ikke.

»Her skal De se, Lyng!« Det var Kaptainen, der kom igen. »Jeg har faaet mig en ny Cigar!« Han

lukkede Kassen op og rakte ham den. »Ganske fint, hvad? Det er Bremer-Udskud. 8 Kr. — hvad?«

Under denne Cigar-Diskussion indfandt Fruen sig atter. Buddingen kom paa Bordet, Vinen blev skænket . . . Kaptajnen holdt den uundgaaelige Tale, der vrimgledede af Gentagelser og alle Slags gode Ønsker, og Fruen erklærede resolut, at de saamæn aldrig nogen sinde fik »Magen til Lyng.«

Saa snakkede man lidt om den Tid, der var gaaet, fiskede atter efter Grunden til hans pludselige Afrejse, men fik kun det gamle Svar, at han var ked af Provincesforhold og søgte større Virkefeldt . . . talte derefter om Klub og Sangforening og Skomagerens Høns, diskuterede atter Cigarer — og Festen var endt.

Han gav dem Haanden og sagde Farvel.

»Farvel, Frk. Winther. Lev vel!«

Hun svarede ikke, men beholdt hans Haand — Blikket var alvorligt, bedende . . .

Saa rev han sig løs og gik ud.

XV

Atter stod da Ejnar Lyng i sit Værelse.

Tung og kvælende syntes Luften ham — han aabnede Vinduet og lænede sig ud.

Tomt og stille var der paa Gaden. Lygterne var slukket, Himmelen var kulsort uden Stjerner — engang imellem faldt en Regndraabe paa hans fremstrakte Haand.

Nu kom der nogen ud fra Porten derovre... nu snakkede de... nu skiltes de. Porten smækkede i, Skridtene døde bort...

Puh! saa tung dog Luften var. Det blev vist Uvejr i Nat!

Saa — nu begyndte det at regne, stærkere... Et Lyn! Langt borte fra rullede Tordenen frem.

Atter gik han bort fra Vinduet, tændte Lyset — drev om. Der stod de hvide Roser paa Bordet, dem hun skulde have — hm! Nej, nej — han kunde ikke, kunde ikke!

Atter slukkede han Lyset og tændte en Cigar. Atter gik han til Vinduet, saa' ned, hørte hvor det plaskede... kastede Cigaren bort. Gik atter fra Vinduet, kunde ikke faa Ro.

Hvor det lynede! Den Tordenluft gjorde ogsaa nervøs!

Nu hørte han Frk. Winther gaa ind paa sit Værelse... nu lukkede hun Døren op, satte Skoene udenfor.

Han standsede — lyttede. Hjærtet bankede i Feberslag...

Saa lukkede han resolut Vinduet, rullede ned, tændte Lampen og fik en Bog taget frem.

Han forsøgte at læse. Forgæves! Bogens Ord gled hans Tanker forbi: *Det* var altsaa den sidste Aften — saadan, *saadan!*

Kun et, et eneste — det, han ikke selv vilde, kredsede hans Tanker om. — — — — —

Han havde vel siddet saadan et Kvarterstid, da han pludselig hørte Skridt paa Gangen.

Han hævede Hovedet — lyttede. De kom herhen? Nu bankede det.

»Kom!« I et Nu sprang han op.

Frk. Winther aabnede Døren, blev staaende. De stirrede paa hinanden. Hendes Ansigt var blegt som et Ligs. Læberne var sammenpressede, Øjnene lyste endnu mørkere end før.

Ingen vovede et Ord . . .

Da — pludselig, skælvende over hele Legemet, gik hun imod ham og famlede efter hans Haand.

I samme Nu rev han den fra hende, greb hende om Armen, slyngede hende bort.

»Gaa! Gaa ud!« kommanderede han.

»Nej!«

Trodsigt hævede hun Hovedet og saa' ham i Øjnene med et udfordrende Blik.

Hans Læber dirrede — inget Ord fandt han frem.

Som to kæmpende Dyr, af Lidelse ført til det Yderste, stirrede de paa hinanden — tavse, skælvende, magtesløse med Øjnene i Glød . . .

»Tøjte!«

Ubehersket raabte han det ud og hævede Haanden som til Slag . . .

»Nej, nej —!« med et hulkende Skrig kastede hun sig ned foran ham, klamrede sig til ham, tryglede, bad: »Hør mig, hør mig! Aa, Ejnar, Ejnar — De tager fejl . . . tro det . . . aa, tro det dog —!«

Da svimlede det for ham. Han tænkte ikke. Voldsomt og ubehersket greb han hende, knugede hende, kærtegnede hende ... sugede hende til sig i hede, røde, brændende Kys givende sig al fornægten Lidenskab i Vold:

»Elly! Elly! Forklar mig ... sig ... jeg tror Dig ... forklar blot —«

»Ja ... ja —« stønnede hun, med lukkede Øjne og varme skælvende Læber givende sig viljeløst hen til hans Kærtegn og Kys.

De første famlende Ord var sagt. Nu sad hun hos ham og fortsatte roligere:

»Aa, Ejnar — havde jeg Magt som jeg har Vilje, jeg sønderflaaede alle disse fejge Hundesjæle, der vover at kalde sig Mænd! Dette indholdsløse Pak, der kryber for hvert kønt Kvindeansigt, pjatter os efter Munden, gør sig flade og flove og dumme blot for at fange os ind til det, *de* kalder Kærlighed! — Du var som de andre, naturligvis! Men Du skulde saa sandt ogsaa faa samme Behandling som de! Jeg lovede mig selv at gøre alt, for ogsaa at faa Dig til det yderste ... faa Dig paa Knæ og høre Dig tryglende lalle om Elskov og Kærlighed, for saa at sparke Dig bort som en Hund.

Men — Du var ikke saadan. *Du* havde i hvert Fald ikke sat din Stolthed over Styr! Jeg følte det snart, vilde blot ikke være ved det ... haanede min Tro, tvivlede, vilde prøve endnu og endnu engang ... vilde se, om ikke ogsaa Du alligevel til sidst blev som det andet latterlige Pak.

Saa gled Du bort fra mig ... din Mistro og Spot gjorde Dig umodtagelig selv for mine ærligste Ord ... »Nøjsom!« Jeg havde stillet mig i falsk Lys ... kunde ikke gøre det om og ikke forklare Dig ... *da* var det, jeg mødte Dig med Frk. Hahn! Hende kunde

Du tale og gaa Ture med... hun syntes om Dig, det vidste jeg!... Aa, alt det Onde kom op i mig. Jeg maatte, jeg *maatte* have Hævn! Jeg huskede Ørum... alt kastede jeg til Side, jeg føjede hans Lidenskab, lod ham kysse og kærtegne min Barm og Hals og lovede ham mere, vilde han blot skaffe Dig og Frk. Hahn af Vejen, fordi jeg hadede Jer. Han gjorde Indvendinger, men gav efter til sidst... Jeg hørte det Hele! Jeg vilde nyde Triumfen, derfor sad jeg i Værelset ved Siden af. Jeg hørte hans modbydelige Stemme og lyttede efter dit Svar. Du sagde ingenting. Jeg glædede mig: nu endelig blev Du altsaa dog alligevel pjaltet og ubetydelig — vovede ikke engang at kæmpe for din egen Ret. Saa... saa pludselig hørte jeg Dig slynge ham Sandheden i Ansigtet — sige ham alt det, jeg ikke selv anede, Du vidste noget om —.

Hun slyngede Armene om ham og sugede sig til ham i brændende, lidenskabelige Kys: »Du tror mig — ikke sandt? Du tror mig... vi skal ikke tale om alt dette modbydelige mer?»

»Elly —? Elly!« raadvild og bedrøvet stirrede han ind i hendes Ansigt.

»Hvad er der? Hvorfor ser Du saadan?« En pludselig Angst greb hende. »Forstaar Du mig ikke... tvivler Du? Nej, nej — forstaar Du da ikke, at den Mand jeg elsker, maatte jeg uden Opfordring komme til —?»

»Jo—jo.« Han knugede hende til sig, men Blikket var bedrøvet og Stemmen havde ingen Klang. »Jeg forstaar det... det altsammen, men hvad nytter det? Hvorfor taler vi saa sent til hinanden... naar Dagen kommer, maa vi jo dog hver til sit —.«

»Nej aldrig!« I den voldsomste Lidenskab brusede det frem. »Du er min, *min!* Tag mig med! Aldrig skilles jeg fra Dig... jeg gør det ikke... aldrig! aldrig!« Lempeligt frigjorde han sig:

»Barn! Vi lever paa Jorden, Elly! Du kender ikke

Dig selv! ... Tage Dig med! Hvorhen? Til hvad? Jeg ejer ikke noget ... Du ved jo selv, jeg bjærger mig frem, som jeg kan.«

»Ja! Netop derfor vil jeg med! Jo, hører Du: jeg er ikke bange ... jeg vil ikke, vil ikke slippe Dig —!«

Han smilede mat: »Vil? Hvem spørger om vor Vilje? Hvad kan det hjælpe, vi vil, hvad vi dog ikke kan? I Kærlighed bliver selv de bedste iblandt os trælbundne af Vedtægt og Skik. Det er simpel Retfærdighed, for vi tør jo aldrig, *aldrig* tage Konsekvenserne af at følge vor egen Kærligheds-Lov!«

Hun rejste sig. Øjnene funkede:

»Ejnar! Det er ikke Dig selv, der taler saadan!«

Han tav, men hun fortsatte i stigende Lidenskab:

»Trælbundne! Af hvad? Kun af vor egen Vilje er vi trælbundne! Du staar alene — ogsaa jeg er en hjemløs Fugl uden Venner og Slægt! Hvem skylder vi da Hensyn? Hvem staar vi til Ansvar? Hvem bebrejder os, at vi gør, hvad vi vil? Hvad kan *vi* tabe? Hvor er der Straf for *os*? Er ikke hele Livet vort? Hvad gør det, selv om vi knuses i vor Kærlighed?«

Han stirrede paa hende.

»Elly — —?«

»Tvivler Du?«

Han svarede ikke — stirrede kun paa hende, som hun stod foran ham: høj, stolt, smuk ...

Var det da sandt? Var det? Var det? Stod han da virkelig ved det store Maal? Var hun da virkelig den, der vovede at trodse alt for sin egen Viljes Lov?

»Tør Du da ... nej, nej, det er jo umuligt —« Stemmen dirrede, Kinderne brændte, Hjærtet bankede i de voldsomste Slag. »Elly! Har Du da virkelig Mod til paa Tilfældighedernes Vilkaar at tage Livet sammen med mig ... fælles om Arbejde, om ondt og godt? Husk alle Lidelser ... alt det, der vil komme! Tør Du, Elly? Husk, at maa vi dog skilles senere, er Smerten tifold større, end skilles vi *nu*!«

Hun saa' ham alvorligt i Øjnene og rakte ham sin Haand:

»Jeg tør! Mangler Du Mod?«

Da svandt hans Frygt. »Elly! Elly!« Stemmen fik jublende Klang: »Jeg tror Dig! Ske, hvad der vil! Vi rejser — vi to — vi to!«

.....

Tøjet var pakket og den foreløbige Plan var lagt, da Elly sent paa Natten atter listede sig ind i hans Værelse, hvor der nu var mørkt og kun Gløden fra hans Cigar røbede, hvor han sad.

Han rejste sig, kom hende i Møde:

»Er Du nu færdig, Elly — helt færdig?«

»Ja.« hviskede hun og søgte hans Læber og Blik.

Sammen gik de hen mod Vinduet. De talte ikke. Alt var mørkt og stille, kun udenfor plaskede Regnen ned...

Knuget ind til hinanden stod de — han følte hendes Hjertes bankende Slag, hendes hede Aande, hendes Legems Duft, hendes Brysts voldsomme Bølgen mod sit...

Øjnene søgte hinanden, store, dybe, brændende sammen i et.

»Elly!« hviskede han.

Hun lænede sig tilbage mod hans Arm. Hendes Legem skælvede. Øjnene lukkede sig...

XVI

Solen var oppe. Højt fra den klare skyfri Himmel skinnede den med sit Sejerssmil over den vaagnende Jord, da Elly og Lyng gennem morgenstille Gader naaede Stationen og det første Tog.

Allerede længe havde Drengen ventet med Kofferterne, selv var de nærved at komme for sent. I alleryderste Øjeblik fik de løst Billet, og videre brusede Morgentoget gennem det foraarstraalende Land.

Jublende glade snakkede de løs, trods morgengnavne Passagerers sure Miner og snorkende Søvn. Men de Morgengnavne! Brummende vendte de sig, gned Øjnene og stirrede forvildet paa det unge Par. Nogle arrige over at blive forstyrrede i Nattens bedste Søvn, andre og mere filosofisk anlagte, lidt efter lidt resigneret beskæftiget med at regne ud, hvad det vel kunde være for to Mennesker, der, tilsyneladende ret hverdagsagtige, dog straaede af en Lykke saa udfordrende ualmindelig, at den ligefrem maatte betragtes som latterlig for dannede Mennesker... Endelig ogsaa en enlig selvgod Skumler, der sendte dem moralsk-indignerede Blikke: Vise sig i den Grad ubeherskede overfor Fremmede! Og ingen Ring! Ikke engang forlovede??? Ak, den Tidens grænseløse Usædelighed!

Al denne Forstyrrelse blandt Morgentogets pæne

søvnige Mennesker havde de paa Samvittigheden, og anede det ikke engang — saa lidt lagde de Mærke til Omgivelserne!

Paa Færgen blev det dog noget anderledes. Der kunde de nemlig ikke godt undgaa at lægge Mærke til de mange Øjne, der nysgerrigt rettedes imod dem: en hel Scala, lige fra forundrede og elskværdige til misundelige, haanende og spottende. Saa det var virkelig med et Befrielsens Suk, de igen sad i Kupéen, denne Gang ene og fri for disse Nysgerrige, der, — efter Ellys Udtalelser — nærmest mindede om sultne Myg.

... Der ligger midt paa Sjælland en gammel Klosterby gemt ind bag Skov og Sø. Der er fredeligt og stille — underligt nok søger Turister kun sjældent dertil. Den havde Elly og Lyng sat som deres foreløbige Maal.

De naaede Byen ved Aftentid.

Lidt trætte, men i straalende Humør gik de fra Stationen gennem den lange Allé, der førte op mod Byen. Paa begge Sider af Vejen laa de store Skove kun hist og her afbrudt af Bække og Søer. Solen var ved at gaa ned: lavt mellem Stammerne legede den sin sidste Aftenleg...

Nu naaede de det første Hus og Brolægningen.

Forbavsede over den Ro der var, gik de gennem de snævre, krogede Gader; kun faa Mennesker mødte de og ingen vendte sig eller kom med Bemærkninger som Provinsfolk ellers har for Skik. Paa et afsides liggende Sted fandt de en gammel Gæstgivergaard. »Dér vil vi bo!« sagde Elly, og dér tog de ind.

Værtinden — en ældre Kone med et træt, resigneret Udtryk i det magre Ansigt — tog imod dem i den snavsede, øllugtende Skænkestue. Synlig forlegen hørte hun deres Ærinde, betænkte sig lidt... tog saa endelig Mod til sig og førte dem op paa Loftet, hvor hun aabnede en Dør.

»Kan I bruge det?« spurgte hun pludselig paa sit Bondesprog.

De saa' sig om. De saa' paa hinanden, bed sig i Læberne for ikke at le højt: To store klodsede Bondesenge med grove Lagner og endnu værre Dynere, et gammelt Bord, et Par brunmalede Fyrretræsstole og en udslidt, meget skrøbelig Servante med skaaret Vandkande udgjorde det hele Møblement.

»Ja, det er udmærket! Lad os bare faa det, Madam!« sagde Elly, saa snart hun blot kunde faa Ordene frem.

Madammen nikkede med en Alvor, der ikke gjorde Situationen mindre morsom, mumlede derpaa en Slags Undskyldning for Tarveligheden, hentede Vand og tæppede af ... sagde saa et Par danske Ord om det dejlige Vejr og ønskede endelig Godnat.

»Endelig!« udbrød Lyng og kastede Kappen fra sig. »Det var dog en mageløs Størrelse — hun!«

»Stakkel!« Ha-ha-ha! Leende slog Elly Armen om hans Hals. »Du saa' saa ustyrlig grinagtig ud, da hun holdt sin meteorologiske Maanedsberegning. Hi-hi-hi — jeg var næsten bange for, Du skulde smide hende ud ... Lagde Du Mærke til hendes Næse? Den var ligesaa stor som en Milepæl!«

»Lille Vrøvlehoved!«

Elly fik Overtøjet af og sammen gik de hen til Vinduet. Det var begyndt at blive mørkt. De fleste Butikker var allerede lukkede, næsten ingen Mennesker gik forbi dernede paa Gaden: alle havde vel den varme Foraarsaften lokket bort til Skovene udenfor.

Men hvor de var sultne! Nu først mærkede de det for Alvor. I en Fart kom Elly ned i Skænkestuen og fik Maden bestilt, og snart sad de leende og snakkende med Øl og Smørrebrød foran. Kaade og glade med Mad i Munden pludrede de løs, og vel for tiende Gang regnede de ud, hvad Kaptainens havde sagt og tænkt, hvad man bestilte derovre nu, hvad Fruen havde gjort og ment ... Som de andre

Gange blev det et helt Skuespil med Lyng som Kap-
tainen og Elly som Fruen, kun med den Forskel
fra Virkeligheden at det her ufravigeligt endte med
en voldsom Lattersalve fra dem begge to:

»Peter! Jeg kan ikke fatte det. Det var dog dannede
Mennesker ... ganske besynderligt ... jeg kan ikke
fatte det!«

»Næ — æ — hun — næ — han — naa — a —
næ — æ —«

Saa pludseligt bankede det paa Døren.

»Kom!«

Latteren forstummede ...

Det var Kropigen, der rødmede hilste fra Fruen
og bragte dem noget saa interessant og uundværligt
som den lokale Aftenavis.

»Tak, Tak!« sagde Elly smilende. »Hils Fruen og
sig tusinde Tak! — Og saa kan De godt tage alt
dette med ned, nu er vi færdige.«

Kropigen fik Fade og Tallerkner samlet sammen
og klumpede atter ned ad Loftstrappen — og saa
var de alene igen.

Nu var der omtrent blevet mørkt i Værelset. Med
Cigaretterne tændt sad de endnn lidt og smaasnakkede
ved det aabne Vindu, saa lukkede de, rullede ned
og tændte Lys.

Et Øjeblik saa' de den Lokales Avertissementer
igennem, men fandt naturligvis ingenting.

»Naa — hvad saa, Elly?« Lyng lagde Avisen bort
og vendte Blikket op imod hende, der stod ved Siden
af hans Stol. »Er Du træt?«

»Aa—ja lidt!«

»Skal vi gaa en Tur?«

»Hvad er Klokken?«

Han saa' efter: »10 omtrent!«

»Er vi ikke for trætte i Aften, Ejnar?«

»Jo—o.« Han rakte hende Haanden med et gen-

gældende lykkeligt Smil. »Jo—o maaske. — Kys mig!
Skal vi hellere til Ro?»

»Ja— a — ikke sandt?»

Saa slukkede han Lampen, og de begyndte at
klæde sig af. Et Øjeblik syntes det, som om Sam-
talen skulde blive forceret — dog, det var kun et
Øjeblik...

XVII

Næste Morgen, da Kaffen var drukken, sagde de Madammen Farvel for at følge hendes Anvisning med Hensyn til et Værelse. Allerede den første Henvendelse gav Resultat. For en Snes Kroner om Maaneden fik de et hyggeligt lille Rum med Sofa, Spejl og Bord — rigtignok oppe paa en Kvist, men til Gengæld i Byens yderste Udkant med vid Udsigt over Skov og Sø. Det var jo lidt dyrt maaske, men den gamle Dame kunde uhyre let leje det ud til Sommergæster — en Kunstmaler havde oven i Købet boet der i Fjor! — sagde hun, og hun havde vel Ret.

Saa begyndte da Ekspeditionen.

Begge skulde de forsøge Lykken: Det gjalt jo om at finde en Smule Beskæftigelse for — Pengenes Skyld! Hver især sikker paa det ventende Held, kyssede de hinanden Farvel.

Elly opsøgte straks det Folkeblads Redaktionskontor. Ufortrøden fortalte hun en længere Historie om, at hun laa paa Landet herude, men gerne vilde have nogle Timers Arbejde for Afvekslingens Skyld. Redaktøren hørte opmærksomt paa den smukke fremmede Dame, men beklagede — overstrømmende høfligt — at han just lige havde antaget en ung Pige til Regnskabsvæsnet, saa han maatte desværre, for Øjeblikket i hvert Fald, renoncere paa hendes elskværdige Tilbud o. s. v. Ganske paa samme Maade

udtrykte Byens anden Redaktør sig — kun mindre smilende og mindre høfligt maaske.

Dog, Elly tabte ikke Modet: Skidt! Der var jo Steder nok! Byen havde 4000 Indbyggere og 1 bed vel paa!

Videre gik hun altsaa: ind i Butikker op paa Kontorer . . . dog, da hun, efter et Par Timers Løben omkring, atter sad hjemme hos ham, havde de begge nøjagtigt samme overvældende Resultat — ingenting! Ogsaa han havde nemlig henvendt sig rundt om: i et Par Assurance-Forretninger, paa nogle Kontorer — ja, endog i en af Byens Skoler, men alle Steder havde de meget beklaget o. s. v.

Sikkerligt — de burde efter dette være blevet angst og bange, burde have fortrudt deres Forehavende, opgivet, og tryglet alle gode Magter om beskyttende Hjælp. Og dog tog de det med den ligegyldigste Ro. Med mange besynderlige Miner og Fagter illustrerede Elly, hvordan den Principal havde sagt og den havde gjort . . . mens Lyng sad i Sofaen og røg Shagpipe og morede sig over hende af Hjærtens Lyst.

»Pyt!« endte hun og slog de uregerlige Panderkrøller tilbage. »Det var Dumhed det Hele! Nu taler vi ikke mer om det. Vi er paa Bryllupsrejse, Ejnar — *det* glemmer vi jo! Saalænge vi har Penge holder vi Fest, senere kan vi altid slide som den øvrige Flok! — Saa, nu vil vi ud i Skoven . . . kom saa!«

Og saadan blev det. Om Aftenen undersøgte de Pengekassen og regnede ud, at de med en Smule Økonomi vel nok kunde leve et Par Maaneders Tid deraf. Til den Tid maatte vel endelig ogsaa et eller andet Arbejde have tilbudt sig. Naa, i Nødstilfælde havde de jo Laanekontoret! For der var et Laanekontor i Byen — *det* havde Elly allerede forlænge siden faaet overbevist sig om.

XVIII

Elly og Lyng spiste hos en privat Familie, der heldigvis ikke havde og ikke vilde have andre i Kost, men i øvrigt lod de Byen skytte sig selv. Hos en Baadebygger havde de lejet en lille Robaad; i den tog de over den store Sø til Skoven paa den modsatte Bred, hvor de aldrig traf Mennesker, men kunde gøre og være som de selv fandt for godt.

Dér blev de den hele Dag. Ene med Sol og Fuglesang laa de paa den bløde duftende Skovbund, sludrende og snakkende, fantaserende og byggende Luftkasteller, som om slet intet andet paa den hele Jord var til. Hun spurgte om det og om det . . . saa meget skulde hun have at vide om ham og hans Liv, og han svarede — eller spurgte og *hun* snakkede løs.

»Tænk — at det virkelig er Dig og mig! Os to, Elly! Os to!« kunde han saa pludselig udbryde midt i hendes Fortællinger, stirrende hende i Øjnene med et undrende Blik. »At det virkelig er Jorden, og *dette* er Livet og ingen Drøm! Elly! Jeg tror ikke, der findes et Menneske saa lykkeligt som Du og jeg!«

Hun rakte ham de fyldige røde Læber til Kys, og videre snakkede de — sorgløse og ubekymret glade som Børn.

Saadan legede de Dagen bort. Først naar Tusmørket kom rejste de sig, vandrede den sidste lille Tur gennem Skoven og roede saa tilbage over den

spejlblanke Sø, hvor alting var stille . . . kun Aarenes Slag mod Vandfladen, og en Skovdues kurrende Sang eller en Ugles Skrig dybt inde fra Skovene, der nu syntes som sorte højtidsfulde Bjerge, hvorfra Natten vældede frem . . .

Saa naaede de atter Byen. Underligt dybt lød Ekkoet, nu Aarene blev trukket ind og Baaden bunden ved det lange Reb. Endnu engang saa' de over mod Skovene, som var det hele en Drøm, de vilde fange ind og tage med. Og mens Mørket og Stilheden bredte sig, og Sommernatten gled frem, gik de den sidste Tur op gennem Byens Gader Arm i Arm, tavse, lyttende, lykkelige.

.....

Dog — ogsaa kunde det hænde, at Midsommernatten endnu traf dem i Skoven mellem de mørke Træer. Lykkelige gik de sammen derovre, stille indaadende den stærke Duft af Gran og Elm, Skovens Muld og alle Planters Saft . . . til hun paa én Gang standsede med et dybt og tindrende Blik.

»Fang mig . . . vi vil lege, Ejnar!« hviskede hun.

Han kyssede hende; tavse gik de ind mellem Bøgenes skælvende Løv. Stykke for Stykke kastede de Tøjet, nøgne og skinnende hvide stod de mellem de mørke Stammer, kærttegnet af Midsommernattens svalende Vind.

»Fang mig!« hviskede hun og trykkede de brændende Læber i hans.

»Elly — !« Han strakte Armene imod hende og vilde holde hende fast. Men bort sprang hun i sin hvide Nøgenhed, med det sorte Haar bølgende over Bryst og Ryg, bort — ud fra Tykningen ind gennem de unge Bøge til det fugtige Ellekrat.

Leende vendte hun sig imod ham . . . hvid, dejlig, lysende, lokkende dansede hun over den gyngende Grund.

»Fang mig!« klang det muntert i den stille, højtidsfulde Nat.

»Jeg kommer, jeg kommer!«

»Fang mig, fang mig!«

Vildere gik det, vildere, vildere — Løvet raslede, Grene knustes, Jorden gyngede, alle smaa Blomster vaagnede og stirrede forundret paa den sælsomme Jagt ...

»Fang mig, fang mig!«

»Vogt Dig, jeg har Dig!«

»Fang mig!«

»Vogt Dig! Jeg har Dig nu — nu — nu — nu —!«

Afsted jog han med Armen udstrakt, nu nærmere — nu lige ved — nu — nu — nu greb han hende med begge Arme om de stærke skinnende Hofter, hævede hende op, følte hendes Kys, kastede hende ned mod den fugtige Jord ...

XIX

Midsommer-Maaneden var forbi og den næste begyndt, men endnu gik alt som før, skønt den medbragte Formue forlængst var opbrugt og Laanekontoret allerede gentagne Gange besøgt. Ingen Beskæftigelse havde tilbudt sig, og næppe vilde Fremtiden give bedre Resultat. —

»Hvad tænker Du paa, Ejnar?«

Det var ud paa Aftenen.

Længe havde Lyng siddet ved Vinduet oppe paa Værelset med Haanden under Kinden og stirret ud mod de mørke Skove, mens han adspredt og aandsfraværende havde svaret, naar Elly henne fra Sofaen havde hævet Øjnene fra Bogen og spurgt.

»Hvad er der egentlig i Vejen med Dig?« Hun rejste sig smilende og kom hen til ham. »Du er mig saa tavs i Aften, hele Dagen har Du været det. Du har slet ikke Lov til det, Du stygge Mand!« vedblev hun og lod Haanden glide kærtegnende over hans Haar og Skæg.

Han skød hende lempeligt til Side og rejste sig pludselig, som til en Beslutning rettende paa Tøjet og trækkende Vesten ned. »Vi maa gøre en Forandring, Elly!« lød det bestemt, idet han mødte hendes Blik. »Hvad kan det hjælpe, vi bestandigt fortsætter paa denne Maade? I Gaar begyndte vi paa de sidste 10 Kr. — Tøj kan vi ikke undvære mere af! Bliver

vi ret længe ved endnu, saa kommer der jo den Dag, da vi ikke ejer det tørre Brød!«

»Aa—aa, n—aa?« lo hun.

Han saa' paa hende, uforstaaende — lidt irriteret maaske. »Hvad siger Du? Jamen, Elly... jo, naturligvis gør der det! Tror Du maaske Vorherre smider Guldstjerner ned til os — eller hvad?« Han rystede paa Hovedet og gik nogle Skridt frem i Værelset. »Det har jo desuden aldrig nogensinde været Mening, dette her!«

»Nej — det —« Pludselig lo hun højt: »Men saa slider vi — Gudbevares! Kan Du ikke opfinde noget? Pokker ogsaa, at det Krudt er opfundet, ellers havde det absolut været noget for Dig! ... Men — ja, hvad mener Du om at tage Patent paa en ny Slags Kærlighed? Tror Du i Grunden ikke, der er mange Mennesker, der gaar og sukker efter en ny Maade at elske paa?«

»Vrøvehoved!« Han rystede paa Hovedet med et vaklende Smil. »Er det da helt umuligt for Dig at være alvorlig mer?«

»Nej — saa!« Hun fortrød det i samme Øjeblik og kyssede ham. »Vi skal bestille noget, Ejnar — ja, jeg ved det jo godt.«

»Og vi kan det ogsaa — det er slet ikke *det!*« fortsatte han ivrigere. »Vi kan naturligvis tage til København, hvis —«

»Til København!« Hun afbrød ham i en Tone, som var den blotte Tanke hende en Umulighed. »Det vi begge har villet gøre alt for at undgaa! Nej, véd Du nu hvad! Aldrig, aldrig! Saa ti Gange hellere agerer jeg Tjenestepige — eller Malkepige herude, end jeg kvæles derinde i den Flynder-Opfostringsanstalt af Sol og Varme, Røg og Vaas og utaalelige Mennesker —.« Hun smilede igen: »Men Du mener det heller ikke; det kan jo ikke heller være nødvendigt, Du!«

Han saa tøvende paa hende.

»Vist ikke nej!« vedblev hun protesterende og slog de viltre Pandekrøller bort.

»Ja—a, Elly — her faar vi i hvert Fald ingen Plads. Vi har jo prøvet og . . . Byen er lille, vi er maaske oven i Købet for godt kendt —.«

Hun svarede ikke, men pludselig syntes hun alvorligere og slog Blikket ned.

»Nej, Elly — jeg har tænkt over det. Der er kun én Udvej, vil vi være alene og blive her.«

»Sig den?« I samme Nu hævede hun atter Hovedet. Øjnene straaledede forventningsfuldt.

Lyng tøvede et Øjeblik.

»Det er . . . vi bliver Arbejdere! Jeg mener, vi skaffer os noget Arbejdstøj, og tilbyder vor Hjælp som Daglejere i Gaardene derovre paa den anden Side Søen og Skovene, hvor vi ikke har været, og ingen kender os. Er det for meget at ofre for at blive her, saalænge Solen skinner og Sommeren varer ved? Eller skal vi alligevel hellere bide i det sure Æble og lade Friluftslivet fare —«

»Ejnar!« glædesstraalende knugede hun hans Haand og kyssede ham. »Nej, nej — vi vil blive, vi vil det jo begge to! Vi hader jo begge den stygge By, hvad skal vi der saa?« Hun saa' ham i Øjnene og lo højt: »Aa, jeg vidste jo, Du fandt paa noget! Jeg var jo saa tryk derfor, at jeg ikke nænnede at ødelægge mit eget gode Humør med at tænke selv!«

Han saa' alvorligt, lidt tvivlende paa hende, som havde han Skrupler, fordi han syntes, hun gav Svaret for tankeløst let:

»Vil Du virkelig hellere, Elly? Er det sandt?«

»Ja! Ja, naturligvis! Det er saamæn ikke saa slemt. Vi er jo stærke begge to!« Hun rakte Hænderne frem: »Og mine Hænder er da kraftige nok — det er jo netop det, Du finder kønt ved dem!«

»Ja — ja vist!« han smilede et Øjeblik, men blev

saa atter alvorlig. »Men hele Dagen, Elly — husk det!« vedblev han paamindende. »Der kommer mange strænge Dage, kan Du tro! Og husk, vi er ukendte med Arbejdet og kun faar Raad til den tarveligste Kost —«

»— Og ingen Pige skænker Kaffe for os om Morgenen!« fortsatte hun i samme Tone. »Og ingen kalder mig mere »Frue«, men siger »Du« til mig og giver mig Fedtebrød! Og saa maa Du have dit kønne Spidsskæg af — ha—ha—ha, ja *det* er nu det aller-værste, Du!«

Pludselig lo de begge højt, til han begejstret omfavnede hende:

»Elly! Du er prægtig, prægtig, hvor jeg dog holder af Dig, Barn!«

Smilende trak hun ham i Skægget: »Ja, men Du er altid saa bange for mig, som om jeg var en forgyldt Jubilæums-Platte eller saadan noget lignende skørt Pjanker! Lover Du at forandre Dig, stygge Ejnar? Har jeg ikke ofte nok fortalt Dig, at jeg har været vant til at arbejde alle mine Levedage og kender godt nok den fæle »Struggle for life«?»

»Jo, Elly — jo, jeg ved det . . . jeg ved det jo nok, lille Ven.«

.

Virkelig gjorde da Elly og Lyng Alvor af deres Plan.

Næste Eftermiddag var alt i Orden. Med Kofferten i Baaden naaede de over Søen til den modsatte Bred. Inde i Skoven fik de deres sædvanlige Dragt skiftet med den anskaffede mere hensigtssvarende . . . skjulte saa Kofferten inde i Tykningen, og gik videre gennem Skoven for at finde et Sted at bo.

Det blev nu imidlertid ikke saa let. I de tre første Smaahytter, de traf paa, opnaaede de kun et miskænksomt Blik og et decideret nej; først efter lang Tids forgæves Omflakken naaede de endelig en

lidt større Hytte helt ovre ved Udkanten tæt op mod Landevejen, hvor Beboerne — en gammel Landsby-skomagere og hans Kone — efter en uendelig Mængde Snak og Vaas og Spørgsmaal gik ind paa at overlade Elly og Lyng et af deres Smaarum foreløbigt — saa længe de kunde undvære det.

Da blev Glæden almindelig! Hurtigt fik de hentet den lille Koffert med de faa tilbageblevne Ejendele, og Hjemmet blev indrettet paa ny.

Megen Plads var her selvfølgelig ikke: Fra det smalle Vindu, der vendte ud mod Skoven, faldt det sparsomme Lys gennem det korte rødstrubede Sirtses-Gardin ind over Rummet med de hvidkalkede Vægge, lave ormstukne Bræddeloft og lerstampede Gulv, der næppe kunde være mindre, skulde det give Plads til den gamle brune Fjælleseng, de to Fyrrestole og det lille skrøbelige Bord, der udgjorde Møblementet og gav Stuen sin Karakter.

»Her er virkelig slet ikke slemt — tværtimod!« sagde Elly den Aften. »Og Skoven har vi lige udenfor Vinduet . . . og saa er vi alene . . . fri for alle Mødejournalerne, borte fra Vrøvlet, helt alene kære, kære Du!«

.

Næste Morgen begyndte da atter Ekspeditionen. I Arbejdstøj, med nogenlunde snavsede Hænder og Maden i Lommen, begyndte de Vandringen langs den støvede Landevej. Humøret var glimrende, kun ærgrede Lyng sig i Stilhed over denne skinnende Messingring paa Fingren, men Elly havde vel Ret: den var nødvendig for deres egen Skyld.

. . . Solen steg. Allerede nu var Luften meget varm, men stadigt travede de ad den støvede Vej, mens Sveden trillede dem ned ad Kinderne og klæbede Tøjet fast.

Endnu havde Heldet svigtet dem. Alle Steder, hvor de havde henvendt sig, havde man vist dem bort: havde ikke Brug for Vagabonder, havde Tjenestefolk nok! Dog, endnu var Haabet ikke tabt. Først da Maden var spist og de atter fortsatte Turen, mens Resultaterne haardnakked blev de samme som før, begyndte Lystigheden lidt efter lidt at dø hen.

Saaledes var da Planen til Syvende og sidst vel atter bleven opgivet, havde de ikke nu i yderste Øjeblik, udasede og tørstige med Læberne klistret sammen af Støv, naaet en større Gaard, hvor man virkelig tog imod dem, fordi man mente at kunne bruge dem til Lugearbejde i Marken en Ugestid.

Da steg Humøret paa ny.

»Nej, jeg forsikrer Dig, Ejnar —« svarede Elly, da de kort efter laa og lugede Gulerødder ude paa Marken. »Hellere dette end ind til den snavsede By. Herregud, skulde det da virkelig være saa absolut nødvendigt at bære sig ad fuldstændig som de andre Kødklumper? . . . Er det saa rent utænkeligt, at man skulde kunne opgive sine tossede civiliserede Vaner for i Ensomhed at nyde Sol og Sommer den korte, korte Tid?«

Saa laa de da fra Morgen til Aften derude i Markens brændende Sol og lugede i den tørre, støvede Jord. Anstrængende var det. Blev end Hænderne beskyttet af et Par gamle Handsker, blev dog Ansigtet varmt og solbrændt, Legemet udmattet, Tøjet vaadt af Sved. Og — det kunde ikke nægtes — virkelig bragte i hvert Fald de første Dage Øjeblikke, naar Middagssolen glødede som vilde den svie alt Levende bort, da Elly trods alt havde Ord paa Tungen om, at dette dog alligevel var altfor uudholdeligt strengt. Men saa' hun saa paa ham, der laa ved Siden af hende som sædvanlig ubekymret lugende, mens Sveden i store Draaber trillede fra Haaret ned over hans

stubbede Kinder — da fortrød hun i samme Nu sine modløse Tanker og snakkede smilende med ham, trøstende sig med at dette snart var forbi og de næste Gang vilde faa bedre Held.

Paa en Maade fik hun nu virkelig ogsaa Ret. Efter fem Dages Forløb holdt de nemlig atter op, ganske vist ikke af de Grunde, hun havde tænkt sig, kun af ganske simpel Nødvendighed: Elly blev syg! Mer og mer klagede hun over Træthed og Hovedpine og maatte da til sidst gaa i Seng.

Lyng blev hos hende den hele Dag. Roligt sad han ved Sengen, skiftede de kolde Vandomslag, fortalte, læste for hende — trøstede, plejede, hentede Blomster og Grønt fra Skoven, kort sagt: gjorde alt for at faa hende rask og glad igen.

Dog — intet syntes at hjælpe. Hovedsmerterne tog til. Feberen kom.

Da blev Ejnar Lyng for Alvor bange. Nu maatte der gøres noget alvorligt, ellers gik det galt! Alle hendes Ønsker og Bønner til trods, fik han da sit sidste Tøj og andet, han i Øjeblikket ikke havde Brug for, samlet sammen og tog med det over Søen tilbage til den lille Klosterby. Hurtigt fik han Sagerne ombyttet med Penge paa Laanekontoret, og et Par Timer efter var han atter tilbage med Medicin, Vin og styrkende Mad.

Det hjalp. Virkelig syntes Smerterne stærkt i Aftagende efter endnu et Par Dages Forløb, indtil Feberen pludselig en Aften atter indfandt sig saa stærk, at hun først hen ad Morgenstunden blev ved sin Bevidstheds Brug.

Da rejste hun sig et Øjeblik i Sengen og stirrede paa ham med et angst og forvildet Blik: »Hele Natten har jeg drømt det . . . vi var langt borte paa store øde Marker uden Fuglesang . . . vi var flygtet bort, der var slet ingen Mennesker mer. Vi var ikke glade,

Solen var gaaet ned, Himmelen var helt sort . . . vi var angst begge to —«

Hun faldt tilbage mod Pudén, som af Smerte lukkede hun Øjnene i:

»Aa — nu kommer det igen . . . jeg ser det alt-sammen!« stønnede hun og famlede efter hans Haand. »Du er ikke mere rank og høj . . . dine Øjne er for-tvívlede som en dødsdømt Mands — — —«

»Elly! Elly?«

Hendes Taarer piplede gennem de lukkede Øjen-laag: »Er jeg syg eller . . . drømmer jeg?«

Han tvang sig rolig, skønt hendes Ord havde grebet ham med uforklarlig Magt. »Du har Feber, Elly!« trøstede han mildt. »Kom — jeg skal skifte Omslaget — saadan! . . . Og her er Draaberne, Du! Se blot at falde i Søvn; det er nok den sidste Feber-rest, der gaar bort.«

Hun knugede hans Haand — snart blev hun roligere og faldt i Søvn.

Da det første Morgenskær endelig brød frem, sov Elly fast og trygt. Men endnu sad Lyng ved Sengen med store forvaagne Øjne, tavs og tankefuld stirrende ud i det lille fattige Rum:

Hvis hun nu ikke snart blev rask, og et lettere Arbejde tilbød sig —? Nu *maatte* de jo blive! Blive i hvert Fald til Tøjet var løst ind! Hvad skulde de i København i — Arbejdsdragt?

XX

Dog — atter skinnede Haabet: Snart var Elly rask og parat til et nyt Forsøg.

En lille Fjerdingvej fra Skoven og det lille Hus delte Landevejen sig mod Øst i to Sidegrene, hvoraf den ene i mange Bugtninger svingede ned mod Klosterbyen, mens den anden overskar Jærnbanelinjen til Roskilde og fortsatte saa forbi Ørnstrup Kro og Herregaarden af samme Navn.

Til denne Gaard naaede Elly og Lyng en Formiddag. Efter den gamle Skomagers Raad gik de forbi den gøende Lænkehund gennem den store rummelige Gaardsplads op til Hovedtrappen for at tale med Proprietæren selv.

En ung lyshaaret Pige — hans Datter — lukkede op. Hendes Fader spiste i Øjeblikket, sagde hun og kiggede paa dem med et aabent, lidt stirrende Blik. Men det varede ikke ret længe, han var snart færdig, saa de kunde jo vente maaske?

Saa lukkede hun dem ind i Entréen og forsvandt igen.

»Mon det gaar?« hviskede Elly og saa' paa sit solbrændte Ansigt gennem Spejlet foran.

»Er Du bange?«

»Lidt maaske! Du maa tale . . . pas paa, endelig ikke altfor »fint«, saa opdager han os.«

Nu rumlede Stolene derinde ved Siden af. I en Fart fik Lyng Træskoene af, og Proprietæren kom

ud. Det var en ældre høj og graahaaret Mand uden Skæg med lang sort Frakke og hvidt Halstørklæde. Med et venligt Udtryk i de smaa lidt svømmende Øjne gav han Haanden og førte dem ind i Kontoret, aabenbart i den Tro, det var Folk, der havde et eller andet at spørge ham til Raads om.

Lidt forbavset blev han da rigtignok, da Lyng fortalte, de var kommet for at søge Arbejde.

»Arbejde — hm! Hvad hedder De?«

Lyng stod paa Strømpesokker med Huen i Haanden og nævnede sit Navn.

»Lyng!« gentog Proprietæren og rømmede sig. »Er De gift? Ja, det er De jo da, he. Er De herfra Egnen?« Det var han.

»Hvor bor De?«

Han svarede. Proprietæren saa nøje paa dem.

»Og De er ellers nok vant til at arbejde?«

Ja, mente Lyng.

»De ogsaa lille Kone?«

Elly mærkede Blodet stige til Hovedet, da hun svarede ja.

»Hm — ja —« Proprietæren rejste sig og gik hen til Tobaksbordet efter sin Pibe, ikke helt glad ved de to Mennesker, der saadan dumpede ind. »Jeg plejer jo rigtignok kun at tage Folk, jeg selv kender, her til Havearbejdet — hm.«

Lidt tvivlraadig saa' han atter hen paa dem, mens han sugede og fik Piben tændt. »Hm — ja, trænger I til det? Er I arbejdsløse?«

»Ja vi er, Hr. Proprietær!« Det var pludselig Elly, der svarede hende fra Døren, idet hun sendte Herren et dybt og bedende Blik.

Øjnene virkede vist:

»Naa—aa ja—a, vi kan jo prøve . . . vi skulde jo rigtignok gerne have den Have lidt i Stand. — Ja ja da, De kan jo gaa med mig derned!«

Han tog sin Straahat og de fulgtes over Gaarden.

Henne ved Laagen klappede han Elly paa Skuldrene uden vel egentlig selv at vide hvorfor. Saa viste han dem om i Haven, spurgte lidt om, hvad der nu faldt ham ind, og da han lidt efter gik tilbage gennem den lange Nøddegang, havde han virkelig antaget dem og givet dem foreløbig Besked.

»Hm — hm — hun er køn, den lille Kone — hm, vist saa! Han har følt sig for, Gavstrikken — ja, han har!« mumlede Proprietæren hen for sig og gik ned i Svinestien.

Saa blev de da.

Skuffe de mange Gange, der bugtede sig gennem Haven som et broget Baand af Ukrudt og irgrønt Mos, hyppede Kartoflerne, sætte Stager til Ærterne, klippe Hæk og Buske — der var nok at gøre for dem en lang Række Sommerdage. Bedre Sted kunde de aldrig være kommet til, var de enige om.

De havde vel ogsaa Ret. Her brændte Solen i hvert Fald ikke som paa den aabne Mark, og ingen Mennesker generede dem — Gaardens faste Folk havde nok at gøre i Marken paa denne travle Tid.

Hemmelighedsfuld stille laa da den gamle Herregaardshave skabt til Elskov og Æventyr. Funklende Rødtjørn, vilde Roser, Jasminer, Humle og blomstrende Hyld; Syrener, der hævede sig blaa og hvide som Pyramider og skinnende Lys; Guldrankers døende Blomster, der faldt mod det tætte, grønne Underkrat som Drys af Guld og Sol; Valmuer, Pæoner, violette Iris — vildt og utæmmet voksende alt mellem hinanden, som det selv fandt for godt. Men rundt til alle Sider knejsede Bøg og Eg og Elm — alle Havens gamle ærværdige Træer som en dunkel Ramme om den straalende Farvepragt.

Hver Dag kom Proprietæren dampende med Piben i Munden og saa' til dem, gav dem nyt Arbejde,

snakkede lidt om Vejr og Vind og sjøkkede saa atter dampende af Sted. Han var i Begyndelsen den aller-
eneste Besøgende, senere kom Datteren, den unge lys-
haarede Frøken Margrethe, til.

Hun kom af Nysgerrighed — naturligvis. Allerede fra det Øjeblik, hun havde lukket dem op, havde hun paa underlig Maade følt sig tiltrukken af Ellys kønne solbrændte Ansigt, og noget forbavset var hun virkelig blevet, da hun senere af Faderen havde faaet at vide, hvad de vilde ham. De lignede jo slet ikke Arbejdsfolk — Elly i hvert Fald ikke — syntes hun, og derfor vilde hun nøjere undersøge dem.

Frk. Margrethe begyndte altsaa sine Iagttagelser. Først søgte hun paa Spadsereturene omkring i Haven med den gamle gigtsvage Moder stadig hen mod det Sted, hvor de arbejdede; senere fik hun mere Mod og gik forbi uden Ledsagelse.

Jo, det var Arbejdere! Hvor de sled, de Stakler!
. . . Men hvor var dog hun, Konen, mageløs sød —!

Frk. Margrethe fik Medlidenhed med dem. Og nu endelig var hendes Dristighed blevet saa stor, at hun, naar der gaves Lejlighed, bragte dem Øl, Mælk, Jordbær, og hvad hun ellers syntes, der kunde lække dem lidt.

Dermed var Bekendtskabet bleven stiftet: De takkede og modtog, men svarede ikke meget paa hendes Spørgsmaal, skønt de saa tydeligt mærkede, at hun netop ønskede en længere Samtale, om det blot kunde ske. Dog — selv det lidt de sagde, vakte — ganske uden Grund for Resten — hendes store Interesse og erklærede Sympati. Ja, inden ret længe beskæftigede de hende endog saa meget, at hun i sine Pipfugle-Tanker fik slaaet fast, at de, trods alt, nu alligevel ikke var saadan helt almindelige Arbejdsfolk . . .

Kommen saa langt tog Fantasien hurtig Fart, og med Æventyr og Køkkenromaner som Holdepunkt

endte den med at gøre dem til Prins og Prinsesse, eller i hvert Fald til to Mennesker, der var saadan noget meget mere, end de selv vilde være ved. Dog naturligvis — hun vogtede sig vel for at udtale saadanne Tanker til nogensomhelst: hun, den 18-aarige Dame, vilde da nødtigt resikere at blive kaldt Barn igen!

Saa troede hun da officielt paa Faderens Beretning om de to Arbejdsfolk, mens hun gik alene med alt det, der voksede og bredte sig i hendes lille Hjærne og snart gav i hvert Fald *det* Resultat, at hun atter holdt op at bringe Mad — ja, undgik endog at komme i Nærheden af det mystiske Par.

Imidlertid — Lyng og Elly undredes ikke over Forandringen, de tænkte end ikke over Grunden dertil. Hvad kom det dem ved? Nu var de jo sikrede. Dette Arbejde i den kølige skyggefulde Have holdt de jo mageligt ud, og aabenbart kunde de blive der, saa længe Sol og Sommer varede ved . . .

Elly og Lyng var gladere nu end nogensinde før. Det var jo, som begyndte de at faa fastere Grund under Fødderne, og ganske naturligt fik de med denne stigende Tryghedsfølelse mere Trang til at tænke videre over, hvad de skulde gøre, naar Vinteren kom.

En Aften hjemme i Hytten talte de da for første Gang mere indgaaende derom:

Det var hen mod Sengetid.

Henne ved Vinduet stod Lyng og stirrede gennem Tusmørket ind mod Skoven, mens Elly halvt afklædt sad paa Sengekanten og kæmmede Haaret ned.

Nogle Øjeblikke havde de været tavse. Saa pludselig vendte han sig imod hende:

»Jeg staar og tænker paa den første Aften, Elly. Kan Du huske! Mon vi den Gang egentlig inderst inde havde troet, at alt vilde gaa saa godt?«

»Ja, hvorfor ikke?« Hun saa' kærligt paa ham.

»Sammen med Dig *skulde* det lykkes! Havde jeg ikke

været overbevist derom, havde det jo været ganske meningsløst at vove det her.«

Han smilede. »Det var nu ogsaa et Held, Du, at Skomageren fik anbefalet os Ørnstrup —.«

»Ja, vist saa — det var vores Redning, indser jeg godt.« Hun kastede Haaret tilbage og lagde Kammen bort. »Fik vi blot noget mere for det, Ejnar! 2 Kr. til to Mennesker, det er dog vist ogsaa umaadelig lidt?«

Han trak paa Skuldrene: »Meget er det i hvert Fald ikke. Men husk, han kunde jo godt have undværet os! Det er ganske sikkert af ren Godhed, vi faar Lov til at blive der. — Naa, 50 Øre faar vi dog tilbage hver eneste Dag!«

»Ja—a,« hun gengældte hans ironiske Smil. »Det er jo da altid noget, men Skomageren tjener saamæn mer for den Smule Føde og Hummeret her.

»Nej.« Lyng rystede paa Hovedet. »Han kan sandelig ikke gøre det billigere, Staklen. Herregud, lidt maa han da have for Ulejligheden.

Han tog en Bog frem og bladede omkring.

»Hvad ser Du efter?«

»Aa, jeg vilde se, hvormeget vi skylder Laanekontoret, hvis —«

»Ja, det er sandt!« Elly rejste sig og kom hen til ham. »Lad os endelig se! Det er nok mange 50 Øre, er jeg bange for.«

Nu havde han fundet det. »Her staar det! Jeg har skrevet det altsammen op efterhaanden,« svarede han og pegede paa de forskellige Tal. »Ja—a, det bliver . . . ja, 60 Kr. godt og vel! Deraf er 26 laant paa dit. — Ja, det er jo slet ikke saa lidt!« Han rystede paa Hovedet og lukkede Bogen i.

»Næ—æ, det skal Du sandelig have Ret i!« Elly saa' lidt betænkelig ud. »Jeg havde skam ikke troet . . .« Pludselig kaad: »Ja, havde jeg nu bare alle mine gamle Herreforæringer, saa —«

»Ja, for Tosserne har jo altid travlt med Presenter!« fortsatte hun forklarende, da hun mødte Lyngs spørgende Blik. »Det er jo den sædvanlige Udvej, naar man ikke har andet at byde paa.«

»Tog Du dem da virkelig?«

»Ja, naturligvis! Jeg forærede dem bort oven i Købet!« vedblev hun uforbederlig.

»Forærede?« Til hvem?«

»Til Foreningen for forsømte Børns Frelse, naturligvis! Regelmæssigt hver Gang jeg havde Fødselsdag!«

»Gavstrik!« Han kneb hende i de nøgne Arme og bøjede sig over hende til et formildende Kys.

Saa fortsatte han med Pengeaffærerne:

»Naa — 60 Kr.! Saa forfærdeligt er det nu da heller ikke! Blot vi faar det allernødvendigste løst ind, saa vi kan vise os i København, er det jo foreløbigt godt. Du har jo endnu en Kjole her i Kofferten. Vi behøver saa kun Penge til det Tøj, jeg sidst satte ud . . . ja, og saa en Smule mere af dit maaske. 15 Kr. kan vel gøre det!«

»Og saa Rejsen!« bemærkede Elly grundende.

»Ja vel — naturligvis. Men 20 Kr. er tilstrækkeligt i det Hele. Det er altsaa 40 Dage d. v. s. omkring 1. September. Saa længe faar vi jo ogsaa nok Lov til at blive paa Ørnstrup, antager jeg.«

»Forhaabentlig! Vi bliver i hvert Fald saa længe vi kan.«

Han svarede ikke straks, men kort efter fortsatte han paa sin egen grundende Maade:

»Men skulde de nu alligevel give os Afsked, før vi har beregnet det — hvad saa, Elly?«

»Hvad saa!« gentog hun spørgende forundret. »Ja, saa forsvinder vi naturligvis som andre Fugle, der er noget ved. At søge nyt Arbejde for den ene Maaned, eller de 14 Dage, der endnu kunde være Tale om, er da Dumheder, Du!«

»Er det?« spurgte han forskende, eksperimenterende.

»Ja, ikke? Ja, mener Du det ikke?« pludselig syntes hun en Smule nervøs. »En lignende Have tilbyder sig dog aldrig! Men gaa og grave Kartoffler ude paa de flade varme Marker vilde vi dog efter dette sikkert betakke os for. I hvert Fald vilde da Slutningen af Sommeren ikke blive nær saa smuk for os som hele den tidligere Del. Ja, ikke sandt? Har jeg ikke Ret?«

»Jo vist saa — naturligvis,« svarede han smilende over hendes Ivrighed.

»Og saa er der jo heller slet ikke saa varmt mere i København til den Tid,« fortsatte hun Defensionen. »Og Teatrene er aabnet og Koncerterne begyndt . . . Det er jo ogsaa meget lettere at faa Plads til den Tid end længere op mod November . . . og vi skulde da for Resten ogsaa gerne have Vintertøjet løst ind, til det bliver koldt, og vi skal bruge det —«

»Selvfølgelig! Vi tager ogsaa til København naar dette her hører op,« erklærede han nu roligt og bestemt.

Det syntes at virke. I hvert Fald rejste hun sig atter og kom hen til ham. Ansigtet straaede ligesom taknemmeligt:

»Ja, og vi skal ogsaa faa det rart derinde! Vi vil passe os selv, tror Du saa ikke nok det skal gaa?«

»Jo, jo vist!« svarede han og kyssede hende paa den varme nøgne Arm. »Vi har jo under ingen Omstændighed noget Valg. Faar vi blot Lov til at blive herude August Maaned ud, har vi jo for øvrigt omtrent ogsaa naaet, hvad vi ønskede. — Jo, vist skal det gaa!« fortsatte han lidt efter pludselig oprømt. »Uafhængig af hinanden skal vi være. Hver skal have sit Arbejde, sine Værelser, sin Ret — den ene skal ikke skyld den anden Tak.«

»Ja, ja — netop!« Hun kastede Armene om hans

Hals. »Saadan! Netop saadan vil vi det! Tænk, jeg begynder virkelig ligefrem at glæde mig dertil . . . Aa, Ejnar, Du aner slet ikke, hvor uendeligt jeg elsker Dig!«

Videre talte de om Fremtidsplanerne, men længe efter at Elly endelig var falden i Søvn, laa Lyng dog endnu vaagen, stirrende ud i Mørket med et selvspottende Smil. Han tænkte paa Vesterhavet . . . en sorgløs Tilværelse, fri for alle Pjaltes forgiftende Vrøvl og Snak, derude mellem de vilde Klitter, alene med den, han elskede . . . alt det, der i den sidste Tid skælvende var spiret frem af hans Tanker, men nu atter svandt bort som latterlige Fantasterier, noget uopnaaeligt — for ham.

XXI

Dagene gik. Allerede nu var Løvet mørkere, Dagene kortere, August begyndt og Sommerferien snart forbi, dog Solen skinnede bestandigt varmt som før.

Stadigt havde der været stille paa Ørnstrup. Ingen muntre Feriegæster havde forstyrret Havens rolige Fred, og saadan syntes det at skulle vedblive Sommeren ud.

Da pludselig kom der alligevel Fremmede.

En fjærn — men til Gengæld meget afholdt — Slægtning af Fruen fik paa en Gang Lyst til at tilbringe Resten af sin Ferie paa den gamle hyggelige Gaard, og en skønne Dag bragte da den gamle Landdamer Husets bebudede og længselsfuldt ventede Gæst.

Glæden var stor og almindelig. Amtsfuldmægtig, cand. juris Kaj Hjarnø havde ikke besøgt Ørnstrup siden Embedseksamen, men de Dage havde da til Gengæld ogsaa sat tydelige Spor ikke mindst i den unge Frøken Margrethes voksbløde Sind. Nu blussede derfor alle Erindringer op paa ny: Verset, han havde skrevet, Skovballet, da hun angst og modstræbende havde ladet ham kysse sig paa Barmen —, Turen over den sovende Sø hin sommerstille Aften...

Hvor var det dog umaadelig længe siden altsammen, syntes hun. Og hvor trængte hun saa ikke til igen at tale med et Menneske, der rigtig kunde forstaa og skatte alle de mange Tanker, der som Bier summede op af den lille Pipfugle-Sjæl. Jo vel var hun glad!

Og Glæden vedblev, ja, den steg oven i Købet, da det viste sig at Hjarnø var den samme som før. Det var jo nemlig saa tydeligt at mærke. *Det* betroede følgelig Forældrene hinanden i Stilhed, *det* tænkte den 18aarige Frk. Margrethe i tilbørlig Tavsheds skælvende Blufærdighed, at nu endelig var han kommen for at fri til hende, Prinsessen, som jo stiltiende havde været bestemt til ham lige fra Studentertiden og hendes Konfirmation.

Ja ja! Vist var han et godt Parti! Fuldmægtig paa Amtskontoret i Horsens og Amtmandens højre Haand. Godt Hoved, dygtigt, pænt og dannet Menneske med gode Forbindelser, velhavende, ærede og højtansete Forældre — rigtig et Mønster paa en 26-aarig Danmarks-Søn!

Saadan mente man bl. a. paa Ørnstrup — Fruen i Særdeleshed, og hvad hun mente var ubestrideligt sandt.

... Saa kom da de muntre Dage igen. Alt, hvad Frk. Margrethes lille Hjærnekasse rummede, bredte hun efterhaanden ud for den herlige Gæst. Og da det lyse Solskin, de storartede Ro-, Ride- og Spadsere-ture, hans sorte Overskæg og brune Øjnes Dejlighed atter havde fjærnet den første, gennem Adskillelse saa naturligt opstaaede, Fremmedfølelse og Tilbageholdenhed, og da tilmed Aviserne netop i disse Dage leverede en Historie om et højadeligt Pars romantiske Flugt, betroede hun ham endelig sin store og største Hemmelighed under Tavsheds- og Haandtryks Løfte paa Ære og Samvittighed.

Det var nu en Aften, da de sammen gik over Bakkerne op mod Tølløse By, for at se Solen gaa ned.

»Solen er min Gud, Margrethe!« oplyste Hjarnø elskværdigt paa denne Tur og knappede den lange lyse Spadserefrakke om sig. »Mennesker er jo som Planter: faar de ingen Sol, bliver Væksten unaturlig og Farven bleg. Planterne forstaar at bruge Solen: de suger den til sig gennem alle Farver og Blade;

for dem er det ingen Sag. Menneskene maa anstrænge sig mere, skal de fange Solen ind . . .«

Saa mageløst kønt havde han talt, mens han elegant pustede Cigarettrøgen bort. Ordene havde ligesom aabnet hendes Hjærte, og saa til sidst var da Hemmeligheden drattet ud.

Meget alvorlig, som havde hun allerede Vished, gik hun da nu og fortalte, at den unge Baron, der — i Følge Avisen — var flygtet til Udlandet med en af Hoffets Damer og nu eftersøgte af Slægt og Polit i de forskellige Storbyer — saa underligt det end lød: *de* gik nede i selveste Ørnstrup Have og arbejdede forklædt som Arbejdsfolk. Hele Tiden havde hun fundet dem mystiske, men hun havde jo ikke vidst . . . og det var jo flovt, tog hun fejl. Dog, nu da Bladene havde fortalt dette her, kunde der jo umuligt længer være Tvivl: det var jo saa soleklart, at det var dem, der skjulte sig her for en skønne Dag at tage til Udlandet, naar Politiet havde begyndt at opgive dem.

Hjarnø havde hørt paa hendes hurtige nervøse Fortælling, stirrende mod sine brune Sko med et tvivlende Smil.

Nu endte hun:

»Det er forfærdeligt spændende, hvad? De maa endelig ikke sige det . . . ikke til en eneste Sjæl, hører De! De har lovet mig det, ikke sandt? Det kommer jo heller slet ikke os ved, og det er Synd . . . De skal bare ned at se nærmere paa dem — Ansigterne — og tale med dem . . . i Aften . . . næ, nu er de gaaet hjem, men i Morgen, i Morgen, ikke sandt?«

Men Hjarnø rystede paa Hovedet og lo højt:

»Hvad er det dog for en frygtelig Røverhistorie, Margrethe? Jeg forstaar ikke et levende Ord! Det er jo Æventyr, bedste! Det er Deres tossede Romaner, De kaster op! Ha-ha-ha, Gud Fader paa Taget! Grete, Grete dog!«

Margrethe rødmede og slog Øjnene ned, saadanne Ord havde hun ikke ventet sig her. Og mens hun gik og sparkede til Stenene og støvede sine smaa brune Knapstøvler til, søgte hun at slaa det hen med en hel Mængde om, at det »maaske nok var dumt saadan . . . det kunde hun jo naturligvis ogsaa nok indse, men . . . ja, han maatte nu alligevel ikke om-tale det; det havde han ogsaa lovet, og saa vilde han ogsaa holde det!«

»Selvfølgelig!« forsikrede Hjarnø smilende, og var saa hensynsfuld ikke at tale mer om det.

Ja, da Aftenen kom, og de atter gik sammen nede i de smalle Ganges Dunkelhed, var han endog saa artig at trykke et Kys midt paa hendes lille røde Mund.

Da klarede det atter op. Havde Margrethe end været nedstemt efter det fortalte Æventyr — nu var hun trøstet i Paradis.

XXII

Underligt!

At den spottende Latter og kloge Overlegenhed til trods, kunde Kaj Hjarnø dog ikke dy sig: allerede næste Formiddag gik han ned i Haven for at undersøge det mystiske Par!

Nede i Nøddegangen traf han Lyng i Færd med at skuffe. Den blaa tarvelige Jakke, Træskoene, de brune snavsede Hænder og det af Skægstubbe vansirede Ansigt bidrog just ikke overvældende til at bekræfte Margrethes Tro.

»Naa, nu kunde han jo prøve!

»Godmorgen! Skal vi have godt Vejr i Dag?« begyndte han da og lettede paa Straahatten, idet han betragtede Lyng med et skarpt og prøvende Blik.

»Jo-o.« Lyng saa' op mod den solklare Himmel. »Jo, det tror jeg nok da! Det blir' fint Vejr, saamæn!« svarede han smilende og skuffede videre.

»Hm —« Hjarnø rømmede sig og snoede Over-skægget. Pludselig stod Opdagelsesmetoden ham ikke mere klar. Men noget skulde han jo sige, derfor fortsatte han:

»Er det nu ikke svært dette her — hvad?«

»Næ, det er saamæn it'!« svarede Lyng smilende og skuffede stadigt videre.

»Er De herfra Egnen?«

»Ja je' er.«

»Gift?«

»Hva'?«

»Jeg spørger, om De er gift?« gentog Herren irriteret.

»Ja vel!«

»Men Deres Kone arbejder ikke?«

»Jo jo!«

»Her?«

»Ja, lidt neren for Træerne, saadan omtrentlig da.«

Hjarnø rømmede sig atter, saa paa den svedende og stadig arbejdende Fyr, tænkte paa Margrethes Fortælling og trak paa Smilebaandet, mens han gabende trak Cigaretetuilet frem.

»Sig mig —:« Han rev en Tændstik og pattede løs af den tynde Cigaret. »Er De nu ogsaa tilfreds med Livet, som det former sig for Dem? Faar De aldrig Længsel efter noget andet, noget behageligere?«

»Hva'?« Med store dumme Øjne og aaben Mund stirrede Lyng paa den fremmede Mand.

Da pludselig fik Hjarnø en Idé:

»Jeg spurgte, om De ikke kendte ham — Baron Gyldenkrans?« prøvede han iagttagende.

»Næ næ!« svarede Lyng grinende over hele Ansigtet, idet han mødte Hjarnøs inkvisitoriske Blik.

»Næ —« med et Smask spyttede han Skraasaucen ud og bukkede sig efter de gule Blomster, han lige havde skuffet om. »De hedder it' Gulligkrans! De æ' Melk-bøtter!« oplyste han i en Tone, som var han meget forundret over den Fremmedes Uvidenhed.

Det hjalp! Hjarnø rystede paa Hovedet:

»Naa ja, hm. — Naa, Farvel!«

»Farvel!« svarede Lyng, idet han meget ærbødigt tog Hatten af for den fine Herre, der nu fortsatte videre i sine knirkende Sko.

— —

Kaj Hjarnø havde faaet nok af den bortflygtede Baron! Drivende om i Haven ledte han efter et hyggeligt Sted, hvor han kunde hvile sig lidt efter denne Morgenanstrængelse og faa læst den medbragte

Avis i den Times Tid, der endnu var tilbage før Middagsklokken lød.

Hurtigt gik han over Plankebroen gennem Elle-skoven op til Højen, stadig søgende og spejdende efter et tilstrækkelig mageligt Sted . . . Da pludselig fik han Øje paa en blaakjolet Kone, der gik og gravede Kartoffler.

Naa, der var hun altsaa, Prinsessen! Ja, han kunde saamæn ogsaa godt tage hende med, tænkte han og gik derhen over Græsplænen.

Paa Gangen udenfor Kartofflerne standsede han. Forbandet! Stadig vendte hun Ryggen til, og han vilde ikke svine Skoene til inde i den bløde, fugtige Jord. Pokker ogsaa! Hun skulde jo være saa køn, havde Grete sagt!

Han blev staaende og rømmede sig stærkt.

Det virkede!

Pludselig vendte hun sig — dog, i samme Sekund drejede hun vaklende atter Ansigtet bort.

»Hvad Fanden —?«

Det gav et Sæt i ham. Blodet steg ham til Kinderne, Hjærtet bankede . . .

Han glemte at tale, glemte at blive staaende . . . først helt nede i Tjørnegangen standsede han atter, dybsindigt stirrende paa en stakkels Busk.

»Hvad Fanden! . . . Men det er jo umuligt, umuligt, vanvittigt —.«

Mumlende stod han og pillede Bladene i Stykker . . . følte sig svimmel . . . vaklede atter tilbage og standsede paa samme Sted.

»Graver De i Jorden?« raabte han og anede knapt, hvad han selv sagde, febrilsk og forstyrret som han var.

Hun vedblev at grave, svarede ikke, vendte sig ikke om.

Hjarnø gik nærmere — ind over Kartoffelrækkerne, helt hen.

»Jo vist. Jo den Onde —!«

»Naa, De kender mig ikke — hvad?« hviskede han askegraa i Ansigtet med Stemmen dirrende af Hjærtets voldsomme Slag.

Hun tav, saa' ikke paa ham . . .

»Skab Dem ikke! De er opdaget — Elly Winther!« hvædede han hende ind i Ansigtet med et onskabsfuldt Grin.

Nu hævede hun Hovedet. Hendes Læber dirrede, Øjne skinnede med et giftigt og hadefuldt Blik.

»Til Lykke — Lugekone!« Hele hans Legeme dirrede af Raseri.

»Pjalt!« Hun hævede Spaden parat til alt . . .

Dog, han ændsede det ikke. Roligt blev han staaende og betragtede hendes Hjælpelighed med et spottende Blik. »Spar Deres Skændsord, lille Ven! Dem har jeg modtaget nok af, nu bider de ikke mer. Tag Dem i Agt! Nu er De opdaget, vær ikke altfor kry!«

Han tænkte paa at sige mere, men opgav det atter, da han saa, hvor hun rystede: Virkningen maatte ikke svækkes. Nu vilde han være den Sejrende!

»Godmorgen — Lugekone!« afbrød han saa pludselig og gik stakaandet tilbage til den smalle Gang.

Kort efter mødte han Frk. Margrethe, men ikke med et Ord fortalte han, hvad der var hændt. At der var noget i Vejen, kunde hun jo baade høre og se. Tavs og aandsfraværende og underlig var han, men hun huskede jo Kysset i Gaar Aftes og . . .

Ja vist, hun forstod ham saa godt!

XXIII

Kaj Hjarnø forandrede sig, Frk. Margrethe havde sandelig Ret! Han blev baade »tavs og underlig«, men Grunden var til Gengæld langtfra den, som baade hun og Forældrene digtede frem.

De følgende Dage holdt han sig saa vidt muligt for sig selv. Enten gik han lange Eneture, eller han sad oppe paa sit Værelse stadigt beskæftiget med samme Arbejde — ingenting. Han tænkte, tænkte bare. Dette her var det mest mærkværdige han i sit Liv havde mødt:

Hun! Hun foretrukken en Bondekarl fremfor ham! Foretrukken at blive Lugekone i Stedet for . . .! Ja, men hvor var det muligt? Hvordan i al Verden var det gaaet til?

Var det Nemesis? Straffen fordi hun i hjærteløst Koketteri havde leget med Mænds helligste og dybeste Følelser? Eller var det . . . nej, *det* var utænkeligt! Dette maatte jo være Alvor, yderste Konsekvens. Gift med en Arbejdsmand! Hun, der ved sit Legems Skønhed havde tvunget Mænd i Knæ . . . hun, for hvis Skyld baade han og saa mange andre havde gjort Dumheder; nej, han forstod ikke mer!

Han grundede — grundede sig bitter, og som Modvægt dukkede alt det gamle fra Fortiden atter frem:

Det var dengang, han læste til Eksamen og hun var ved Telefonen, at de ved en københavnsk Koncert havde set hinanden første Gang. Straks havde

han forelsket sig i det dejlige ranke Legem, de viltre sorte Krøller, den røde svulmende Mund. Men han kendte hende jo ikke, turde ikke tiltale hende, og hun var forsvunden, da Aftenen var endt. Saa en skønne Dag havde han atter mødt hende paa Gaden. Det havde gentaget sig. Gang efter Gang var han vendt om og gaaet efter hende . . . Gang efter Gang havde han været ved at tiltale hende, men altid havde Modet svigtet i det yderste Øjeblik.

Saa pludselig havde de truffet hinanden ved et Forenings-Bal. Paa en Maade var de jo allerede gamle Bekendte, havde de betroet hinanden, og paa den Basis var Samtalen lettere kommen i Gang.

Bekendtskabet havde udviklet sig. Endnu mere vidunderlig var hun nu blevet ham; at han ikke var hende ganske ligegyldig, havde han til Gengæld ogsaa snart følt sig overbevist om. Hun stod alene. Han vidste det, derfor havde han taget hende med til alt: Koncerter, Teater, Udflugter . . . ja, mer: han havde foræret hende Blomster, Armbaand, Bøger, saa han til sidst maatte sætte Gulduret ud.

Smilende og takkende og beundrende havde hun taget imod det alt. Med hele sit Væsen havde hun ægget hans Lidenskab — gjort ham rødglødende til sidst!

Saadan var det kommen, det skæbnesvangre Øjeblik:

Det var en Aften hjemme hos ham. Vinen havde givet ham Mod. Nedringet, varm, ubehersket, æggende, yndefuld var hun, men overvældet og tvivlende havde hun fordret Beviser paa hans mange glødende Kærlighedsord.

»Elsker Du mig saa — —«

Hed og ivrig, raadvild og selvforglemmende havde han grebet hendes underlige Fordring: i blussende Attraa havde han kastet sig foran hende med Lampen skinnende over hele sin Nøgenhed . . . Men da havde

hun i samme Øjeblik slynget sin haanende Latter imod ham og var gaaet sin Vej. — —

Ak, det nyttede ikke: selv Erindringen om hint Øjeblik syntes nu pludselig at have tabt sin Magt. Mer og mer svandt Bitterheden, mens hele hans gamle Attraa mod hende vaagnede op paa ny.

Elly! Elly! Dejlig — lokkende og endnu mere fristende end nogensinde saa' han hende for sig i den tynde stramt sluttende Arbejdsdragt. En moden, skinnende Frugt, der skulde nydes af en — Arbejdsmand!

Det hjalp ikke, han besluttede at rejse fra Ørnstrup igen og lade hende være den, hun var. Han kunde ikke, kunde ikke. Han maatte tale med hende, maatte have Forklaring, maatte vide hvordan det var sket.

— —

For Elly og Lyng gik Dagene ganske som før. Straks havde Lyng fortalt hende om den udfrittende Fremmedes Besøg, men hun havde ikke omtalt sit ubehagelige Møde med et eneste Ord.

XXIV

Desværre — nogle kolde Regndage forhindrede Hjarnø i at fuldføre sin Plan. Baade han og Margrethe maatte holde sig inde; selv Arbejderne henvistes jo til at hugge Brænde nede i det lille fugtige Skur.

Hjarnøs Hjærnekasse arbejdede stærkere, end den nogensinde havde gjort, men ét Spørgsmaal kredsede nu alting om: betød den Ring mon noget? Var hun virkelig gift? Snart troede han ja, snart turde han, med sit ret indgaaende Kendskab til hende, sætte hele sin soignerede Person i Pant paa et nej. Men intet vidste han jo — den megen Grublen gav aldrig noget positivt Resultat.

Dog jo — ét opnaaede han, alt andet til trods: Frk. Margrethe kom i Graavejshumør.

Hun forstod ham ikke! Hvad var der dog i Vejen? Hvorfor var han paa en Gang bleven saa tavs og tvær? Og saa regnede det! Ustandseligt skyllede det ned — ikke engang en Tur kunde de gaa! Naa, ligemeget ogsaa, vilde han blot blive rar og god som før! Aa, havde hun dog bare aldrig fortalt sit Pjat om de to Mennesker dernede i Haven, for det var naturligvis deraf, det Hele kom! Nu mente han selvfølgelig, at hun var blevet saadan en lille ubetydelig Gaas, der troede paa al Slags Børnesnak — og saa holdt han vel ikke af hende mer! Aa, han skulde blot kende hende saadan rigtig, som hun i Virkelig-

heden var! Hun var saamæn ikke barnagtig, hun var saamæn meget frisindet og erfaren, kunde han tro!

Dette bragte Regnvejrsdagene. Men en skønne Morgen straaledede atter Solen, og da vaagnede Tro, Haab og Kærlighed paa ny.

Kaj Hjarnø havde taget sin Beslutning.

I Middagstiden, da han vidste, at Lyng sov i Elle-skoven, opsøgte han Elly igen.

Han ledte og ledte — fandt hende da endelig siddende oppe paa den afsides liggende Birkehøj:

»Goddag igen!« smilende lettede han paa Straahatten, idet han meget benovet stillede sig foran hende. »Sig mig . . . hvordan . . . jeg forstaar det ikke selv. Hvordan gaar det til, at De stadig beskæftiger mig?«

Hun saa' haanende ligegyldigt paa ham og rejste sig for at gaa.

»Nej bliv!« Han greb hende om Armen med et bedende Blik. »Jeg vil tale med Dem, De —«

»Hvad vil De mig?« afbrød hun afvisende kort.

»Hm — hm, De maa . . . jeg kan ikke forstaa at . . . det er mig saa umuligt —« Pludselig lidenskabeligt: »Aa, Elly — hvor kunde De dog gøre det! Den Bondetamp!«

Hun kastede Hovedet tilbage og saa' udfordrende paa ham. Dog, Hjarnø lod sig ikke standse:

»Jeg havde troet Dem stoltere, Elly!« vedblev han. »Aldrig havde jeg tænkt, at De skulde kaste Dem i Armene paa —«

»Pas Dem selv!« Hendes Øjne lynede. »De kender ham ikke. Han —«

»Elly?« Han greb hendes Haand. Noget i hendes Svar vækkede ganske umotiveret hans Mistanke og gav ham paa en Gang Mod. »De fortryder det . . . jeg kan mærke det . . . forklar mig . . . lad mig —«

»Kaj! Kaj!«

Det var Margrethes Stemme. Skridtene nærmede sig.

Elly fo'r sammen. »Der kommer nogen! Slip mig! Gaa!« hviskede hun angst.

Han adlød ikke. Lidenskabeligt knugede han hendes solbrunede Haand og kyssede den.

»Ja — saa — gaa nu . . . saa!« hviskede hun kæmpende for at faa Haanden bort.

. . . Et Øjeblik efter hørte hun hans og Margrethes Stemmer, da de gik forbi nede i Tjørnegangen. Og atter blev der stille — kun Myg og Biers døsiges Summen i den tunge hvilende Middagsluft.

Hun satte sig paa Bænken og lukkede Øjnene til. Længe sad hun der ubevægelig, som om hun sov.

Da pludselig rejste hun sig atter. Ansigtet lyste i et haanende Smil.

Og mens hun forsigtigt spejdede op og ned ad Tjørnegangen, hviskede hun:

»Rejse for den Pjalts Skyld — nej, saamæn om vi gør! Vogt Dig, min Dreng, hvis Du ikke holder Dig i Ro!«

Saa gik hun munter og sorgløs tilbage til Lyng.

XXV

Cand. jur. Kaj Hjarnø — Amtmandens højre Haand og Horsens »Overjon« — var dog maaske alligevel en Smule klogere end Elly egentlig havde tænkt.

Ganske vist — endnu stærkere var baade hans Mistanke og Attraa blevet efter denne sidste korte Samtale, og han vilde have det Hele opklaret, havde han lovet sig selv. Men i Stilhed handlede han. Først og fremmest vilde han dog sikre sig mod en lignende Behandling som sidst . . .

Hjarnø holdt sig altsaa stadig borte, og Elly undrede sig. Ja, paa en Maade var hun kun glad derved — det var jo netop saadan, hun havde ønsket det — men paa den anden Side var der for hende alligevel noget ængstende i den Tanke, at hun slet ikke vidste, hvad han tog sig for. Han havde opdaget hende, søgte maaske Hævn . . . i hvert Fald var der ingen Tvivl om, at hun beskæftigede hans Tanker, kun vidste hun ikke hvordan. *Det* gjorde hende unægtelig undertiden lidt urolig, men til Lyng sagde hun dog vedblivende ikke et Ord derom. Hun vidste jo paa Forhaand, hvad Resultatet saa vilde blive, og hun vilde nu engang ikke ud paa Markerne mer.

Saadan gik nogle Dage. Saa pludselig en Middagsstund, da hun som sædvanlig sad paa Birkehøjen, hørte hun atter Fodtrin nede i Tjørnegangen.

Hun rejste sig.

Nu kom han! Hvad vilde han?

Dog — denne Gang var det ikke Hjarnø, men Lyng.

»Naa, der er Du! Jeg har søgt efter Dig alle Vegne — det var da ogsaa et besynderligt Sted at vælge, det her!« Han talte saa hurtigt, hun mærkede straks at noget var galt.

»Hvad er der?« Hun tænkte paa Hjarnø. Alle Muligheder gøglede Angsten frem.

»Proprietæren var nede hos mig lige nu. Han har ikke Brug for os mer. Vi maa bort paa Tirsdag, sagde han!«

»Saa rejser vi straks til København!« Nervøst og hurtigt kom Svaret i selv samme Nu.

Lyng saa' spørgende paa hende.

»Vi har jo ikke Penge nok. Vi mangler 7 Kr., naar vi nu i Aften har faaet Løn!«

»Vi sælger noget mere Tøj! Vi maa det, det er jo nødvendigt!«

Han rystede paa Hovedet: »Snak! Du véd jo, vi kan ikke undvære mer!«

Elly tav. Øjnene stirrede raadvildt frem.

Lyng mærkede hendes Angst. Skærmende drog han hende til sig og lod Haanden glide trøstende over hendes Kind.

»Hvad gør vi, Ejnar?« hviskede hun med et angstfuldt, ulykkeligt Blik.

»Søger nyt Arbejde — der er jo ikke andet for!« Hun rystede mismodig paa Hovedet.

»Vi faar ikke Arbejde mer!«

»Vi prøver, min Ven!«

Hun sukkede.

»Vi maa meget hellere laane Resten —«

»Laane? Hvor?« Han stirrede paa hende.

»Af Frøknen eller —«

Mente hun det? Han hævede hendes Hoved op imod sit:

»Elly —?«

»Jo, Ejnar, jo — der er ikke andet for!« Hun undveg hans Blik. »Jeg skal nok bede om det . . . Frøknens laaner os —«

»Aldrig!« Han slap hendes Arm og Stemmen blev haard: »Tiggere, hvad? Hvorfor taler Du saadan? Mener Du det?«

Hun turde ikke sige ja.

»Nej nej — vist ikke!« svarede hun og sukede dybt.

»Elly!« atter knugede han hende til sig. Hendes Øjne var vaade, han følte det i sit Kys. »Vi maa holde ud, kæreste Elly — hører Du!« Atter lød Stemmen rolig og mild. »Det er jo kun nogle Dage . . . om to Uger, ja, knapt nok maaske, har vi jo Pengene, og saa rejser vi. Herregud, der er da ogsaa flere Haver til end denne her! Vi kan vel være heldige en Gang til! Lad os dog ikke nu lige til sidst tabe Modet for saa lidt! — Saa, se nu paa mig! Lad mig se — smiler Du?«

Hun indsaa det frugtesløse i at stride imod hans Vilje. Saa klyngede hun sig da atter til ham med et stille resigneret Smil.

»Du slemme, slemme, fordringsfulde Mand!« hviskede hun og gik med ham tilbage til Arbejdet.

Selvfølgelig havde Elly Winther straks anet, at denne Afskedigelse ene og alene var Hjarnøs Værk, og selvfølgelig havde hun haft Ret.

Dog — om Eftermiddagen, da hun rev Ukrudt sammen i Ribsgangen, var han kommen forbi med Margrethe og havde diskret tilkastet Elly en Billet, hvori han paa den venligste Maade lovede at gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at faa Proprietæren til at afstaa fra sin Beslutning og beholde dem endnu en Tid. Da var hun pludselig kommen til det Resultat, at han var Ven og maaske kunde bruges endnu!

XXVI

To Dage efter.

»Jeg maa tale med Dem!« Varm og forpustet stod Kaj Hjarnø atter foran hende paa Birkehøjen. »Jeg kommer lige fra en Ridetur . . . Jeg har truffet Sognefogden! . . . Der gaar Rygter om Dem og . . . han spurgte, om jeg vidste . . . Man siger, De ikke er gift!«

Han saa forskende paa hende efter denne Opdigtelse, dog Elly røbede intet. Hun blev siddende paa Bænken og syntes kold og ligegyldig som før.

»Saa—aa!« svarede hun adspredt.

»Er det sandt?«

Haanligt mødte hun hans Blik uden at værdige ham et Ord.

»Ja, mig er det selvfølgelig ligegyldigt!« vedblev Hjarnø, overbevist om endelig at have truffet den rette Tone. »Mig skal De ikke staa til Regnskab — Gudskelov! Nu kommer jo Sognefogden i Morgen, saa kan De jo tale med ham.« Pludselig dæmpede han Stemmen og saa' sig om. »Proprietæren er lige i Nærheden! Jeg syntes blot, jeg endnu havde saa meget til Overs for Dem, at jeg vilde advare Dem som Ven!« Han gik helt hen til hende. »Har De ikke rent Brød i Posen, saa rejs! Rejs fra Egnen endnu i Aften, hører De! Husk: man véd, hvor De bor!« hviskede han og skyndte sig bort.

Hun rejste sig forstumlet, tænkte paa at kalde ham

tilbage, men opgav det igen. Rystende over hele Legemet skyndte hun sig til Elleskoven. Nu gjalt det! Nu maatte hun tale med Lyng!

Men Lyng var ikke i Elleskoven. Han havde paa Hjarnøs Opfordring af Fruen faaet Ordre til straks at gaa et Ærinde til Tølløse By. Det fortalte Margrethe, da hun traf Elly søgende omkring uden Resultat . . .

XXVII

En Time senere.

Elly gik og vandede, fortvivlet, urolig . . . ude af Stand til at tænke, kun ønskende-ét:

Kom han ikke! Kom han dog ikke! Aa, kom han dog blot —!

Da raslede det mellem Buskene.

Ejnar?

Hun hævede Hovedet og kunde have raabt højt af Glæde. Øjnene straaledede paa ny.

Det var Hjarnø igen.

»Kom op paa Højen! Jeg maa tale med Dem! Hører De . . . jeg tør ikke her . . . kom saa snart De kan, skynd Dem . . . jeg beder Dem, Elly!«

Atter raslede Buskene, og han var borte igen.

— —

Elly stod paa Højen. Han var endnu ikke kommen. Hun lænede sig til Bænken, næppe kunde hun holde sig oprejst af Angst.

Nu kom han, hurtigt, nervøst.

»Sognefogden er oppe!« Han greb hendes rystende Haand. »Elly! De maa svare mig! Det maa ikke ske! Sig mig . . . sig mig, er der . . . er der noget galt?«

Hun svarede ikke. Fastere greb hun om Bænken. Læberne dirrede. Hun kæmpede efter Ro . . .

»Er det sandt? Er De gift?« vedblev han indtrængende.

»Ja, har jeg sagt!« hvædede hun frem som et sidste Forsøg paa endnu at bevare sin Overlegenhed.

Hjarnø studsede, stirrede, det var, som bragte det Svar ham ud af Rollen et Øjeblik. Dog, hurtigt fik han atter grebet den tabte Traad.

»Ja ja —« Han knugede hendes Haand, som vilde han dermed tvinge den ventede og ønskede Tilstaaelse frem. »Saa husk, at jeg har advaret Dem og ikke har nogen Skyld, hvis det gaar Dem galt. Taler De Usandhed, maa De selv tage Følgerne. De véd vel, hvorledes man straffer et saadant Forhold her i vort snærpede Land? Det er et Trin mod offentlig Prostitution!«

»Hjarnø —!« Pludselig greb hun om hans Arm. Hele Ansigtet syntes stivnet i Skræk.

Det gav et Sæt i ham. Havde hun været rolig og iagttagende, havde hun hørt Jubel i hans Stemme nu:

»Det er altsaa . . . Elly! De er *ikke* gift?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Og han er heller ikke Arbejdsmand?« vovede han sig frem.

Hendes Legem rystede. Hun svarede ikke og undgik hans Blik.

»Jeg tænkte det jo!« næsten raabte han og slap hendes Haand. »Men saa rejs dog! Der er ingen Tid at spille! Tag bort med det samme, om en halv Time er det jo for sent!«

Da svandt hendes sidste Styrke — hendes Mod og Stolthed og Trods. Hulkende kastede hun sig mod den haarde Bænk.

»Han er her jo ikke . . . han er ikke kommen! . . . Aa, hjælp mig, jeg beder Dem . . . jeg skal ikke glemme Dem! . . . Aa, Hjarnø, Hjarnø! Hjælp os, hjælp os dog!«

Han svarede ikke. Et Øjeblik stod han vaklende, som om dette dog kom hurtigere end han selv havde tænkt. Saa pludselig skinnede et Sejerssmil

frem. Og idet han kærtegnende hævdede hendes Hoved op mod sit Bryst, begyndte han med sagte, dirrende Stemme sin deltagende Trøst:

»Vær rolig, vær rolig, Elly! De maa ikke græde . . . De maa ikke være ulykkelig! Jeg skal hjælpe Dem . . . De maa ikke græde, jeg kan ikke udholde det! . . .«

Hun svarede ikke, hulkede kun som før.

»Elly!« varsomt lagde han Armen om hendes Skulder. Stadigt græd hun, saa' ikke op.

»Elly!« Stemmen dirrede.

Hun svarede ikke.

»Fortryder De? Fortryder De, Elly?«

Stadig intet Svar.

»Nu ser De Følgerne!« vedblev han dæmpet sin hjælpende Trøst. »De vilde jo have Mændene . . . aldrig har jeg forstaaet hvordan; almindelige Menesker, Mænd, der hverken gjorde sig værre eller bedre, end de nu engang var, men levede Livet som Nødvendigheden krævede det — de blev jo kun Legetøj for Dem! Nu ser De, hvor det bar hen! Her har De gaaet med den Mand, De endelig selv fandt bedre end de andre — en stakkels Drømmer, med hvem De ganske meningsløst udsætter Dem for alt.« Han knugede hendes Arm. »Hold op, Elly! Kom dog til Fornuft! Hvor vil De ende saadan? De ødelægger Dem selv . . . og De maa ikke . . . jeg kan ikke udholde den Tanke, nej, nej —«

Han var meget bevæget. Viljeløst med lukkede Øjne lænede hun sig imod ham og knugede hans Haand krampagtigt fast mod sit Bryst.

Da overvældede Lidenskaben ham. Han bøjede sig imod hende, kyssede hende paa Kinder og Hals og Haar givende alle Følelser Luft:

»Elly! Elly! Jeg kan ikke glemme Dem . . . jeg elsker Dem endnu som allerførste Gang. Hvad fordrer De af mig? Sig det! Alt skal jeg gøre for Dem . . .

aa, Elly, opgiv blot de Drømme, jeg beder Dem for Deres og min egen Skyld! De bliver ødelagt, De gaar til Grunde . . . rejs med *mig*, bliv hos mig, De skal ikke fortryde det, jeg skal være saa taknemmelig. Gør det, vil De, sig ja, vil De?»

»Jeg kan ikke!« hviskede hun.

»Hvorfor kan De ikke? Hvorfor ikke? Glem dette her; hvorfor vil De ødelægge Dem selv, hvorfor vil De med Vold og Magt kaste Dem i Ulykke? Hører De: rejs med mig . . . til Horsens! Gør det, aa, gør det, vil De, vil De?»

»Nej!« Med et pludseligt Ryk rev hun sig fri. Det var, som om hun pludselig vaagnede op af en Døs. Som om Trods og Stolthed blussede frem paa ny.

»Hjælp os, som De har lovet!« lød det bydende bestemt. »Tal med Sognefogeden og sig, det er alt sammen i Orden! Jeg tager bort i Aften. Jeg rejser *ikke* med Dem — jeg gør det ikke!«

Et Øjeblik stirrede han raadvild og fortvivlet paa hende. Dog, endnu havde han ikke opgivet. Lidensskaben lod ham ingen Ro, før Maalet var naaet.

Nu kastede han sig foran Bænken med Hovedet i hendes Skød.

»Elly! Elly!« klynkede han. »Hvorfor har vi atter truffet hinanden? Var det ikke for at kunne gøre den gamle Uret god igen? De havde Ret til at handle, som De gjorde, jeg har for længe siden indset og tilgivet det. Jeg ønskede Dem til Elskerinde, højere Plads havde mit Hjærte ikke til Dem dengang. Elly, tro mig: jeg har fortrudt det saa bitterligt. Hvorfor maa jeg ikke hjælpe Dem? De kan undvære min Kærlighed — ja, jeg véd det, og dog har aldrig nogen elsket Dem saa højt. Min Fremtid ligger aaben, Amtmanden sætter Pris paa mig, Ministeren er Fa'rs Ven . . . der er Kvinder, som vilde juble over min Kærlighed — aa, Elly, hvad nytter det mig alt sammen,

naar Du nu atter støder mig bort! Elly, hør mig! Hør mig for sidste Gang! Jeg kan ikke forlade Dig for anden Gang i mit Liv! Altid har Du været i mine Tanker . . . Elly, hør mig: *Bliv min Hustru!* Gør det lyst for mig, tag mig ud af dette mørke ensomme Liv! Hjælp mig at danne et Hjem . . . Med aabne Arme vil alle mine modtage Dig; aldrig skal Du fortryde det . . . aldrig —«

»Kay —!«

Gispende laa hun lænet tilbage mod Bænkens Rygstød med lukkede Øjne og bølgende Barm.

Hvad skulde hun? Hvad turde hun?

Der rasede en Kamp i hende.

Enten: Flygte fra Egnen endnu før Sognefogeden fik dem fat. Intet Tøj, intet Arbejde! Fortsætte Slidet paa soledede Marker for endelig igen at kunne faa Lov at trælle i den store, snavsede By. Arbejde, Arbejde hele Livet over!

Eller: En smuk, rig, fornem Mands Hustru. En sorgløs Tilværelse med Ære, Anseelse, Magt! I et Nu Befrielse for al Fare og Angst!

»Vil Du? Vil Du? Jo, jo — sig Du vil!«

»Kay —! Kay —!«

Famlende rakte hun Armen imod ham, som trængte hun til Støtte og følte alt glide bort.

Han rejste sig. I sugende Kys tvang han hendes Legem ind imod sit, hviskende hende de glødende Kærlighedsord.

Da hulkede hun endelig det ønskede Svar.

— —

Kort efter gik Kay Hjarnø atter ned ad Birkehøjen. Den foreløbige Rejseplan var lagt, nu skulde han kun have Sognefogedens indblandende Visit udsat til i Morgen engang. Sognefogeden, der kun eksisterede i hans, til alle Midler gribende, forelskede Fantasi!

Let og jublende med lysende Sejerssmil skyndte han sig gennem Tjørnegangen op mod Havestuen.

Kærlighed er Gud,
er det største Bud,
er det eneste jeg ved!
Bliv i Kærlighed
og Du har Guds Fred,
thi Gud selv er Kærlighed!

Det var Frk. Margrethe, der sad ved Klaveret og sang sin Yndlings-Salme med selv-forandret Tekst. Dog, hun standsede op midt i den dejlige Sang og rejste sig rødmende, da hun hørte Skridt udenfor paa den grusede Gang.

»Naa, jeg troede saamæn ikke, De kom. Vil De saa med ud i Skoven?« spurgte hun. Tonen lød resigneret og trist.

»Hvad siger De?« Altfor optaget af sine egne Tanker, havde han slet ikke opfanget Margrethes Ord.

Hun saa' forundret paa ham med Hænderne om Klaver-Stolen:

»De ser saa underlig ud? Er der noget . . . er der noget i Vejen?« spurgte hun ængsteligt.

»Naa—aa —« Han strøg sig om det sorte Overskæg og forsøgte et Smil. »Aa ja — jeg fik jo Brev i Morges. Forbandet ogsaa! Første Fuldmægtig er bleven syg . . . jeg skal rejse i Morgen, hvis jeg ikke senere paa Dagen faar Telegram. — Vent et Øjeblik, nu kommer jeg straks.«

I det samme lukkede han Døren op og gik ned til sit Værelse.

Men — henne ved Havestuevinduet stod Margrethe. Med stivnede Træk stirrede hun tankeløst ud mod Græsplænen lyse Solskin, hvor to Smaakatte legede deres muntre Leg.

Hun saa' ikke Solen mer . . . hun stod kun og bed i sit Lommetørklæde, mens Taarerne langsomt piblede frem.

XXVIII

Samme Aften.

Lyng var kommen tilbage — nu fulgtes de hjemad langs den støvede Vej.

Ejnar Lyng var som sædvanlig glad. Livligt og muntert refererede han Tølløse-Turen: fortalte om den gnavne Købmand dernede, om den fulde Skomagerkone og hvad han nu ellers havde set; men Elly var og blev stille og tavs.

Kedeligt naturligvis! Dog, kunde det undre ham? Det var jo den sidste Remanens af den Angst og Spænding, hvori hun havde været den hele Eftermiddag. Fortvivlende ogsaa, at han ikke havde faaet hende sagt Besked, før han gik. Men det havde været ham umuligt: Fruen stod ved Siden af og ventede, det skulde gaa i en Fart.

Stakkels Elly! Da han kom tilbage, og hun saa' ham igen, havde hun jo grædt som et Barn.

Saadan undskyldte altsaa Ejnar Lyng hendes Tavshed, idet han gjorde alt for at faa hende kvik paa ny.

Nu foreslog han en Rotur ude paa den lille Skovsø i Nærheden, saa snart de havde spist. Det var jo længe siden, de havde været ude, og i Aften var jo Vejret ganske vidunderligt — tilmed var det nok en af Aftnerne med de mange Stjernes kud.

Nogenlunde begejstret gik hun ind paa Idéen, men — det kom pludseligt — de maatte atter være

hjemme til ni! Ganske havde hun nemlig glemte at fortælle, at Frk. Margrethe havde bedt hende komme ned i Haven til et Øjeblik's Enesamtale henimod Sengetid.

Forbavset saa' han paa hende.

»I Aften? Men, kæreste Barn, hvorfor har Du ikke fortalt mig det før?«

Hun saa' ham smilende i Øjnene:

»Ja, ikke sandt — det er gyseligt!« Unaturlig pludseligt kom Humøret igen. »Havde jeg vidst, hvor Du opholdt Dig, var jeg saa sandelig ogsaa rendt til Tølløse straks!«

»Forstaar Du, hvad hun vil Dig?« vedblev han forbavset, idet han vendte Ansigtet imod hende.

»Hjælpe os — tænker jeg! Spørge, om vi gerne vil blive, om hun skal tale vores Sag. Ja, ikke sandt?«

»Tror Du? Tror Du virkelig?« Øjnene straalende.

»Ja—a, jeg ved det jo ikke.« Atter blev hun alvorlig og slog Blikket ned, stærkt optaget af at sparke Skærver ned i Hjulsporene. »Maaske!«

Han grundede lidt. Begge saa' ned mod Jorden, hver optaget af sit.

»Ja—a, umuligt er det jo vel ikke!« Atter hævede han Hovedet. »Du vilde nok blive henrykt, hvad?«

»Selvfølgelig!« Hun forsøgte et Smil, skønt hun knapt anede, hvad han spurgte om. »Du vilde vist gøre akkurat det samme, min Ven!«

Han kneb hende i Armen og lo, altfor optaget af disse nye Muligheder til rigtig at mærke, hvor nervøs og urolig hun var.

»Naa, ja ja -- saa maa vi jo tilbage til ni. For ud vil vi nu! En lille Tur — ikke sandt?«

Hun svarede indrømmende og snart naaede de hjem.

— —

Færdig med den varme Aftensmad — Surrogatet for Middagsmad — fik Lyng Shagpiben tændt, og

sammen gik de det lille Stykke Vej gennem Skoven ned mod Stedet, hvor den gamle Fiskerbaad laa tøjret til en Egs forkrøblede Rod.

Alt var stille, Fuglene sang ikke mer. Langt inde mellem Træstammerne gik Solen ned som en Stribe i rødt.

Elly satte sig ved Roret, og Baaden blev løst. Langsomt gled den ud over Søen, hvor Træernes mørke Skygger nu mødtes med det sidste Solskær i underligt Farvespil. Inde ved Bredden rev en skræmmet Vandrotte et Par Jordklumper ned med et Plump . . . nu slog en Fisk mod Overfladen, ellers ingen Lyd uden Aarernes dæmpede Slag og Vandets hviskende Pludren mod Baadens Køl.

Midt ude trak han atter Aarerne ind. Nu var Solen gaaet ned. De sidste Farver var borte, lydløst listede Natten frem. Men højt paa den dybe Sensommer-Himmel tændtes Stjernerne langsomt — en efter en.

Ingen Vind, ingen Lyd . . . tryllet i Søvn laa Sø og Skov, svøbt i en skærmende Kappe af blødeste Fløjl.

» . . . Saadanne Aftener faar vi nok ikke i København!« afbrød Lyng endelig Tavsheden, idet han rettede sig af den Stilling, hvori han, stirrende udover Søen, havde siddet indtil nu. »Naa — til Gengæld faar vi jo pæne Værelser og bliver mindet om vor Menneskeværdighed, skulde vi have tabt den under Vejs!«

Elly svarede ikke. Med Haanden under Kinden saa' hun over mod de mørke Træer. Hendes Legeme rystede stærkt, Ansigtstrækkene skiftede nervøst — dog, Lyng mærkede det ikke: Mørket forhindrede det.

»Hvor er her dog smukt! Det er, som var det slet ikke Jorden, kun et Æventyr. Se, nu kommer Maanen frem . . . saa spøgelseagtig stille glider den op over de sære lysende Skyer: rød, uklar, ufor-

staaelig som alt det Dejlige . . . Aa, Elly!« han vendte sig imod hende med et underligt sitrende Smil. »Selv om vi nu til Slut ogsaa skal faa det lidt strængt — Du kan dog tro, der senere vil komme Øjeblikke, da vi længes tilbage efter Opholdet her . . . Dette Nu! Jeg tror aldrig, jeg vil glemme det!«

Hun svarede ikke. Hun kunde ikke tale, ikke tænke . . . var svimmel, forpint.

»Hvad er Klokken?«

Hendes Stemme rystede, da hun pludselig brød Tavsheden.

»Ja—a?« Han fik Uret frem og bøjede sig for bedre at kunne se. »Den er kun halv! Der er god Tid endnu!«

»Vi maa hellere ro tilbage, Du!«

Smilende bøjede han sig frem over Aarerne: »Du er jo ganske nervøs, Barn! Din Stemme ryster jo! Herregud, der er saamæn god Tid . . . ja, vi kan naturligvis godt ro hjem, hvis —«

»Ja, lad os!« bad hun dæmpet.

»Ja, ja!« lidt irriteret trak han atter Aarerne ud. »Pokker ogsaa, hvad den Aftentur skal til! I Morgen er det dog først sidste Dag —«

Atter gik det da tilbage. Elly saa' ikke mere. Med lukkede Øjne og Haanden knuget om Rælingen svarede hun mekanisk, naar han spurgte . . . bekræftede tankeløst hans Mening, naar han under Vejs fandt noget ejendommeligt eller kønt.

Saa naaede de ind.

Hurtigt rejste hun sig.

»Saa, tag det dog med Ro! Laan mig Baadshagen — tak! Saa — nu tror jeg! Saa, fald nu ikke — kom her — saadan!«

Han hjalp hende op.

»Og skynd Dig saa!« vedblev han staaende med det ene Ben paa Skovbunden. »Du maa vel kunne være her om en Times Tid? Jeg bliver herude, lige

i Nærheden, det er jo Synd at gaa ind i det dejlige Vejr! Fløjt bare, hvis jeg ikke ser Dig!»

»Ja, Farvel!» hurtigt gav hun ham Haanden.

Han trykkede den fast.

»Farvel, Farvel lille Ven!» smilede han over hendes nervøse Uro. »Skynd Dig saa, hører Du!»

»Ja, ja — —«

Og atter stødte han Baaden ud, mens Elly forsvandt i den mørke Skov.

.

Sandseløs, med bankende Hjærte og brændende Kinder, skyndte Elly sig ud gennem Skoven, der nu laa stille og truende mørk. Hvert Øjeblik snublede hun over Kviste og Rødder, hvert Øjeblik fo'r hun sammen i skælvende Angst, skræmt af de sorte Stammer, der, som tavse Væsener, syntes at følge ethvert af hendes Skridt.

Hun lukkede Øjnene. Sveden sprang frem; som et anskudt Dyr fo'r hun af Sted, mens de klamme Grene slog omkring hende som Dødninge-Arme, der vilde standse og gribe hende fast . . .

Endelig naaede hun Hytten.

Skælvende over hele Legemet sank hun udmattet sammen Afmagten nær. Og atter rejste hun sig. Med den sidste Viljeanspændelse famlede hun Koffertnøglen frem, vaklede hen imod den, rev Laasen op, fik Kjolen, Hatten, Overstykket, Handskerne og Skoene ud . . . famlede videre i Mørket: fandt Pengene, greb dem, kastede dem tilbage, greb dem atter, rystede dem ud, tog nogle, lod nogle ligge . . . famlede efter Tøjet, vilde rejse sig, kunde ikke . . . i samme Nu faldt hun tilbage knuget af Graad.

Et Øjeblik kæmpede hun imod af al sin Magt, saa pludselig rejste hun sig atter, slog Kofferten i, greb Tøjet . . . betænkte sig et Øjeblik, snappede saa den lille Morphinflaske fra Vinduet og skyndte sig bort.

Inde i Skoven vendte hun sig lyttende med lukkede Øjne og halvaaben Mund.

Alting var stille. Rystende af Angst for Opdagelse flaaede hun Pjalterne af sig . . . hurtigt fik hun skiftet, og atter skyndte hun sig videre gennem Mørket ad Kroen til. — —

.

Nu var Klokken 11. Lyng roede indad for sidste Gang.

Var hun der?

Han stirrede frem gennem Mørket.

Nej!

Han rejste sig i Baaden, fløjtede, kaldte.

Forgæves! Kun Ekkoet svarede fra den sovende Skov.

Hvorfor kom hun dog ikke? Hvad betød det her?

Tankefuld sad han i Baaden, der langsomt gled ind mod det mørke Krat.

Han lyttede . . . vogtede paa den mindste Lyd.

Ingen kom. Mørkt og stille . . . nu skinnede Maanen over Søen og de sovende Træer.

Atter fløjtede han.

Ingen — kun Ekkoet!

Resolut sprang han op og skyndte sig gennem Skoven hjem.

. . . Han naaede Huset. Han lukkede Døren til Værelset op.

»Elly!« hviskede han ind i Mørket.

Intet Svar.

Han rev en Tændstik.

Værelset var tomt. Henne ved Vinduet skinnede de gule halvvisne Iris med underligt Skær.

Raadvild stod han stille. Blodet stak ham i Panden . . . fra Mørket sneg tusinde Tanker sig frem.

Han gik ind til de Gamle. Forsigtigt bankede han paa.

Der var mørkt. Ingen svarede. De sov.

Han vækkede dem, spurgte —. De vidste ingen Besked.

Atter gik han ud. Standsede paa Vejen, saa' sig om, lyttede, fløjtede.

Ingen!

Rystende paa Hovedet løb han atter til Skoven — samme Vej til Baaden og den gamle Eg.

Heller Ingen! Stille som før. Kun de slanke, sorte Stammer og Maanens blege Lyspletter hist og her . . .

Han forstod det ikke. Rystende over hele Legemet satte han sig paa en Træstub. Han maatte tvinge Tankerne til Ro.

Pludselig fo'r han op:

Syg under Vejs? Paa Landevejen?

Anelsen greb ham med ubetvingelig Magt. Hurtigt skyndte han sig tilbage gennem Skoven, ud paa Landevejen, forbi Hytten, videre ad Ørnstrup til.

Han spejdede til alle Sider, fløjtede, standsede, vendte sig om.

Men spøgelseagtig hvid og stille laa Landevejen kantet af de sorte Træer. Som sagte Summen lød Mølleslusens fjærne Brusen gennem den stille Nat; nu og da hørtes en ensom Natfugls korte Skrig inde fra Marken, hvor langt ovre et enkelt Lys skinnede frem. Ellers alting dødt og stille, mens Stjernesked gled over den høje dybblaa Himmel som styrende Magters hemmelige Skrift . . .

Ejnar Lyng gik videre over Jernbanelinien, forbi Krostuens matskinnende Lys, videre forbi Smaahytterne op til Gaarden, ind gennem Laagen, ned i Haven, op paa Birkehøjen, ud i Elleskoven, i Nøddegangen — ledte overalt.

Dog, stadig Ingen!

Alt var stille, alting sov. Kun en sagte Raslen mellem de mørke Buske, naar en skræmmet Fugl nu

og da fløj op fra sin skjulte Plads, eller et byttesøgende Pindsvin skyndte sig bort.

Et Øjeblik stod han stille i den nattetyste, maanelyse Have, mens han tankefuld tørrede Sveden bort.

En ny Tanke meldte sig:

Bleven paa Gaarden? Bleven træet maaske!

Gaa derop? Skulde han? Gik det an?

Hurtigt drejede han ad Nøddegangen op mod Gaarden, der nu laa foran ham stille og mørk.

Nej, nej, det gik ikke an!

Atter opgav han det. Grundende gik han gennem Laagen tilbage til Landevejen, satte sig paa Milepælen, rejste sig atter, havde ikke Ro, ikke Fred.

I Kroen?

Vaas! Han opgav det straks.

I Skoven? I Skoven!

Han smilede, thi atter blussede Haabet frem: Hun var jo i Skoven! Hun havde alligevel været dér, han havde blot ikke passet rigtig paa! Maaske sad hun hjemme nu! Eller — aa ja, Dumrian! — hun var naturligvis kommen hjem til Hytten kort efter, at han selv var gaaet derfra! Nu stod hun nede ved Søen . . . nu fløjtede hun . . . nu . . .

Alt hvad han kunde, skyndte han sig hjem.

Hvad var det?

Pludselig standsede han den hurtige Gang. Hjærtet bankede, med store Øjne stirrede han frem.

Hvad var det? Det mørke helt nede? Et Menneske? — Jo, jo! Det var hende, hende! Hun kom ham i Møde, aa — Elly, Elly!

Han lo højt af Glæde, løb, løb — nu nærmere — nu — nu —

Dog nej. Kun en forsinket Bondemand, der, hilsende Godaften, skyndte sig hjem.

Han standsede forpustet, kastede sig paa Grøftkanten, lænede sig tilbage, lukkede Øjnene i . . .

Nej, nej!

Med et Sæt fo'r han op.

Hun var hjemme! Hun var hjemme!

Videre løb han . . . naaede endelig Hytten, listede ind.

Ingen!

Nej, nej — hun ventede ved Søen! Hun ventede, hun ventede!

Atter kom han ud. Sandseløs, med Blodet bankende i Feberslag jog han ind gennem Skoven, han snublede, han stønnede, Grene knækkede, Løvet raslede, Bladene slog ham i Ansigtet, han ænsede det ikke, jagede kun fremad, frem . . .

Han naaede Stedet.

Var hun der?

Han saa' sig om.

Dog — mørkt og stille laa alt som før. Kun Bladenes sagte Hvisken og Nattevindens kolde, flygtige Sus . . .

Da svigtede de sidste Kræfter ham. Det svimlede for ham, Blodet hamrede som skulde Hovedet sprænges, store røde Ringe skinnede ham i Møde fler og fler. Stønnende kastede han sig ned . . . udmattet, uden Bevidsthed sank han sammen paa den fugtige Jord.

XXIX

Natten gik.

Atter vaklet tilbage til Hytten, vaagnede Lyng af den korte urolige Søvn, da det første Dagskær brød frem.

Dog, nu var Fortvivlelsen borte — nu i Lyset syntes alt ham klart:

Hun var paa Gaarden! Ja, selvfølgelig var hun der! Hun havde naturligvis været træt, og Samtalen var trukken ud . . . Haa! Som en forstyrret Flue i en Flaske havde han tosset omkring og gjort Forsøg paa at ødelægge sig selv med sin idiotiske Angst . . .

Nu fik han sig vasket og klædt paa i en Fart. Fik saa Maden pakket til hende og sig selv og begyndte, langt tidligere end sædvanlig, Turen derved.

Hurtigt gik han frem ad Landevejen, gladere og stadig fastere i sit Haab for hvert Skridt han naaede frem.

Jo, hun var der! Han vidste det jo. Og han var glad — glad, jublende glad som før. Hvor var der vel Plads til Sorg? Det var sidste Dag, i Morgen stod de arbejdsløse! Pyt! Solen skinnede og Fuglene sang; alle Blomster og Farver straalede og Himlen var blaa! — Hør! Nu kukkede Gøgen fra den vaagnende Skov! Længe, længe, utallige Gange — aa, ja, han vidste det jo: Lang, lang, uendelig som Gøgens Kuk vilde hans Lykke blive! Han var Konge! Han var rig, han var stærk, sund, glad og evig ung, for Elly — den modigste og bedste — var hans, hans!

Glad og smilende saa' han sig om:

I klare Draaber laa Duggen over alt det Grønne, over Jord og Skærver og den morgenstille Vej. Straalende som tusinde Perler, som vaagnende Øjne, der smilede og lo, nikkede og blinkede de til ham og gav ham Ret — *Ret!*

Nej, hvor de duftede de vilde Roser derhenne i Hegnet! Hvem boede mon dér? Tosser! Der var rullet ned for Vinduerne! De sov nok endnu!

Skidt! En Konge havde Lov til at stjæle! En Konge havde Lov til alt! Den — og den — og den — og den lille dernede, og den, og den vilde han have. Se, hvor de skælvede i de fine Farver! Smilende saa' de paa ham, som vilde ogsaa de give ham Ret!

Vilde Roser! Vilde —! Landevejsfangst! Elly skulde have dem! I hendes sorte Haar skulde han flette dem ind, naar hun nu om lidt kom ham i Møde dernede i den bugtede Gang — hun: Landevejens vilde, fagreste Brud!

Langt inde i saadanne Stemninger gik han, da han pludselig hørte en Vogn rumle frem over Krobakken ude foran ham.

Han hævede Hovedet, stirrede, stod stille.

Næ — jo — jo vist var det . . . det var Vognen fra Ørnstrup —! Hestene —!

Elly?

En meningsløs Angst greb ham med en Magt, han ikke fattede, ikke forstod.

Elly — syg eller —?

Solbilledet blegnede. Hjærtet bankede, saa han knapt kunde staa.

Rystende kastede han sig ned paa Grøftkanten. Roserne stak ham . . . med store angstfulde Øjne stirrede han frem.

I rasende Fart kørte Vognen forbi . . .

Det gav et Sæt i ham, sortnede for Øjnene som

af et Kølleslag rettet imod ham af al menneskelig Kraft. Magtesløs faldt han tilbage med lukkede Øjne og Haanden knuget til Blods om Rosernes Torn...

Elly og Hjarnø kørte videre i den lukkede Vogn. Stadig sad hun med lukkede Øjne; men ingen af dem havde opdaget den kongeglade Arbejdsmand.

.....

Hvor Ejnar Lyng flakkede om, hvad han bestilte, hvad han tænkte, da han fik rejst sig igen, vidste han nok næppe selv.

Men hele Dagen var han borte, først hen mod Aften kom han udmattet hjem.

Konen rakte ham et Brev, men fór i samme Nu tilbage med et Skrig, da hun saa', hvor forvildet og ulykkeligt hans Ansigt dog var.

Om han var syg? Hvad der var i Vejen? Om noget var sket?

Man trængte ind paa ham; men Lyng slog det hen, forstod maaske knapt hendes Ord.

Inde i Skoven aabnede han roligt og sløvt det Brev, Elly havde lagt i Kroens Postkasse forrige Nat:

»Kæreste Ejnar bliv ikke vred over at jeg ikke kommer. Jeg er syg og tør ikke udsætte os for mer. Jeg er taget ind til min gamle Tante men jeg« — — — — —

Han flængede Brevet i Stykker.

»Løgn! Løgn!«

I Krampegraad kastede han sig ned mod Jorden, fortvivlet som den, der er dødsdømt og ingen Redning ser.

XXX

Straalende over hele Ansigtet bragte det gamle Landpostbud næste Middag en Pengeanvisning til Lyng.
Fra hvem?

Han studsede. Vreden blussede frem, da Posten rakte ham det graa Stykke Papir:

Skriften var Elly's, men Navn og Adresse stod ikke derpaa!

Et Øjeblik betænkte han sig. Mest Lyst havde han til at nægte Modtagelsen eller flænge den i tusinde Stykker, og dog tog han imod de 20 Kr., selv om han just ikke røbede den Glæde, som det gamle Postbud havde ventet og sandelig fundet ganske paa sin Plads. Og atter slentrede han ind mod Skoven, mens den Gamle fortsatte Rejsen støttet til sin krogede Stok.

Dybt inde, hvor ingen Mennesker kom, søgte han Skjul som et saaret Dyr. Mange Spørgsmaal og Tanker gennemkrydsede hans trætte Hjerne, mange uklare Planer dukkede frem, men op over det Hele lyste Ellys Billede som en farverig Giftblomst med lammende Saft:

Elly borte, kom ikke mer! Hans egen Skyld? Hvorfor havde han ikke forhindret det? Havde han standset Vognen, krævet hende til Ansvar, kæmpet om hende med den fremmede Mand, saa var hun bleven, saa havde *han* vundet Sejr!

Sejr? Han smilede bittert, naar saadanne Tanker

kom. Var det da Sejr at overvinde Pjalte? Var det Sejr at fange den Kvinde tilbage, der af egen Vilje havde forladt ham for en Fremmeds Skyld?

Nej! Nej! Havde hun — nu da det gjaldt — trods alle Ord om Mod og Kærlighed alligevel svigtet med en Løgn for at komme tilbage til en magelig fareløs Vej, havde hun haft Hjærte nok til at haane, hvad der for ham havde været den lykkeligste Tid — saa skulde ogsaa alt, der kunde minde om hende, brændes bort og være dødt for ham. Han vilde ikke skyldes en Uværdig Tak! Men *det* vilde han, hvor svært det end blev: Hvad der var sat paa Laanekontoret af hendes, skulde *straks* løses ind og sendes tilbage igen! Tog han de tilsendte Penge til Hjælp, kunde det ske. Ganske vist kom han saa atter i Gæld til hende, og han selv fik ikke sit Tøj — dog der var ingen Udvej! Et Sted i Nærheden maatte han vel ogsaa kunne fortjene saa meget, at han snart kunde sende hende de laante 20 Kr. tilbage og skaffe sig selv til København.

.

Da Aftenen kom, og det sidste Solskær lyste mellem Stammerne som en skinnende Ligkrans for Dagenes Fryd, var Kofferten atter pakket og hans Beslutning gjort:

Ellys Tøj og Koffert hentede han i Klosterbyen i Morgen den Dag. Saa rejste han bort. Klogt eller dumt — saadan vilde han det!

XXXI

Stille og ensom hvilede den lille Jærnbanestation i Middagsstilheden.

Inde paa Kontorsofaen laa Assistenten i Skjortærmer, langsomt dysset i Snorkesøvn af Telegrafapparatets Klapren og Pendulets regelmæssige Slag fra Ventesalen ved Siden af.

Udenfor laa Perronen graa og tom med Solen brændende over de tomme skinnende Mælkespande og den gule Postvogn; nede mellem Skinnerne pippede et Par søvnige Graaspurve, og inde fra Klosterbyen lød Middagsklokken dæmpet gennem den blundende Skov. Men ikke et Menneske var at opdage, og ingen Stemme brød den tunge landlige Fred.

Paa Bænken henne foran Vareskuret ventede Lyng. Træt og afkræftet syntes han, som han sad 'der i den tarvelige blaa Arbejdsdragt med lukkede Øjne og den snavsede, graa Tøj-Kasket trykket ned over Panden som Værn mod den brændende Sol. Skægstubbene var atter borte, saa dobbelt magert og indfaldent saa' Ansigtet ud, men Solen havde brunet det og Hænderne — næppe vilde nogen mere have antaget ham for andet end Arbejdsmand.

Ejnar Lyng sov ikke, kun han havde ingen Ro til Søvn.

I Tankerne genoplevede han atter de sidste Timers skiftende Øjeblikke: Afskeden med Skomagerens, da han fortalte, at han nu tog tilbage til sin

Familie i København, hvortil han jo allerede før havde meddelt dem at Elly var rejst — alle deres mange Hilsner til hende, »den kønne Kone« — deres hjærtelige Farvel og Tak for Sommeren — Roturen over Søen — Scenen paa Laanekontoret — de underlig mistænksomme Blikke, hvormed de havde set paa ham, da han pakkede Ellys Tøj ind — Vejen til Pakkekantoret — Fragtbrevet: ingen Afsender-Adresse. Modtager: cand. jur. Hjarnø, Ørnstrup. Saa naaede det hende vel, hvis Fyren nu hed saadan, og den gamle Landpost havde haft Ret...

Han rejste sig med et Suk.

Kom Toget dog ikke snart? Han maatte bort fra disse Omgivelser, der lurede paa ham med de mange tyngende Erindringer, han endnu ikke havde Kraft nok til helt at frigøre sig for.

Han gik gennem Ventesalen ind i Vestibulen for at se, naar Toget kom.

Om 10 Minutter! Saa kunde han altsaa faa Billetten straks! Han tog Pungen frø. 4 Kr. — og ikke andet Tøj end det, han nu havde paa! 2 Kr. kostede Rejsen til Slagelse — ja, saa var der altsaa 2 igen! Det maatte han oven i Købet takke sin gamle Koffert og Bøgerne for!

Han bankede paa Ruden. Inde fra Kontoret lød Assistentens slæbende Skridt.

»Um—m?«

»Slagelse!«

»Um-m. 2 Kr!« brummede Herren derinde.

Stemplingsapparatet smækkede og Billetten fór ud.

»21 August.« læste han med et Smil og gik atter ud paa Perronen.

»21 August havde Ejnar Lyng, dels for en taabelig Lyst til en Tid at leve sammen med sin modige Elskede borte fra Menneskers kævlende Vaas, dels for en endnu mere sindssvag Beslutning om at gøre Dumheden fuldtud ved at handle efter denne Lyst

og tage Følgerne deraf, reduceret sig selv til 2 Kr., en Billet, en Arbejdsdragt og et Par hullede Sko!«

Meget godt! Det kunde passende slaas op paa Gadehjørner i Nærheden af en skinnende Gøglerplakat som en sandfærdig Beretning fra det virkelige Liv, tjenlig til Skræk og Advarsel for saadanne Taaber, der kunde være demoraliserede nok til at have paa-tænkt et lignende forvildet Skridt!«

Længere kom han desværre ikke i sine pædagogiske Betragtninger, thi nu lød Lokomotivets Piben inde fra Skoven, Klokken ringede, et Par Bønder kom halsende, og Toget buldrede susende frem.

»Hvor skal De hen?« skreg en tjenstivrig Konduktør, da Lyng selv lukkede en af Kupédørene op.

»Til Slagelse!«

»Bag ud!« kommanderede han høfligt.

Lyng gik »bag ud«, fandt en tom Kupé med mange Spytteklatter og lukkede Døren til.

»Færdig deroppe? Færdig!«

Fløjten peb, Klokken ringede, Lokomotivet hylede. Og videre stønnede det travle Tog, bort fra noget saa meningsløst unyttigt som Søer og Skove, ud over Markerne, ind til en fornuftig varm og snavset og trældende By.

Slagelse var naaet.

Ejnar Lyng stod udenfor Ventesalen, og Toget var kørt. Endelig følte han sig sulten — de sidste Dage havde han jo saa godt som intet nydt. Inde hos en Bager ligeoverfor Stationen købte han et Hvedebrød, og spiste det ude ved Jærnbanelerrainet, før han begyndte Vandringen gennem den solhede, støjende By.

Gade op og Gade ned gik han. Hvorsomhelst han opdagede en Fabrik eller et lignende Sted, der syntes at frembyde en svag Mulighed, gik han ind og spurgte om Arbejde. Med samme Resultat stadig væk, naturligvis: Man saa' paa ham, som var hans Spørgsmaal en personlig Fornærmelse mod Vedkom-

mende, og havde man været lidt modigere og haft lidt mindre at anvende de sammensparede Kræfter til, havde man uden Tvivl smidt ham ud.

Saadan havde han vel snart vandret Byens Gader igennem, da han for Enden af en Allé opdagede endnu en Skorsten, der ved nærmere Undersøgelse viste sig at høre til et Bryggeri.

Derind? Der havde de dog maaske Brug for . . . hvis ikke? Han vilde ikke tænke Tanken ud.

Hurtigt gik han forbi Ølvognene over den snavsede Gaardsplads hen mod Døren, der prangede med et hvidmalet: Kontor.

Han bankede paa.

»Ja. Kom ind!«

Henne fra en Stol hævede en Herre Blikket fra nogle Bøger.

Lyng fremførte sin Ærinde.

Direktøren saa' paa ham, hørte og spurgte og spurgte igen. Endte saa med at erklære at han saa inderlig gerne vilde hjælpe, men ikke kunde. De Folk, han skulde bruge, maatte være helt anderledes kraftige. Lyng saa jo meget mere ud som Stuemenneske . . . ikke stort stærkere end en læsende Kandidat.

Dog — Lyng lod sig ikke afskrække. Nøden tvang Ordene frem:

Om Direktøren da ikke i hvert Fald vilde prøve ham nogle Dage — en lille Tid? Og fandt han saa, at Lyng ikke kunde udrette det forlangte Arbejde — naa ja, saa havde han jo heller ingen Løn fortjent og maatte gaa igen.

Direktøren saa smilende paa ham og kom med flere Indvendinger — fler og fler. Dog, han maatte vel alligevel paa en eller anden Maade have faaet en Smule Interesse eller Sympati for denne unge Mand, der saa stærkt og varmt forsvarede sin Sag — i hvert Fald gik han til sidst virkelig ind paa at

antage ham paa de Betingelser, Lyng selv havde foreslaaet. Nu skulde han ringe paa Brygmesteren, saa kunde han jo begynde straks.

.....

Da Klokken peb seks, og Arbejdet atter holdt op, fulgte Lyng med en af de yngre Brygkarle hjem. Han ejede et lille Hus i Nærheden, og Lyng kunde vel nok bo der, »hvis de da kunde komme overens med Betalingen, og Madammen ikke stillede sig altfor tvær. Han saa' jo da ud til at være et meget ordentligt Menneske, og man maatte da hjælpe hinanden saadan i og for sig....«

XXXII

Ejnar Lyng blev altsaa Bryggeriarbejder.

Klokken 6 om Morgenen, naar Arbejdsfløjten lød, stillede han paa Bryggeriet med de andre, og straks tog han fat.

Nu foreløbig skulde Malten kastes. Oppe paa Loftet laa den i store graagule Dynger — han og en anden skulde sprede den ud. Det knob. Den tunge Træskovl gnavede hans Hænder, Ryggen smertede af den bøjede Stilling, dog ligemeget — han havde gjort sig latterlig nok den første Dag ved sin kejtede Langsomhed, nu *skulde* det være forbi!

Saa sled han da af al sin Kraft, og langsomt svandt det i den store Dyngge, mens Malten fløj som Avner over det tomme støvede Gulv, og Sveden i store Perler trillede ned.

Endelig blev han færdig. Men da lød ogsaa Middagsfløjten forjættende Lyd, og ud fra alle Døre klaprede Træskoene — alle skulde de hjem til Maden og faa sig en Blund, før Arbejdet begyndte igen.

En Times Ophold, og Flokken mødte paa ny. Dog, nu var det ikke længer Malten, Lyng skulde beskæftige sig med. Nu gik Turen fra det varme Loft ned i Iskælderen; dér skulde den faste snavsede Ismasse hugges ud af det mørke Rum og bæres i Spande til Svalebakkerne ovenpaa. Saa skulde Slangerne tages frem, vadskes ud, sættes sammen, skrues

for Pumpeværket ... og endelig skulde Malten deroppe atter samles i Bunke til Klokken blev 6.

Da faldt nemlig Bryggeriet til Ro, og endelig havde han fri. Dog — fri? Hvad betød vel Frihed mere for ham? Hvad betød det, at Solen skinnede, at Marker og Skove laa derude duftende og stille som før? Nu, saa snart han havde spist den Smule Aftensmad, Konen derhjemme mente at kunne staa sig ved at overlade ham, gik han i Seng, træet af Dagens Arbejde, kun trøstende sig med at Sønnen straks vilde indfinde sig og fri ham for nu i Ensomheden at blodsuges i Erindringens fangende Næt.

... Saadan var der gaaet et Par Dage, da Bygmesteren virkelig gik ind paa at beholde ham.

Ejnar Lyng blev naturligtvis glad, men ingen anede, hvor megen Viljeanspændelse og Energi det kostede ham at holde ud. Der var jo ikke megen Trøst at klynge sig til. Kun det: at han havde lovet sig selv, sin egen Stolthed, at trodse og holde ud.

2 Kr. om Dagen! 1 Kr. gik til Konen derhjemme, Resten maatte lægges op! Det blev 30 om Maaneden! Om 20 Dage kunde han altsaa sende de forbandede Penge bort! Om to Maaneder var Sliddet forbi: saa havde han atter Rejsepenge og sit eget Tøj — det meste i hvert Fald!

Nu kastede han ikke længer Malt; det var vel for let et Arbejde til ham, havde Bygmesteren ment. Dag ud, Dag ind, fra Morgen til Aften opholdt han sig i de mørke Gærkældere, hvor Sol og Dag aldrig naaede ned. I kolde, klamme, uhyggelige Fængsels-Rum, hvor et brølende Ekko voksede frem af den mindste Lyd, og et Par osende Gasflammer ydede knapt det allernødvendigste Lys, skrubbede han Spande og Gærkar, slæbte Is, rensede Baljer ... sled med alt dette fugtige, kolde Kram, saa Hænderne stivnede af Kulde, og Fødderne frøs døde i Træskoenes stikkende Halm.

Lange, mørke, ensformige, uudholdelige gled saaledes Dagene bort én efter én. Svagere og mindre oplagt følte han sig for hver Dag — dog opgive vilde han ikke. Snart stod han jo ved Maalet! 14 Kr. allerede! Om to Maaneder, nej om tre Uger var han atter fri! Han vilde, vilde, hvad det saa end skulde koste ham!

Og videre arbejdede han dernede i de kolde mørke Rum mellem Kar og Tønder og stinkende Gær. Der var ham en styrkende bittersød Trøst i den Tanke, at hver Dags Slid og Smerte købte ham et Stykke længere bort fra hende, den Uværdige, til hvem han havde givet sig hen med hele sit Selv.

Dagene gik. Nu lysnede det: om to Dage var de 20 Kr. samlet, og alt om hende var glemt, slettet ud!

Og de to Dage gik, og Pengene blev sendt bort ... videre arbejdede han: den første Uge svandt, den næste med, endnu én Dag, én til, én til — da svigtede Kræfterne ham. Han kunde ikke mer. Da Middagsklokken fløjtede, vaklede han hjem i Seng.

Hosten blev værre, Kuldegysningerne tog til. Ryggen smertede, Feberen kom.

Om Eftermiddagen sendte Konen Bud efter Bryggerilægen, angst som hun blev.

»De er afkræftet! De har overanstrengt Dem. De er ikke vant til saa strængt Arbejde, kan jeg se.« sagde Lægen efter en Smule Undersøgelse. »Det kan blive til alt muligt! Deres Lunger er ikke stærke. De maa ligge roligt og tage den Medicin, jeg nu skriver Dem op. De er jo i Sygekassen? Naa ja! Vi faar vel ofre en Flaske Portvin da.«

Og atter gik Lægen bort.

Dog — er der gode Magter til, maa de i hvert Fald have hjulpet Lyng. Efter to Dages stærk Feber klarede det nemlig atter op, og Lægen erklærede det nu for en stærk Forkølelse, der ved et mærkeligt Held ikke syntes at skulle bringe noget alvorligere med.

Lægen havde Ret: snart efter var Lyng atter rask. Men ét havde han opgivet: han tog ikke til Bryggeriet mer! Nu fik han nøjes med at indløse det nødvendigste af sit Tøj; Resten maatte saa blive, hvor det nu engang var.

Ligemeget ogsaa! Det vigtigste var naaet. Og tilmed kunde han atter vise sig — ak ja, i *København*.

XXXIII

Atter sad Ejnar Lyng paa Perron-Bænken udenfor Klosterbyens lille Jærnbanestation.

Nu var det Efteraar. Træerne stod nøgne, Solen var borte og Fuglesangen hørt op. Der laa graalig Taage over Skov og Mark, og den fine Støvregn faldt tæt mod hans Tøj.

I vage, ubestemmelige Tanker sad han og ventede paa det kommende Tog...

Da endelig pøb det derude — en lang, klagende Piben, der langsomt døde hen i den regnfyldte Luft.

Hostende rejste han sig og fandt en Kupé. Stationskarlen smed hans Koffert ind i Godsvognen, et Par Bønder stod paa, og atter kom Toget i Gang.

Han stod ved Vinduet og saa' det alt svinde bort: Skovene, Søerne, alle de kendte Stier — alt det han, solfyldt, havde elsket og som nu allerede laa tomt og dødt...

Med et Suk gik han bort fra Vinduet og lukkede Øjnene i. Da pludselig huskede han hin Eftermiddag, for Aar tilbage, da han sagde Fjordby Farvel... Som i en Hallucination saa' han Gerdas blonde sorgfulde Ansigt — Fjorden, Bakkerne, Anlægget, hvor Bænken stod... de gamle snævre Gader i den lille stille By...

Han lænede sig tilbage mod den haarde Bænk og trykkede Haanden fast over Panden, som vilde han med Magt tvinge det pinende Billede bort.

Og atter stirrede han tom og tankeløs ud over de nøgne, graatriste Marker, mens Toget larmede ind mod Hovedstaden, hans gamle Fængsel — Landets fagreste By.

III

»— en Rædselsdrom drev mig til Vanvid; —«
(Byron: *Kain*. Lembeckes Overs.)

I

»Naa — hvordan skar den saa i Aftes, Kæftegaard?«
Det var Frokosttid.

Unge Kontorist Jensen smed sig paa en af de gamle Stole nede i det lille Gaardværrelse, der tjente til Frokoststue for F. C. Madsen & Co.'s Kontorpersonale.

»Jo Død og Pine, den var gevaltig!« smaskede den pluskæbede, blegfede, lidt ældre Hr. Kæftegaard, idet han tog en vældig Bid af Stykket med Flæsk. »Det havde været noget for Dem, Jensen! Vi fik s'gu Tuden dyppet, hø—hø!«

»He—he!« sekunderede unge Jensen og bankede Hul paa det medbragte Æg. »Hvor var De henne?«

»Aa — rundt omkring. Vi endte i Kisten.«

»Var det — Selskab?«

»Ja, Effesen og »smukke Lassen« — ham Bank-assistenten, De véd. Vi traf s'gu Alma og Doris paa Strøget. Lassen havde naturligtvis Pi'e selv.« Hans Øjne straaledede ægte tinforgyldt: »Han er en nobel Fyr — det er han, min Salighed! Han gav det Hele! Han havde lige faaet 100 Kr. fra den Han-Gamle.«

Henne fra det andet Bordhjørne havde gamle Bogholder Kallesø stille lyttet til den interessante Samtale. Nu pludselig hævede han Hovedet fra Smørrebrødet med en illustrerende Haandgebærde.

»Fik De noget —?« kom det slæbende livstræt. Som

gift og praktisk Mand var unødvendige Indledninger ham en Vederstyggelighed.

»Hø—hø — De gamle Libertiner!« lo Kæftegaard. Jeg tog hjem med Doris! Dejlig Kvinde, min Salighed! Hun forstaar det, Fanden gale mig!«

»Hm —« Den lille visne Bogholder tænkte paa sin frugtsommelige, grimme tandløse Kone og saa' bitter-misundelig ud. »Hvor meget gav De saa?«

»Vi gi'r s'gu ingenting, Hr. Kallesø!« oplyste unge Jensen indigneret paa Ungdommens Vegne. »Vi faar det gratis! Ikke sandt, Kæftegaard?«

»Selvfølgelig!« Hr. Kæftegaard saa' uhyre overlegen ud.

Men gamle Bogholder Kallesø sukkede dybt. Man skulde ikke heller opholde sig over Verdens Uretfærdighed ved Frokosttid, indsaa han. Og atter begravede han sig i Frokostpakken, mens de to andre fortsatte:

»De saa' vel ikke noget til min specielle Ven — Dr. Møballe?«

»Jo—o!« Kæftegaard tog fat paa det sidste Stykke med Flæsk. »Han er jo allestedsnærværende! Nu havde han igen en ny Pi'e med!«

»Saa—aa?« Unge Jensen blev højst interesseret. »Var der noget ved hende? Var hun køn?«

»Ja Død og Pine!« Pluskæben lænede sig tilbage med et klogt og kritisk Blik. »Ligefrem en klassisk Skønhed saadan . . . og tillige smuk . . . maaske lidt for lille . . . men ellers ganske sød.«

Henne ved Bordenden tiltrak Kallesø sig atter Opmærksomheden ved et frygteligt Suk.

Kæftegaard forstod det.

»Naa — op med Humøret, Gamle!« raabte han og greb sit Glas. »Skaal Jensen! Skaal Bogholder! Det er s'gu dejligt at leve, bare man forstaar det. Ja, Gu' er det saa!«

Bogholderen svarede ikke. Mens Samtalen rullede

videre, sad han tavs og ærgrede sig over sin grimme, tandløse Kone og den lille Lejlighed.

— —

Ja vel var Ejnar Lyng atter i København!

Berlingske havde for én Gangs Skyld været barmhjærtig og skaffet ham Plads paa dette Kontor, hvor han ikke alene fik Gage, men ogsaa Kolleger og gratis Frokostmusik.

Selvfølgeligt maatte han da være henrykt — og han var det ogsaa, saavidt Forholdene tillod det:

Ikke langt fra Kontoret havde han lejet et møbleret Kvistværelse med henrivende Udsigt over Tage og Skorstene. Fra et Lejebibliotek skaffede han sig den inspirerende Nutidsliteratur, hvorimod den mere solide Føde indtoges i et nærliggende Middagsabonnement.

Kontoret optog ham til ud paa Eftermiddagen. Saa kom Middagen — Resten af Dagen gik med Læsning af de hjembragte Bøger, hvis han da ikke valgte at fordybe sig i større Emner oppe paa det gæstfri Universitets-Bibliotek — eller maaske tværtimod kastede alle Bøger til Side og gik de gamle Ture ad de gamle Veje bort fra den aftenglade By.

Det kunde maaske saaledes altsammen for ham i mangt og meget minde om den Tilværelse, der laa Aar tilbage; dog betydelig Forskel var der alligevel paa dengang og nu: Forude skinnede jo *dengang* Haabet, forude lyste Fremtiden, Livet, Lykken — Troen paa at han jo dog vilde finde Mennesker — Mænd og Kvinder — større, finere, modigere kæmpende for den saakaldte Lighed med Gud, end dem, man før havde præsenteret ham for. Men *nu*? Nu stod han atter ved sit Udgangspunkt — den store, ham saa forhadte By — rigere paa Erfaring, men til Gengæld fattigere paa Lykke og Tro. Nu var det ikke længer Haabet, der kastede sit Lys over Øjeblikkets

tomme Graahed, men tværtimod de bristede Illusioner, der gjorde Graaheden endnu mere fortvivlende graa.

Dog — han klagede ikke. Det svage, sentimentale var ham forhadet nu som før, men den Bitterhed, der altid havde ulmet paa Bunden af hans Sjæl, blussede nu stærkere og stærkere frem, tvang ham ind i et Had mod alt og alle — et sygeligt Had, hvorunder han selv led mest.

Ja, han trængte til Mennesker — Mennesker, han kunde holde af, beundre, interessere sig for. Ak, han følte det godt! Men dog gad han ikke opsøge disse Mennesker, fordi han paa Forhaand mente at kende dem alle til Bunds: Hvad kom de ham ved, hans Jævnaldrende — alle de unge Kvinder og Mænd? Ens var de, alle ens i deres pjaltede Ubetydelighed! Et medfødt Navn og Skræderens Tøj — *det* alene hjemlede dem Ret til Navnet: homo, Skabningens Udvalgte! Blottet for enhver højere Stræben levede de jo alle! Uden Idealer, uden Interesser kastede de sig blindt enten i Missionens eller Raahedens Skød . . .

Ejnar Lyng holdt sig ene og tavs. Talte han endelig — som engang imellem paa Kontoret — saa var det kun for at anvende en saa bidende Haan over de andres Udtalelser, Meninger og Handlemaader, at disse Mennesker enten ganske misforstod Situationen, eller ogsaa følte sig forbitrede over denne Fyrs uartige og ondskabsfulde Opførsel, der syntes at blive mere fremherskende Dag for Dag . . .

Højtidsdagene var forbi!

Nu levede Ejnar Lyng en ensom Skyggetilværelse ingensomhelst til Glæde — ham selv allermindst.

II

Ejnar Lyng sad ved et af Smaabordene i Middagsabonementet og ventede paa Torsken, mens han betragtede de spisende Mennesker rundt omkring.

Nu de to unge Kontordamer derhenne ved Bordet til venstre f. Eks.! En lille lyshaaret Pipfugl, der sorgløst kvidrede op om Dagens Nyt, mens den lidt ældre, mørke svarede kort og afdæmpet — efter det bekymrede Ansigt at dømme ganske sikkert for tyvende Gang overvejende det store, nyttige Spørgsmaal: om det nu virkelig ogsaa var ganske ufarligt og fornuftigt, hvad hun i Gaar Aftes for første Gang havde indladt sig paa . . .

Saa den sædvanlige Fyr henne ved Vinduet! En pilmager, lurvet-klædt, kejtet og meget genert, midaldrende Mand, hvis hele Fremtoning syntes at trygle om Tilgivelse, fordi den overhovedet havde den Frækhed at være til.

En besynderlig Fyr! Han kom listende ind med bøjet Hoved og skulende Blik, turde ikke som de andre bjærge Aviser fra Bordene rundtom, men nøjedes med at stirre efter dem med Øjne saa bedende, som om han for Alvor mente, at selv Avisen maatte føle sig rørt og komme krybende hen til hans Plads. Mødte han af Vanvare engang imellem en Fremmeds Blik, slog han straks Øjnene ned. Men gik man hen til ham med et Par Aviser, blev han pæonrød af Undseelse og nikkede og smilede saa

uendelig lykkelig taknemmelig, som havde man frelst ham allermindst fra Døden selv . . .

Atter drejede Lyng Hovedet og lod Blikket glide hen mod den mørkere Kakkelovnskrog.

Nej, i Dag var han der ikke, den stille Herre med den høje furede Pande og det mørke Hageskæg! En ældre Mand — en stille Videnskabsmand vel sagtens — i hvert Fald det eneste Ansigt, der havde optaget ham lidt.

Nej, nu var han der ikke! Rundt omkring ved de forskellige Borde sad kun de sædvanlige, regelmæssige Kontorlinealer, der ivrigt passede deres Mad og kun frembød det ene ejendommelige: at sluge baade Mad og Aviser med rivende Iltogs-Fart, som gjaldt det en hel Pose Penge at komme saa hurtigt som muligt tilbage til Forretningen igen.

Ejnar Lyng greb atter Aviserne, han gad ikke se paa disse Mennesker mer.

»Værs'artig, Herre!«

Det var Torsken, der kom.

»Tak.«

Han begyndte at spise, læsende videre i »Ungdommen« — den opslaaede Avis:

Følgerne af —

Den blandt de yngre Læger saa bekendte Dr. Goldberg er rejst fra sin Kone i Gaar. Han deler altsaa nu i saa Henseende Skæbne med sine to Brødre og sin Fætter, den bekendte Boghandler.

*

Frisind.

Frk. Marry Christensen, Datter af Pastor Christensen i Blaasted er i velsignede Omstændigheder. Som dette Barns Fader angives Gaardens Røgter.

Det er anden Gang den intelligente Frøken har givet Beviser paa sit udprægede Frisind. Frk. er 18 Aar.

*

Hjemvendt —

Frk. Ellen Krogh — nuværende Fru Grosserer Aagesen — saas i Gaar Aftes atter blandt Kistens Publikum. Vi hilser den længe savnede Frue velkommen tilbage.

Erotik.

Frit Forhold er indgaaet mellem Kommiss Chr. Bjørn og Butiksjomfru Karen Hermansen. Middag i Hjemmet.

*

Ungdomskilden.

Som vi allerede tidligere har meddelt, har en Del unge talentfulde Mænd for en Maanedes Tid siden dannet en aandsudviklende Forening: Ungdomskilden.

I Morgen afholdes Foreningens første Møde i Koncertpalæet. Idet vi iøvrigt henviser til ovenstaaende Annonce, fremhæver vi af Programmet følgende:

1) Hvorledes skaffer vi os bedst en Livsanskuelse?

2) Er Religion nødvendig?

3) Kan Begreberne »Ansvar« og »Pligt« forenes med Nutidsdannelse?

4) Idealer som Livsødelægger.

Sætter vi os ikke Idealerne for højt?

Den gode Sag fortjener sikkert Støtte af alle frisindede Mænd og Kvinder.

*

Literatur.

Den unge talentfulde Forfatter Vagn Petersen-Sørensen har taget Ophold i Tøserup Kro, for dér at lægge sidste Haand paa et større Værk: *Danmarks Nutids-Helte*. Værket bliver paa c. 1000 Sider.

*

Pikant —

Vi har fra paalidelig Kilde erfaret, at en ung Dame, Datter af — — —

Under Læsningen var en ung, lyshaaret Mand kommen ind ad Døren og havde et Øjeblik betragtet Lyng.

Nu følte han sig fuldstændig sikker i sin Sag.

»Hm — ja, undskyld!«

Ejnar Lyng saa' op. Foran Bordet stod den Lyshaarede og betragtede ham med et lidt vibrerende Smil.

»Goddag, Lyng!« Han rakte Haanden frem. »Kender Du mig ikke? Niels Fagerstrøm — din gamle Skolekammerat!«

»Aa — jeg syntes nok.« Ret ligegyldigt trykkede Lyng den fremstrakte Haand. »Duksen — hvad? Hvordan lever Du?«

Fagerstrøms Ansigt straaledede:

»Udmærket — tak.« Han snoede det smørgule Overskæg: »Maa jeg sætte mig hos Dig . . . har Du Tid?«

»Ja vist saa.« Lyng saa' paa Uret og smed Aviserne bort. Kammeratens aabne Ligefremhed virkede i første Øjeblik med en vis dragende Magt.

»Det var da morsomt!« Fagerstrøm fik trukket op i Benklæderne og satte sig ned. »Jeg troede virkelig, Du var i Udlandet . . . Privatdocent ved et Universitet, synes jeg næsten, jeg engang har hørt?«

»Var det Ironi? Lyng saa' spørgende paa ham.

»Ja, jeg tager maaske Fejl, men —«

»Unægteligt!« svarede Lyng med et selvironisk Smil. »Det blev vist Sulteføde. Jeg — Docent, he! Jeg kom nok til at holde mine Foredrag for tomme Bænke — *de* vilde ikke finde Publikum! Næ, jeg har saamæn ikke været udenfor Riget en eneste Dag.« Han skænkede sig et Glas Vand og vedblev smilende: »Naa, for Resten er her jo ogsaa saa smukt herhjemme i alle Retninger, at man jo kun grumme vanskeligt løsriver sig.«

»Ja vist saa!« bekræftede Fagerstrøm ivrigt, glad ved atter at komme bort fra det tilsyneladende uheldigt valgte Emne. »Man bliver i sit Land, naar der er noget ved én. Fædrelandet er dog det bedste, det er sandt.« Han rømmede sig. »Næ, nu husker jeg ogsaa —: Du er Jurist, ikke sandt?«

»Næ, jeg har opgivet det. Jeg er paa et Handelskontor.«

»Saa—aa?« Fagerstrøm saa' meget interesseret ud. »Har Du opgivet Studierne? Tænk, det anede jeg ikke! Paa et Kontor, siger Du — ja saa!«

Nu kom Opvarteren med Fagerstrøms Mad.

»Ja, Du —« fortsatte han dæmpet. »Der er ogsaa altfor mange Studenter. De falder jo over hinanden, de kan ikke finde Udkommende . . . Jeg er glad ved,

at jeg gik ud af IV. Disse Studeringer avler kun saa mange misfornøjede Mennesker, synes jeg.«

»Aa ja!« Lyng trak paa Smilebaandet. »Brødløse Kundskaber bliver vel altid en Livsødelægger. — Hvad er Du?«

Fagerstrøm hævede Øjnene fra Vællingen og saa' i første Øjeblik meget forbavset ud.

»Jeg er jo Pharmaceut! Jeg er Kandidat nede paa Gaase-Apoteket — Receptar!«

»Saa—aa. Og det tilfredsstiller Dig vel saa?«

»Jo—o. Jeg har da 1800 om Aaret . . . vi har jo faaet Gagerne sat op nu efter Nytaar. Vi havde jo Strejke, men de maatte skam høje sig. Foreningen blev dem altfor stærk, og vi er naturligvis allesammen i Foreningen, ellers havde vi heller aldrig naaet at faa Gagerne sat op.« Han lagde Skeen. »Men der er nu heller slet ikke Socialisme, som nogle mener. Man maa dog altid se Sagen paa den rette Maade, og selv om Apotekerne altsaa —«

»Ja vist saa! Jeg forstaar Dig godt,« afbrød Lyng, da Fagerstrøm pludselig blev ivrig paa Standens Vegne. »Man slutter sig sammen! Man køber en gros! Enkeltmands Kamp er jo umulig — her som alle Steder, selvfølgelig!« Han fik pludselig Øje paa den straalende Ring:

»Er Du gift?«

»He —!« Fagerstrøm følte sig lidt smigret. »Næ, kun forlovet. Men til Foraaret stiger min Gage, og saa tænker jeg nok vi holder Bryllup til Efteraaret. — Aa, Du —!« han vendte sig imod Kammeraten. »Ægteskab er jo dog ogsaa det eneste fornuftige. Denne saakaldte »frie Kærlighed« er og bliver dog usædelig. Man bliver jo ormædt, før man aner det — ja man gør.«

»Naa—aa?« Eksperimentator-Lysten vaagnede i Lyng.

»Jo!« kom det bestemt. »Man byder dog aldrig

den Kvinde, man elsker — virkelig elsker — et saadant Forhold. Man maatte da være en stor Skurk, i Fald man gjorde det. Naa — derfor har man jo ogsaa Ægteskabet.«

»Ægteskabet!« Lyng smilede haanlig.

»Ja?«

»Hm —. En lovbeskyttet Assurance mod hinandens Pjaltnatur!«

»Hvad siger Du? Pjaltnatur?« Fagerstrøm stirrede uforstaaende. »Nej Du, det er — ja en Samfundsregulator, kan man sige. Men det er det mest ideale ogsaa: vi byder dog ikke den Kvinde Ægteskab, som vi ikke *virkelig* elsker og holder af?«

»Aa nej — i hvert Fald ikke, hvis hun ingen Penge har.« Lyng saa' smilende paa Duksen: »Men den, vi ikke *virkelig* elsker, som Du siger, — den Kvinde byder vi vel overhovedet ikke Kærlighed hverken i fri eller bunden Stil? Det vilde da simpelt hen være en Selvmodsigelse.«

»Hm —.« Fagerstrøm tænkte paa sin Petra. »Hm, Du forstaar mig maaske ikke rigtig, men Du maa dog indrømme, at disse frie Forhold — er Du ikke selv forlovet?«

»Nej.«

»Naa — men Du maa da indrømme —« Fagerstrøm glemte at spise, ivrig som han blev. »Du maa da indrømme, at Du aldrig kunde forføre en ung Pige — en dannet, ung Pige selvfølgelig — som Du virkelig holdt af. *Det* vilde være en Selvmodsigelse, synes jeg!«

»Aa ja, Du har maaske Ret.« svarede Ejnar Lyng ligegyldigt og kort. Han gad ikke tage den andens Sejersglæde bort, eller overhovedet modsige denne ophøjede Moral. »Bor din Forlovede her i Byen?« spurgte han saa for dog at holde Samtalen i Gang.

»Ja! Hun er Datter af Direktør Hess. Hun kommer

for Resten herop om lidt og henter mig, jeg skulde jo have hende med ind at se paa noget Tøj —.«

Lyng var færdig med at spise. Nu tændte han sin Shagpipe og betragtede Kammeraten, der sorgløst talte videre om Tøj og Smag.

Selv sagde han kun lidt. Atter gled hans Blik ud i Rummet og søgte af Vane hen mod den mørke Kakkelovnskrog —.

Jo virkelig! Nu sad han der jo igen — den stille, mørke Mand! Saa maatte han være kommet, mens de havde talt. Det var Pokker!

Under disse Lyng'ske Betragtninger rejste Herren sig pludselig henne fra Krogen. Med et søgende Blik gik han forbi Smaabordene, til han endelig standsede ved Lyng.

»Læser De?« Han bøjede sig over Bordet med et fint og vindende Smil, idet han rakte den hvide, magre Haand ud efter Aviserne. »Tak!« Saa gik han bukkende bort til Krogen igen.

»Kendte Du den Herre? Jeg ser ham saa tit,« hviskede Lyng.

»Ham?« Fagerstrøm, der nu ogsaa var færdig, tørrede sig om Munden og skød Tallerknerne bort. »Næ! Jeg kommer her saa sjældent — kun en Gang om Ugen, naar jeg har Vagt og ikke kan naa hjem.« Han saa' hen mod Krogen: »Han ser for Resten saa idiotisk ud — ikke sandt?«

»Naa—aa?«

Fagerstrøm rejste sig for at hente sine Cigarer, men Lyng vendte atter Blikket mod den fremmede Mand, der, nu som altid, sad som om han fulgte med hver Smule, der foregik omkring ham. Pludselig mødtes deres Øjne. Et Øjeblik betragtede den Fremmede ham fast og forskende, saa vendte han atter Ansigtet bort . . .

Imidlertid havde da Fagerstrøm faaet Cigaren tændt, og nu fortsattes Samtalen paa ny:

»Er det nu ikke en meget bunden Stilling, *den* at være Apoteker?« begyndte Lyng. »I maa jo da omtrent være der baade Dag og Nat.«

»Aa nej!« Fagerstrøm lo og stirrede ind i Cigarens Ild. »Jeg har fri hver anden Helligdag og et Par Aftner om Ugen efter 8. Ja naturligvis — det er maaske ikke meget, men, ærlig talt, jeg tror nu heller ikke, man har godt af den megen Frihed. Man er dog skabt til Arbejde, og man har jo egentlig ikke noget at bruge sin Fritid til.«

»Ikke det?« Ejnar Lyng studsede over en saa mageløs oprigtig Erklæring. »Du er dog forlovet!« svarede han med et Smil.

»Ja vist saa, vist saa — naturligvis!« Fagerstrøm slog Asken af sin Cigar og smed Benene over Kors. »Vi gaar jo ogsaa vores Ture og kommer sammen og udveksler Tanker saadan . . . og vi er altid glade naturligvis, og Tiden gaar altid let.« Han rystede paa Hovedet: »Jeg vilde selvfølgelig heller ikke paa nogen Maade undvære de Fritimer, det er slet ikke saadan at forstaa. Men at jeg skulde befinde mig bedre, hvis jeg f. Eks. havde dobbelt saa megen Fritid — det er blot *det*, jeg ikke rigtig kan tro.«

»Du holder altsaa meget af dit Arbejde?« spurgte Lyng efter denne Trosbekendelse.

»Holder af, holder af?« Fagerstrøm pustedes Røg-skyer ud. »Det er jo nu engang blevet min Opgave at lave Medicin.« Han smilede: »Og nu betaler det sig jo meget godt! Det vigtigste er dog at have sikret sig en Eksistens!«

Lyng nikkede med Hovedet, nu havde han nok af det. »Kommer Du noget ud?« spurgte han kort efter som Forsøg paa at komme ind i noget nyt.

»Ud?« Fagerstrøm snoede det Smørgule og saa lidt spørgende ud. »Hvad mener Du? Paa Varietéer og saadanne Steder kommer jeg næsten aldrig. He — ikke just fordi jeg er forlovet, men ganske simpelt

fordi det ikke morer mig: det er jo ganske unyttige Penge at kaste bort.«

»Ja—a, men Teatrene da?»

»Teatrene?» Han ligesom tænkte sig om. »Aa ja ... jo engang imellem gaar jeg der med min Familie og min Kæreste.« Han smilede undskyldende: »Det maa man jo! Man kan jo da ikke godt være andet bekendt!«

»Aa nej.« Lyng forstod ham. »Men det interesserer Dig altsaa ikke, kan jeg forstaa.«

Fagerstrøm rystede paa Hovedet og spyttede ivrigt et Stykke Tobaksblad ud. »Næ, ærlig talt! Det er jo dog kun Digt og Drøm altsammen, noget, der slet ikke kommer Virkeligheden ved. *Det* gør det saa meningsløst, synes jeg.« Han rømmede sig: »Det virker paa mig, akkurat som naar jeg engang imellem oppe hos min Forlovede har set i en af disse udenlandske — Billedbøger: jeg synes pludselig, at jeg endnu sidder paa Skolebænken og er skrumpet ind til at blive Barn igen!«

»Hm —.« Lyng lo over den træffende Sammenligning. »Saamæn — Du har større Interesser, naturligtvis,« svarede han.

»Aa nej! Saadan særlige Interesser har jeg egentlig slet ikke,« indvendte Fagerstrøm fornuftigt. »Ja — jeg cykler lidt! Og saa —« Øjnene straaled. »Saa interesserer jeg mig først og fremmest for at tjene saa mange Penge, at jeg ved egen Hjælp kan skaffe min Kone et rigtigt dejligt og hyggeligt Hjem, saa hun aldrig nogensinde skal komme til at fortryde, at hun foretrak mig.«

Lyng saa' meget bekymret ud efter denne Hjærteudgydelse:

»Tror Du da *ellers*, der kunde være Fare for det?»

»Nej, nej — vist ikke nej!« Fagerstrøm lo højt. »Vi sympatiserer jo saa udmærket, vi er altid enige. Hun bryder sig heller ikke meget om alt dette Kunst

og Teater og Poesi! Hun er meget mere sund og naturlig . . . ganske anderledes solid end disse almindelige unge Piger, kan Du tro.«

»Ja Gudbevares, jeg tvivler ikke!« svarede Lyng og pustede Shagpiben ud. »Du var jo altid en flittig og dygtig Fyr i Skolen — noget af en Begavelse — saa Du har naturligvis ogsaa været kræsen i dit Kærlighedsvalg.« Han smilede anerkendende: »Aands-evner berettiger! Det er jo et gammelkendt Sandhedsord.«

Det kunde Fagerstrøm ikke modstaa! »Hvor Du egentlig taler fornuftigt, Lyng!« svarede han nu næsten beundrende, med sit glade aabne Ansigt vendt helt ind imod Lyngs. »Du er vist blevet et prægtigt Menneske, er jeg sikker paa. Helt anderledes end alle disse — disse Kameler! . . . Kedeligt ogsaa, at jeg ikke har set Dig saa længe! Har Du virkelig stadig været her i Byen?«

»Ja omtrent.«

»Hele Tiden paa Kontor? Jeg synes, dine Hænder ser ud, som om Du havde arbejdet strængt?«

»Synes Du? Naa—aa, jeg var paa en Fabrik en lille Tid.«

»Bor Du hjemme?« Fagerstrøms Beundring ytrede sig oftest ved Spørgsmaal.

»Nej.«

»Ikke? Men din Fader, Etatsraaden, lever dog endnu — jo—o, ikke sandt?«

»Jo Tak, i bedste Velgaaende.«

»Hør, Lyng!« pludselig overgivet slog han Kammeraten paa Skulderen. »Du skal love at komme hjem at besøge mig en Dag! Hvorfor skal vi gamle Kammerater glide saa aldeles bort fra hinanden? Det er meningsløst. Man kan i vor Tid sandelig ikke have Venner og Støtte nok.« Stemmen blev indtrængende: »Hører Du! Kom hjem en Aften — jeg bor hos mine Forældre, St. Kongensgade 34, 2. Vi skal nok faa det rigtig morsomt; kan Du ikke — —«

Fagerstrøm blev desværre afbrudt, thi nu aabnedes Døren foran dem, og en ung, straalende-paaklædt Dame traadte ind. Smilende over hele Ansigtet opdagede hun straks sin Elskede.

Fagerstrøm præsenterede.

Den meget unge Dame gav Haanden med et aller-kæreste Jomfrusmil. Saa begyndte Munden at gaa:

»Gud, hvor jeg dog skyndte mig, Niels!« pustede hun og slog Sløret op. »Tante er hjemme, hun har en hel Mængde Nyt. Ja, skynd Dig!« Fagerstrøm fo'r til Frakken. »Og det er sandt: jeg mødte Ebba paa Strøget. Vi fik en Indbydelse til Mandag Kl. 7. Du maatte endelig komme, skulde jeg sige . . . Du har jo ogsaa fri; den ene Time —«

»Ja—a, vist saa!« afbrød han smilende. »Til Oberstens — ja saa! Vi er skam svært paa Farten i den senere Tid, kære Petra-Barn!«

Han fik Handskerne paa og greb sin Hat.

»Naa, ja saa maa vi nok af Sted!« Han rakte Lyng Haanden: »Farvel Du! Og kom saa snart! St. Kongensgade 34, 2. — altsaa! Du er hjertelig velkommen — ikke sandt, Petra?«

Damen smilede bekræftende og Sløret faldt.

Saa gik Parret ud at se paa Tøj.

— —

Endnu lidt blev Ejnar Lyng siddende i alle Slags Betragtninger over Niels og Petra-Barn.

Pludselig gled et Smil over hans Ansigt:

»En Skaal for Gaase-Apotekeren, Niels Fagerstrøm! Den til alle Tider af Guder og Mennesker udvalgte Type af Slægten: homo sapiens!«

Saa tømte han sit Vandglas og gik ud.

Men henne fra Kakkellovnskrogen stirrede den stille mørke Herre efter ham med et tænksomt Blik . . .

III

Der var gaaet to Maaneder nu.

Hjemme i Vinduskarmen laa Nutidslitteraturen og samlede Støv: tre unge Forfattere, der — efter Lyngs Mening — aabenbart kappedes om at skildre den mest ideelle Pjalt til egen og Publikums ublandede Fornøjelse. Paa Bordet laa Lamartine og Vigny — dog ikke engang disse Digtene greb ham længer med den gamle dragende Magt. Nu kastede han ogsaa dem til Side; selv Bibliotheket gik han ligegyldigt forbi. Alle de Bøger? Literatur, Historie, Chemi — det alt! Hvad skulde han egentlig med det? Bragte det ham noget som helst, bragte *det* ham Livet maaske?

Dybere sænkede Mørket sig over ham. Fritiden, blev ham en Fjende — Fritiden, han altid havde kæmpet for og betalt med saa blodig en Pris. Nu strejfede han kun planløst om i de snavsede Gader eller i de mørke, vintertriste Skove udenfor Byen, til Trætheden endelig drev ham tilbage til det kolde Kvistkammer, og Søvnens medlidende slettede Dagen ud.

Med Kollegerne paa Kontoret talte han stadig kun lidt. Allerede før længe siden havde man jo for Resten ogsaa dér opgivet ham som en ondskafuld, utilgængelig Fyr. Pokker med ham! Man havde andre at beskæftige sig med! Livet var skønt, men Ungdommen kort! Det gjaldt blot om at faa det mest mulige ud af Venindens Kærlighed, før baade hun og vedkommende unge Mand blev gammel og grim og ikke kunde leve Livet paa værdig Maade mer.

Saa nøjedes da Lyng med at høre til, naar Personalet var samlet i Frokoststuen, og Viddet og Oplevelserne vældede frem. Hvad de selvfølgelig gjorde! Sikkert var det slet ikke saa ganske lidt, man kunde lære af disse noble og livsprøvede Mænd, vilde man blot modtageligt lytte til.

Saaledes genfortalte nu f. Eks. Hr. Kæftegaard en Dag en, i den jyske Hjemby meget omdiskuteret, Historie, af hvilken man sikkert maatte faa højnet sin Tro paa Menneskeværd, hvis den da ikke i Forvejen var højnet til Fuldkommenhed.

Altsaa:

Det var en Købmand, der boede ude paa Landet i Nærheden af Vejle og havde en smuk, ung Kone foruden en lille Forretning med Petroleum, Mel og Brød. Konen var desværre ikke altid saa rask som hun var smuk. Men Manden, der i et og alt var en god Mand, vilde under ingen Betingelser til Stadighed have en skrantende Kone, selv om han saa ogsaa skulde anvende nogle af sine faa og ved daglangt Slid surt erhvervede Penge til at købe hende rask for. Egnens Bondelæge var imidlertid et Fjols — *det* vidste Gud og Hvermand. Men inde i Byen boede en ung Mirakeldoktor, — tilmed Specialist i Kvindesygdomme — *han* var selvskreven til at faa Pengene og gøre Konen rask.

Saadan blev det altsaa. Hver Onsdag tog den kønne Kone ind til den unge, dygtige Mirakeldoktor, men Kuren blev naturligvis langvarig, for hun var nok ved nærmere Undersøgelse meget syg. Derfor blev det snart til to Gange om Ugen. Og da Doktoren efterhaanden fik mer og mer at bestille, og først og fremmest maatte hjælpe Byfolkene, maatte den slakkels Kone til sidst nøjdes med at komme om Eftermiddagen og sove paa Byens Hôtel om Natten, da der desværre intet Aftentog gik

Kedeligt naturligvis. Dog, Mirakeldoktoren var

jo mageløs. Han gjorde sig uhyre Umage, og Kuren var slet ikke saa smertefuld endda — tværtimod. Ja, den var endog saa behagelig, at Konen, der selvfølgelig elskede sin kære Mand og Bondebyen og Forretningen over al Maade, alligevel i Stilhed begyndte at nære forvildede Ønsker om at maatte blive paa Klinikken og fortsætte Kuren i al Evighed til Dagens Ende.

Det fortalte hun da virkelig en skønne Dag Doktoren paa den egne diskrete Maade, der nu engang hører Kvinder til, og Doktoren erklærede i rene Ord, at ogsaa han længe havde næret ganske det samme Ønske som hun.

Til alt Held var han nu ikke Mirakeldoktor for ingen Ting! Han vidste, at Købmanden derude var en god Mand, der sad smaat i det, og da nu Doktoren selv ogsaa var en god Mand, skrev han en Dag et Brev til Købmanden, hvori han tilbød ham 10,000 Kr., om han maatte beholde Patienten til Stadighed.

Købmanden blev naturligvis noget forbavset over et saadant Tilbud. Men da han hørte, at Konen virkelig selv ønskede et se Forretningen i Orden, og han som sagt var en ejegod Mand, der trængte til Penge, gik han efter en Smule passende Betænkningstid virkelig ind derpaa. Ja, naturligvis var han saa meget Købmand, at han forsøgte at skrue Prisen op til 15,000, idet han efter Kræmmerskik formodentlig fremhævede Varens ypperlige Bonitet o. s. v.

Under alle Omstændigheder: Sagen gik i Orden. Resultatet blev, at Doktoren betalte 12,000 for Klinikpatienten i evig Eje, og Købmanden rejste fra Bondeby og Petroleum for at starte et andet nobelt Foretagende i et fjærnere Land.

Saadan fortæltes der. Bagefter gav Latteren og Kritikken sig Luft:

Doktoren var et Fæhoved, derom var alle enige.

Men Købmanden! Han var f. G. m. en Svend! Saadan skulde man bære sig ad! Kunde man overhovedet tænke sig noget dejligere, end saaledes at have ejet en ung, smuk Kvinde et Par Aarstid, og saa, naar Blomsten blev syg og begyndte at falme, faa den ombyttet med 12,000 blanke Kroner? Visselig ikke! Han burde sættes i Aviserne som Forretningstalent! Han burde udnævnes til Ridder og gøres til Direktør for et Aktieselskab! Ak, Danmark, Danmark! Hvorfor holdt Du dog ikke Genierne fast?

Det var gamle Bogholder Kallesø, der var kommen med alle disse sidste Bemærkninger — ham interessererede nemlig Sagen mest. Forøvrigt var han bleven svært veltalende i den senere Tid. Noget maatte være sket, derom var alle enige, men hvad det var, derom vidste dog ingen Besked. Man gættede paa Konen. Man vidste jo fra hans egen Mund, at hun var i velsignede Omstændigheder, ja mer endnu, man vidste: »at hun f. G. m. blev tykkere Dag for Dag.«

Længe gættede man, længe spurgte man forgæves. Da endelig sprang Hemmeligheden ud som en duftende Blomst.

Det lød vel utroligt, men dog var det sandt: Kallesø havde virkelig, nu lige før sin Fader-Værdighed, været saa heldig at stifte Bekendtskab med en ganske mageløs sød lille Butiksdame! En Aften, da han gik fra Kontoret havde han set hende paa Gaden og den store Kærlighed havde grebet hans 50aarige Hjærte i selv samme nu. Heldigvis havde han Pungen med — *det* vidste han, og det havde givet ham Mod.

Straks var han altsaa vendt om. Med bankende Hjærte og angst-klamme Hænder var han sjokket efter hende Gade op og Gade ned, til han endelig med skælvende Stemme havde fordristet sig til at sige — ja, han huskede det ikke mer. Aa, men aldrig skulde han glemme hende det Øjeblik! Med et Par Øjne saa straalende, som naar selve Solen spejler sig i en Mudder-

pøl, havde hun virkelig givet sig i Snak med ham — sammen havde de spist til Aften, og da de endelig skiltes ved hendes Gadedør, havde hun rødmende rakt ham de bævende Læber til Kys og lovet at møde ham næste Aften paa samme Sted . .

Nu laa den hellige Aften en Uge tilbage. Men senere havde han ofte besøgt hende, og han vidste det . . . der var slet ingen Tvivl om, at hun virkelig elskede ham. Og hun var dejlig! En lille knoppet Skønhed lidt over de 17 Aar!

»Jo, he — jeg er jo nok lidt gammel maaske og saadan i den Retning, men hm, hm — —«

Kallesø smilede inderlig lykkelig efter dette sit Skriftemaal, skønt de andre — underligt nok — stillede sig meget skeptisk til den hele Sag.

«Hun vil vist blokke Dem, Hr. Kallesø!» grinede erfarne unge Hr. Jensen.

»Soleklart!» sekunderede Pluskæben. »Hun vil ligesom Liljerne paa Marken have Føde uden at gøre Arbejde, kan De bande paa.«

»Hø—hø—hø!» gryntede Kontorist Okkerberg. »Frem med Regnskabsbogen, Bogholder! Hvormeget staar hun Dem i?«

»Ja, frem med Bogen! Frem med Bogen, Kallesø!«

Alle stirrede forventningsfulde paa Hr. Kallesø, der imidlertid ikke lod sig irritere, men ganske stille spiste videre med et lunt og lykkeligt Smil.

Dog — Signalet var givet: nu skulde man more sig!

»Aa, det er naturligvis en Skidden-Daase!« æggede en, da Kallesø stadig sad tavs.

»Hun er vist ligesaa velforsynet med Tænder som Konen!« bemærkede unge Jensen vittigt og saa' sig smilende omkring.

»Det er fanemæ en af mine gamle Pi'er!« grinede Storforbrugeren Kæftegaard. »Hun er sort — ikke sandt? Og mellemstor? Det er F. g. m. Matuska, ha, ha, ha! Der kommer de godt op at ride, Bog-

holder! Tag Dem i Agt! Hun er som en Møllesæk, der er gaaet op bag i: Pengene gaar ufordøjede igennem hende. Hun er umættelig, hun faar aldrig nok!

Kallesø, der efter dette pludselig kom i Tanker om de 10 Kroner, han forleden havde laant Damen »til Husleje«, stirrede forvildet omkring.

Ivrig fór han op:

»De lyver! Det er Løgn! Hun elsker mig f. G. m! Jeg ved det! Hun har ... jeg har ... jeg —«

Hurtigt og febrilsk trak han Uret frem, aabnede Kapslen: en Smule sort Krølhaar stak frem — — —.

En frygtelig Lattersalve hilste denne originale Bevisførelse. Dog — i samme Nu fór Ejnar Lyng op fra sin Stol. Bleg af Raseri spyttede han Bogholderen midt i Ansigtet og slog Uret ud af hans Haand.

»Flab!« raabte han. »Jeg tærsker Dem ihjel!«

Og ude af sig selv greb han virkelig Stolen og løftede den til rammende Slag. Dog, i samme Øjeblik følte han sig grebet bagfra. Man omringede ham, vristede Stolen fra ham, raabte, skreg ... veg endnu et Øjeblik tilbage for det rasende Menneskes Slag; trængte saa atter ind paa ham, kæmpede ... til man endelig, stønnende som vilde Dyr, fik ham overmandet og smidt ud:

»Den — den — den snottede!«

»Den Flynder! ... Jeg skal — jeg skal —« Støttet til Bordet stod den lille visne Bogholder bleg af Skræk og undersøgte Resten af Elskovsgaven i det knuste Ur.

»Tal med Chefen! Tal med Chefen, Kallesø! Han skal fures! Han skal fures, den udannede Fyr!« raabte Kontoristerne forpustede. »Meld ham til Politiet! De har Vidner Bogholder! De skal fordre Erstatning! De skal ikke finde Dem i det! Det er uhørt, uhørt! Den ondskabsfulde —«

Freden var forbi — Krigen begyndt.

Resultatet var jo paa Forhaand givet! En Time efter blev Lyng kaldt til Chefens Privatkontor og fik sin Afsked med 14 Dages Varsel. Han maatte endog være glad ved at slippe saa let, erklærede den forbitrede Mand: Historien var jo enestaaende! Det var den groveste Overtrædelse af de mest elementære Bud, han i sit Liv havde hørt!

Mere vilde Chefen sikkert have sagt — ægget som han blev af Lyngs tavse, trodsige Blik — hvis det ikke netop nu havde banket paa Kontordøren, og Chefens Ven, den stille mørke Herre fra Middagsabonnementet, havde stukket Hovedet ind.

»Næ vær'sgod, Doktor! Kom blot, vi er færdige — vær'sgod!«

Mere hørte Ejnar Lyng ikke. Da Doktoren kom, var Audiensen forbi. Et Øjeblik mødte han den Fremmedes elskværdige, lidt forundrede Smil, saa aabnede han Døren og gik bort.

Saaledes havde Ejnar Lyng da akkurat opnaaet 3 Maaneders Ansættelse hos F. C. Madsen & Co.!

IV

De 14 Dage var omme — atter stod Ejnar Lyng i den gammelkendte Situation.

Uden nogen Kræsenhed i sit Valg søgte han selvfølgelig nyt Arbejde. Hvad der vilde tilbyde sig tog han imod, kun at slide som Arbejdsmand havde han for bestandig opgivet, thi atter syntes Hosten at indfinde sig, og Lungerne *var* ikke stærke — Lægen havde jo sagt det, og han følte bedst selv, at Lægen havde Ret.

Dag ud og Dag ind sad da Ejnar Lyng i Middagsabonnementet og gennemsøgte alle Bladenes Annoncer: noterede op, skrev vidtløftige Ansøgninger til dette og hint — Ansøgninger, der vel spredtes over det ganske Land, men aldrig nogensinde bragte ham blot saa meget som det allermindste Svar.

Intet Resultat — stadig intet! Hjemme skyldte han Konen Leje for den ny Maaned — det maatte vente! Kunde han blot endnu en lille Tid faa Middagsmad for de Penge, han havde tilbage, vilde han være evig glad.

— —
Men Dagene gik; ogsaa Pengene begyndte at faa Ende nu.

I Dag havde Ejnar Lyng taget til Takke med Fedtebrød: for Fremtiden blev der kun Raad til Middagsmad hver anden Dag. En Ugestid! Fandt han *saa* ikke en Beskæftigelse — saa?

Aldrig tænkte han det Spørgsmaal ud, thi stadig forekom Situationen ham umulig, utænkkelig — trods alt. De andre fik jo Arbejde. De andre! Dem holdt Livet Haanden over, hver og en! Turde da Livet ringeagte ham? Var *han* mindre, ubetydeligere, uværdigere? Havde *han* færre Kundskaber, svagere Vilje, ringere Evner end hele denne skraalende Hob . . . disse udflydte Kødklumper, han ikke agtede højere end Dyr, ja knapt nok Dyr?

Nej, nej — han vidste det: Livet var retfærdigt, og Livet hjalp ham saa vist! Livet maatte hjælpe hver den, der ikke svigtede sin bedre Stræben, sin inderste Natur. . .

Endnu holdt oppe af saadanne Tanker — og kun af dem — havde han paa ny studeret den ophængte Avis henne paa Gadehjørnet og atter skrevet en halv Snes Nummere op. Nu havde han faaet den lille skaarede Petroleumslampe tændt og sad hjemme ved Bordet i det kolde Kvistværelse med Vinterfrakken knappet tæt omkring sig, paa ny optaget af at skrive alle de samme anbefalende Ord, han havde kradset ned, Gud ved hvor mange Gange før.

Ret længe havde han imidlertid ikke arbejdet, før det bankede paa Døren udenfor.

Kønen formodentlig?

»Den er aaben, Md. Andersen!« raabte han, atter knuget af et Hosteanfald.

Men ingen kom ind. Atter bankede det, kun lidt stærkere end før.

Irriteret rejste han sig og rev Døren op.

Udenfor i Mørket stod Doktoren fra Middagsabonnementet. Lampelyset strejfede hans Ansigt: Øjnene havde det sædvanlige kloge, lidt kolde Udtryk, men om Munden laa et varmt og vindende Smil.

»Godaften! Ja, de bliver vel ikke vred over, at jeg saadan opsøger Dem, Hr. Lyng?« begyndte den Fremmede hjærteligt, idet han rakte Lyng sin smalle knoglede Haand.

»Mit Navn er Braad — Dr. Braad. Vi har dog allerede set hinanden nogle Gange, og jeg har fra allerførste Øjeblik haft en Fornemmelse af, at vi dog engang før eller senere vilde blive ført sammen af Tilfældet eller en styrende Magt.«

Ejnar Lyng studsede, han forstod ikke Ordene og det venlige Smil. Men hurtigt greb han den fremstrakte Haand, idet han spørgende tavs saa' paa den bekendte Forfatter, han ikke før havde kendt af Udseende, men hvis Ungdomsværker han havde læst og satte højt.

Hvad vilde han? Tusinde Tanker flagede som vækkede Fugle omkring i hans Hjerne...

Dr. Braad mærkede hans Forundring:

»Jeg har jo hørt lidt om ... det er en kedelig Historie, den fra Kontoret, Hr Lyng!« fortsatte han, idet han knappede Pelsen op og takkende tog Plads i Sofaen ligeoverfor Lyng. »Det har gjort mig ondt for Dem, saa vist som Ungdommens Lidelser altid har været mine egne, unge Mand!« Han bøjede sig imod ham: »Forstaar De mig? Jeg tænkte, De maaske netop nu kunde ønske en prøvet og erfaren Mands Hjælp!«

Hjælp — Lidelser! Ordene smagte bittert. Med Hænderne hvilende om Stoleryggen betragtede Lyng den Fremmede med et forskende, lidt skeptisk Blik. »Det er meget elskværdigt af Dem, Hr. Dr.« svarede han saa. »Jeg er Dem oprigtig taknemmelig — det gør mig kun ondt, at jeg ingen Lidelser har.«

Braad bøjede sig ind over Bordet, saa Lampe-lyset faldt skarpt over det kloge Ansigt med det tynde Haar og det mørke Hageskæg. »Hvorfor spiller De nu Komedie for mig og Dem selv?« spurgte han alvorligt og bebrejdende. »Jeg vil selvfølgelig slet ikke trænge ind i Deres Fortrolighed — det mindst af alt. Kun vil jeg for Alvor spørge, om De virkelig mener at handle fornuftigt ved at afvise en Hjælp, der uegennyttigt

tilbydes Dem af en Mand, hvis Ord og Vilje De dog næppe har Grund til at drage i Tvivl?«

»Aa nej — heller slet ikke det, Dr. Braad!« svarede Lyng hurtigt. Udtrykket i Doktorens Ansigt og hele Tonen, hvori han havde talt, fik ham pludselig til at fortryde sin meningsløse Utilgængelighed. »Jeg kender Dem blot ikke . . . forstaar ikke, hvorledes jeg — et vildtfremmed Menneske — kan interessere Dem i allerringeste Grad. Men — ja kan og vil De virkelig hjælpe mig til en Beskæftigelse, er jeg Dem selvfølgelig meget taknemmelig. Anden Hjælp trænger jeg i hvert Fald ikke til.«

Dr. betragtede ham nøje.

»Jeg skal, som sagt, gøre alt, hvad jeg kan!« svarede han og satte sig tilbage i Sofaens mørkeste Krog. »Der maa vel kunne findes en Udvej, tænker jeg.« Han tav et Øjeblik. »De har tidligere studeret — ikke sandt?«

»Jo.«

»Hvilket — med Forlov?«

»Jura.«

»Jura! Naa hm, det interesserede Dem ikke maaske?«

»Aa nej.«

»Næ saamæn —« Dr. smilede imødekommende hende fra Sofakrogen, idet han lukkede Øjnene og lod Haanden glide over Pandens Furer. »Men hvilket Arbejde overhovedet tager i Længden et Menneskes hele Interesse fangen med Undtagelse af det rent kunstneriske eller videnskabelige?«

Lyng mødte hans Blik.

»Aa nej, De har Ret!« svarede han. »Men jeg har nu engang ikke Evner til et *saadant* Arbejde, om jeg end aldrig saa meget vilde ønske mig det.«

»Men De har dog altsaa Interesserne?« Dr. saa' venligt paa ham.

»Maaske.« Lyng trak paa Skuldrene. Dr.s Stemme

og hele Maade at være paa bragte mer og mer hans Fortrolighed frem. »En Smule Interesse for lidt af alt: Chemi, Botanik, Historie, Sprog, Kunst, Literatur — med saa megen Forstaaelse deraf, som jeg har kunnet erhverve i min Fritid, der jo desværre ikke altid har været lige stor.«

Dr. betragtede ham opmærksomt, idet han strøg sig over det mørke Hageskæg. »Fritiden er Dem aabenbart altsaa vigtigere end Penge og social Anseelse, kan jeg forstaa.« Han lænede sig tilbage med et Suk. »Ja—a, De kan selvfølgelig forsvare den Livsanskuelse, skønt den er meget ideel.« Han tav et Øjeblik og fortsatte saa: »Alt Arbejde bliver Dem altsaa kun den uundgaaelige Nødvendighed, og det, der lægger mindst Beslag paa Deres Tid og Tanker det mest taalelige — ja saamæn! — Har De prøvet paa at finde en ny Beskæftigelse?«

»Ja.«

»Men uden Resultat?«

Lyng trak paa Skuldrene: »Ja, foreløbigt da.«

Dr. rømmede sig som til en Beslutning og slog Pelsen bedre om sig. Her var jo hundekoldt!

»Hm — ja, Hr. Lyng, jeg forstaar Dem jo nok paa en Maade — naturligvis.« Han betænkte sig et Øjeblik. »Men — De er vist samtidig meget hidsig og opfarende, hvad der for et Menneske med Deres Anskuelser ganske sikkert er en meget farlig Sag!«

»Hvad mener De?« Lyng saa' spørgende paa ham. Atter blev Doktoren ham lidt besynderlig.

»Jeg mener —:« vedblev Braad. »Selvfølgelig kommer det jo ikke mig ved, men det er mig uforstaaeligt, hvordan De uden nævneværdig Grund har kunnet opføre Dem mod Deres Foresatte, en ældre Mand, som De jo dog virkelig har gjort. — Skulde jeg raade Dem, bragte De Hr. Kallesø en Undskyldning for det Passerede, jeg vilde da være tilbøjelig til at mene, at Firmaet —«

»Antog mig igen, ikke sandt?« raabte Lyng afbrydende, idet han rejste sig fra sin Stol. »Næ, De kan dog tro nej! Undskyldning? Det manglede blot! Nej, tværtimod fortryder jeg, at jeg ikke fik gennemtærsket den Æsel, den —«

»Men bedste Hr. Lyng dog!« Braad stirrede forbavset paa ham. »Hvilken Storforbrydelse har da Manden fortiet for mig, siden De tager saadan paa Vej?«

Kort og hurtigt fortalte nu Lyng, hvad der var sket, mens Dr. tavst hørte til.

»Forstaar De da ikke, at man til sidst kan opføres over denne evindelige Raahed; at man kan harmes over disse Skarnbøtter, der kun synes modtagelige for Griseri?« endte han. — »Gøre dem Undskyldning! Aldrig i Evighed, om jeg saa skulde sulte ihjel!«

»Hm—m.« Braad søgte efter denne Slutning at skjule sit ironiske Smil. »En Sag kan jo ses fra mange Sider, Hr. Lyng! Latter vilde vel i dette Tilfælde have været bedre paa sin Plads end — Prygl. Man maa tage Livet praktisk. Om man handler klogt eller ej, maa dog bedømmes efter de Resultater, man opnaar. Men at De bringer Dem selv i en saa fortvivlet Situation, at De — som i Dag — har maattet undvære Middagsmad, *det* synes mig sandeligt lidt vel meget for — et Damehaar!«

Lyng svarede ikke, men Doktoren fortsatte ubekymret, mens Ansigtet blev alvorligere, og Blikket gled spejdende omkring i det tarvelige, kolde Kvistværelse.

»Men hvorfor søger De saa ikke Hjælp, bedste Menneske, naar De i Øjeblikket ikke kan klare Dem selv? Helt uden Venner og Slægt er De dog vel ikke, antager jeg.«

Lyng smilede bittert.

»Jeg vil nødigt i Aagerkarle-Kløer, Dr. Braad!«

»Aagerkarle?« Dr. saa' spørgende paa den unge Mand. »Aagerkarle! Det synes mig en vel fri Oversættelse af Venner og Slægt.« Han sukkede. »Men

Deres Fader da? Deres Fader lever jo dog endnu. Har jeg forstaaet Ret, er han endog en meget velhavende Mand?»

Kold og utilgængelig stirrede Lyng ind i Lampe-lyset uden at svare et Ord.

Men Braad forstod ham allerede:

»De er ved deres Dispensationer selv Skyld i det Hele?» vedblev han med et forskende Blik. »Derfor vil De som ungdommelig Idealist selv tage Følgerne deraf — er det saadan?»

»Maaske.« Irriteret vendte Lyng Ansigtet imod ham. »Men hvad berettiger Dem til at udspørge mig? De er mig ubekendt. Kan og vil De skaffe mig et Eksistensmiddel, takker jeg Dem, men jeg ønsker ikke at besvare Deres Spørgsmaal, Dr. Braad!«

Doktoren tav. Det var ved dette, som gled der mørke Skygger over det magre, indfaldne Ansigt. Pandefurerne blev dybere, Trækkene haardere, det elskværdige Smil forsvandt — hele Ansigtet fik et lidende Præg.

»Jeg tror, De er paa gale Veje, unge Mand!« kom det langsomt og tankefuldt, idet han hævede Brynene og lod de hvide Fingre glide gennem det tynde Haar. »Jeg begynder jo at forstaa Dem i et og alt.« Han bøjede sig frem over Bordet. »Betro Dem til mig! Husk, jeg er en gammel og erfaren Mand. Unge Ven: jeg advarer Dem! Det er min simple Menneskepligt!«

»Menneskepligt!« gentog Ejnar Lyng, idet han fór op og stirrede paa ham med et haanende Smil. »At forbitre hinanden Livet — *det* er Menneskepligt! At kaste Sten efter den, der vover en Kamp for egne Idealer, for større Skønhed end den, der vokser langs den udtraadte Bondevej — *det* er Advarsler!« Han hævede Hovedet med et udfordrende Blik. »Jeg har ingen Brug for Advarsler! Vi tager vist Fejl af hinanden, Dr. Braad!«

Braad nikkede roligt forstaaende, som den, der stadig bliver mere sikker i sin Sag. Ordene kom langsomt og prøvende:

»De dømmer højt om Mennesker, unge Mand!«

»Mennesker?« Den rolige overlegne Tone irriterede hans hele Had og Bitterhed frem. »Pjalte, mener De!«

»Pjalte?« Dr. smilede. »Hvortil de stærke Ord?«

»Fordi jeg har Ret. Fordi Livet kun regner med Pjalte — de andre slaas ned.«

Atter smilede Doktoren overbærende:

»Har Deres Erfaringer maaske lært Dem det?«

»Aa ja — saa omtrent!«

»Hm — hvad forstaaer De da ved »Pjalte«, om jeg maa være saa fri?«

»Hvad jeg forstaaer?« Ejnar Lyngs Øjne lynede. »Det ved De vel selv! Se paa den hele Flok — alle disse Mennesker, der render om som forstyrrede Myrer og ikke ved, hvad de vil — ikke tør, hvad de kan — ikke kan, hvad de *skal*! Se dem i deres Kærlighed! De gifter sig med én og avler Børn med en anden, mens de »elsker« en tredie og forsørger en fjerde! Løse og utro er de alle! Alle er de villige til at gøre Kærlighed til Prostitution ved at sælge sig selv til den, der byder højest!

Se de mange »Mænd« og »Kvinder«, der anvender al deres Ondskab og Opfindsomhed paa at gøre »den Udvalgte« Helvede saa hedt, at Staklen endelig af Fortvivlelse fordrer sig løst fra den underskønne Troskabspagt! Se de mange »kloge« og »dygtige« Mænd, der kaster Ære, Hustru, Navn, Formue, Stilling — alt, hvad de i Aar møjsommeligt har kæmpet for — i Skarnet blot for at hvile i en fremmed Kvindes Favn! Hvad kalder De dem? Det er Pjalte, *Pjalte til Hobe!* En raaden, marvløs Slægt, der blev sønderpisket med Svøber, om der blot var en *stolt* og straffende Gud!«

Braad hævede Hovedet. Med et iskoldt, spot-

tende Smil betragtede han nu den unge harmglødende Mand.

»De græder over Kærligheden! Ser De da Grundene til den megen Elendighed dér?« spurgte han kort.

»Grunden?« Lyngs Stemme dirrede endnu. »Er der andre Grunde til den hele Raaddenskab end den, at alle Idealer, al Skønhedstrang er kastet bort fra Menneskenes Kærlighed, som en Ballast, der kun tyngede Nydelsen ned?«

»Jeg tænkte det, jeg tænkte det!« træt og sukkende lænede Braad sig tilbage i Sofaen. »Nej, De tager fejl! Al den Elendighed, De klager over, har en ganske modsat Grund! Det er Naturens stolte Oprør mod Menneskenes dumme Trang til at oppoetisere Kærlighed med Dyd og Troskab og alt andet Barnevaas. Det er Naturens klare Bevis paa Sandheden: Idealer gør Kærligheden latterlig, umulig, umoralsk.«

»Hvorfor taler De saadan?« forbavset stirrede Lyng hen mod Doktoren, der sad bleg og bittert-smilende i den mørke Sofakrog. »Hvorfor spiller De Komædie med mig, Dr. Braad? I Deres Bøger har De sagt helt andre Ord.«

»Mine Bøger!« Dr. sukkede tungt. »Tror De da paa Bøger, unge Mand? Bøger er ikke Liv, men Kunst. Bøger er Livets forgyldte Skuffelser kun.« Han rystede paa Hovedet, og Stemmen blev stærkere. »Nej, tro mig: De bygger Deres Liv paa Sand!«

Bleg og ophidset stirrede Lyng paa ham. Var *det* Doktor Braad? Den Mand, hvis Skrifter han havde beundret! Den Mand, han paa Forhaand havde regnet for Ven!

»Lad os holde op!« sagde han, idet han gik nogle Skridt frem over Gulvet. »Jeg har taget fejl af Dem, mærker jeg. Desuden er jo hele vor Samtale meningsløs, da De ikke kender Gnist til mit Liv.«

»Jeg kender Dem ud og ind!« Svaret lød roligt, bestemt.

Ejnar Lyng standsede. Forvirret saa' han paa den Fremmede, der sad i den mørke Sofakrog, kold, klog, tavs.

»Saa bevis Deres Ord!« svarede han kort.

Dr. Braad rejste sig nu lidt i Sofaen og slog Pelsen bedre om sig, idet han stirrede frem mod Lampen, der langsomt gik ud.

»Beviset er det ganske sædvanlige!« begyndte han. »De har, som de andre, ofret for meget til Kærligheden! Med Hjærnen fuld af Drømme gik ogsaa De til Elskovs forjættede Land, men som Krøbling vendte De tilbage, fordi De byggede Kærligheden paa gale Forudsætninger.«

»Det er Løgn!« Ejnar Lyng fór op.

Dog — Braad ænsede det ikke:

»Hvor traf De da selv *Idealer* som Kærlighedens bærende Magt?« vedblev han spodsk. »Hvor traf De en Kvinde, der *vovede* noget for sin Kærligheds Skyld — der, Fordel og Fristelser til trods, holdt ud med Mod og Troskab indtil Døden, hvordan det end gik? Kan De nævne et Navn, blot et eneste, hører hun jo Virkeligheden til!«

Lyng saa' ikke op. Nu paa éngang blev Doktorens Ord ham til virkende Gift. Tavs og tankefuld stirrede han mod den gamle ridsede Bordplade: det blev ham en Livssag, en Dom over ham selv, om han nu svarede eller tav.

Gerda? Elly? — Ak nej, nej — ingen kendte han ingen, ingen . . .!

»Der ser De: De svarer ikke!« fortsatte Braad. »Nej — ogsaa *De* blev naturligvis skuffet, og dog er De, som de andre, lige vidt! Skuffelser burde vise os den rette Kurs, *derfor* fik vi dem. Den Kvinde, der skuffede Dem dybest, burde eje Deres evige Tak — det er i hvert Fald ikke hendes Skyld, De forsumper i Drømme endnu!«

Mørkere og mørkere blev der i det kolde Kvist-

værelse. Men stadig stirrede Lyng mod Bordpladen bleg, tom, træet . . .

»Hvad er da Kærlighed?« spurgte han endelig tonløst og mødte Braads Ansigt, der i Tusmørket lyste hvidt og koldt.

»Menneskenes evige Nydelseskilde, naar den bruges fornuftigt,« svarede han. »Et Paradis for os alle, naar vi blot ikke lænkebinder hinanden udover Favntagets Øjeblik.«

»Nej — nej, jeg tror Dem ikke!« protesterede Ejnar Lyng hæftigt. Det var, som følte han sig paa gyngende Grund og maatte gribe det første det bedste, der bød sig for: »Der er dog vel ogsaa lykkelige Ægteskaber til?«

»Lykkelige?« Dr. smilede. »Ja, en Tid — for Tosser, hvem Lykke og Særejendom er blevet ét. At erhverve sig Troskab og Eneret ved Hjælp af *Ægteskab* — og det er Betingelsen — er i heldigste Tilfælde den samme ideelle Ærkedumhed som at sætte sin hele Formue i en Ejendom, der stadig fordrer blodige Ofre, skal den vedligeholdes, men desuagtet taber i Værdi Dag efter Dag. I Reglen er Spekulationen endnu uheldigere: Der er Gudskelov Skat paa latterlige Idealer nu til Dags!«

Lyng svarede ikke. *Han* følte sig jo ikke heller kaldet til Forsvarer af Ægteskab. Stadigt stirrede han mod Bordpladen, men Braad blev ved:

»Derfor er det, jeg advarer Dem, unge Mand! Jeg siger med Bestemthed: Deres ynkelige Situation er ikke Følgen af Lyst til Frihed og Kundskaber, men — af en taabelig Kærlighedsdrøm! Deres Udtalelser og hele Handlemaade taler tydeligt nok: de aldrig fundne Idealer har gjort Dem bitter og saarbar — altfor saarbar for det virkelige Liv!«

Braad rejste sig fra Sofaen. Paa Bordet foran brændte Lampen med et sidste flakkende Skær. Ejnar Lyng stod stille og tavs.

»Stem deres Fordringer til Mennesker ned!« lød Doktors Ord. »Hvortil de mange Idealer, naar de kun lader Livet smutte bort fra én? De er ung! Mur Dem ikke inde, sid ikke og stir Dem blind paa taagede Fantasterier, der aldrig var til! Tag ikke Livet, og fremfor alt ikke Kærligheden, for alvorlig! Se den som det, den er: En Urdrift — derfor en Naturnødvendighed, hverken mer eller mindre ideel end Spise og Søvn. Kast Dem ud i Livet! Elsk og nyd! Kvinden skabtes som Afløbsrende for vor overflødige Kraft. Pjalt eller ej: kun den, der praktisk tager Liv og Mennesker, som de engang er, alene han er Herskeren, fordi hans Kræfter er i Livet selv.«

Han rakte Lyng Haanden:

»Godnat, unge Mand! Deres Lampe er træt, og De selv trænger til Ro. Jeg skal gøre for Dem, hvad jeg kan.«

Ejnar Lyng rørte sig ikke.

»Godnat!« Atter rakte Doktors sin Haand imod ham.

Han rørte den ikke. Hans Øjne skinnede ondt, Legemet rystede af Ophidselse...

»Ungdomsfordærver!« hvæsende han med Haanden støttet om Bordets Kant. »Det var den Hjælp, De af Menneskepligt maatte byde mig —! *Jeg foragter Dem!* Deres Ord er kun Ondskab og Gift! Var Livet saadan — havde *De Ret*, var det den mest oprørende Grusomhed, at vi fik Tanke og Sjæl!«

Dr. Braad stirrede paa ham med et spottende Smil.

Lampen gik ud med et Smæld...

»Unge Mand!« fra Mørket lød Doktors Stemme tung og manende som en Malmklokkes Klang: »Husker De Sagnet om Kain, den største Idealist, som Jorden saa? Vogt Dem: De er af Kains forbandede Slægt!«

Doktors gik. Ene stod Ejnar Lyng i det mørke Rum...

V

Dagene sneglede sig bort, men værre og værre blev Situationen for Lyng.

Allerede den næste Dag havde han faaet Brev fra Dr. Braad med Anmodning om et Besøg, da Doktoren allerere nu mente at kunne tilbyde ham en Plads. Dog — Brevet var sendt tilbage ubesvaret: han ønskede paa ingen Maade at faa mere at skaffe med denne ungdomsvenlige Mand.

Saa gennemsøgte han da Aviserne med dobbelt Flid, henvendte sig endog personligt, naar det blot kunde ske.

Saaledes havde han f. Eks. en Formiddag opsøgt en Provins-Cirkusdirektør, der havde Brug for en ung, dannet Mand til — Klovn! Ved en Bajer i vedkommende Herres Stamkafé var Lyngs eventuelle Muligheder bleven diskuteret, og noget talte virkelig for en Antagelse. Han fandtes saaledes at være tilstrækkelig smidig, kunde slaa ganske ordentlige Kuld-bøtter og Kraftspring, kunde fordreje Ansigtet ret grinagtigt og var jo tilmed et ganske ordentlig Menneske at se paa. Øvelse i Faget havde han vel ikke — naa, men det lærte man hurtigt, naar man blot havde Interesse derfor, forklarede den trivelige Direktør. Under alle Omstændigheder — Herren havde lovet at tænke over Sagen og meddele Lyng Resultatet, dog endnu havde han ikke faaet Svar.

Det andet Sted, hvor Lyng havde henvendt sig, var ved et literært Foretagende, der ønskede lidt akademisk Medhjælp.

Saaledes berettede Avertissementet i hvert Fald!

Ved nærmere Undersøgelse viste det sig imidlertid at bestaa i et Smudsblad af den mest obscure Art. Dog, Bladet havde et godt og frisindet Program, erklærede den snavsede Bogtrykker-Redaktør med Selvfølelse, og dersom Lyng ønskede det, var han villig til at engagere ham straks.

Hvad hans Arbejde da skulde være?

Bogtrykker-Redaktøren smilede elskværdigt, idet han nøje udviklede det gode og frisindede Program: Kristendom — overhovedet al Slags Religion — var noget overspændt, udviklingshæmmende Tøjeri, der burde bekæmpes paa det skrappeste. Foreløbigt havde han tænkt sig Bekæmpelsen iscenesat ved en Række smaa usnærpede, pikante Historier, der skulde reducere de latterlige Bud ganske in absurdum og saaledes virke opdragende og forædlende paa den unge Slægt.

Naturligvis — det sjette Bud skulde behandles først og mest indgaaende. Bogtrykkeren havde hele Planen i Hovedet og skulde nok skrive det meste selv, naar blot Lyng vilde hjælpe lidt med Sammensætningen og — læse Korrektur.

»Ja, Hr. Candidat! De forstaar mig jo nok, ikke sandt?« havde han til Slutning bemærket med det mest forekomne Smil, idet han snød Næseindholdet ud paa det snavsede Gulv. »Jeg mener naturligvis ikke saadan for Alvor, hvad jeg siger . . . det skal begribeligvis ikke saadan forstaas bogstaveligt, he . . . Det er naturligvis kun en Forretning, men en god Forretning, er jeg overbevist om!«

Lyng turde, med sit Kendskab til Ungdommen, ikke ganske benægte Forretningens Rentabilitet. Ikke desto mindre var han dog efter disse Oplysninger

atter gaaet sin Vej — denne Gang heldigvis uden at have begaaet Dumheder af den ene eller anden Art.

Saaledes var da altsaa de indvundne Resultater — paa de mange skriftlige Ansøgninger kom der stadig intet Svar. Dog, endnu haabede han. Endnu trøstede han sig med, at bedre Dage snart vilde bryde frem. Snart! Thi hjemme plagede Konen daglig om den Husleje, han ikke kunde betale: selv Middagsmaden havde han jo af tvingende Nødvendighed fuldstændig afskaffet og nøjedes nu daglig med Brød og Fedt.

. . . Dagene gik, men intet Lyspunkt viste sig. Langsomt, men sikkert, tvang den knappe Føde Kræfterne bort. Allerede nu blev han hurtigt træt: ingen Anstrængelse kunde han taale, ofte følte han sig svimmel, saa' alt i grønligt Lys og følte Trang til Søvn, uden dog at kunne sove for Hosten og de stikkende Smerter i Brystet, der ikke lod ham i Ro.

Kun lidt gik han ud, skrev ikke heller — med Ansøgningerne havde han nu gjort det sidste Forsøg. Største Delen af Dagen laa han paa Sofaen i det kolde Kvistværelse med Vinterfrakken omkring sig kun optaget af den ene Tanke: Posten, et Brev!

Cirkusdirektøren? Svarede han dog ikke? Om to Dage var de sidste Øre brugt! Blev han hjulpet? To Dage var den yderste Frist! 48 Timer — to Gange Nat endnu, saa stod han uden Brød!

Da var det ham undertiden, halvt dysset i Søvn af Træthed og plagende Tanker, som om han langt ude saa' sig selv arbejdende, glad og rask . . . langt borte i en lille By ved det friske aabne Hav, hvor Solen skinnede, og det var Sommer og —

Drømmebilledet forsvandt. Atter vækkede Hosten ham, og atter laa han i det lille Kvistkammer, alene, sulten, træt . . .

Men ingen Breve kom.

VI

De to Dage var omtrent forbi — om en Time kom den sidste Aftenpost.

Oppe i det mørke Værelse laa Ejnar Lyng med den slidte Vinterfrakke svøbt tæt omkring sig og ventede sin endelige Dom. Dog, lysere end i mange Dage syntes alt ham nu: Han havde jo skrevet til Cirkusdirektøren og indlagt Frimærke til Svar. I Aften *vilde* Posten bringe det! Og han *maatte* faa ja, der var jo ingen Tvivl!

. . . Hvad var Klokken? Kom Postbudet dog ikke snart?

Han famlede efter Tændstikkerne og greb af gammel Vane til Lommen efter det tarvelige, værdiløse Ur. Men det var der jo ikke! Det havde jo skaffet ham Pengene til en ny Portion Piller og Hostemikstur efter Bryggerilægens gamle Recept.

. . . Naa, han kom nu vist snart, den Post! Det maatte jo da omtrent være paa denne Tid!

Atter vendte Lyng sig om paa den anden Side og knappede Frakken til, stirrende ud i Mørket paa ny.

Han laa og lyttede til Larmen fra Gaden: Raab, Skrig, Rumlø, Ringen — et broget Kaos af Lyde, der dæmpet trængte gennem Mørket derind . . .

Jo, vist kom det! Vist kom det! Han saa' det jo! Det laa jo i Brevbunken! Hans egen Haandskrift og

den grønne Konvolut . . . Brevet var ganske kort . . . det var skrevet paa et Visitkort:

»Jeg antager Dem. Kom ud til mig i Morgen Formiddag, saa De kan rejse om Aftenen.«

I Morgen Formiddag! Nej, endnu i Aften vilde han tage derud! Han maatte naturligvis kunne faa Forskud paa Gagen, naar han fortalte hele Sandheden om hvordan det var fat. Saa skulde den vrælende Kone faa Penge! Og saa — han laa med lukkede Øjne og smilede ved Tanken — saa skulde han spise! Spise sig rigtig grundig mæt . . . paa den allerfineste Kafé . . . Og Spisesedlen vilde han se! . . . Og han vilde have Vin — en halv, nej, en hel Flaske Rødvin! Aa, men hvor trængte han ikke ogsaa til det! Noget tørt Rugbrød, andet havde han jo ikke faaet den hele Dag. Og han var saa sulten, aa, saa sulten . . .

Pludselig hørte han Trin op ad Trappen.

Posten?

I en Fart fik han rejst sig fra Sofaen, aabnede Døren, sprang ud paa Gangen.

Næ — det var en af Lejerne paa tredie Sal!

Han blev staaende lidt og stirrede over de mørke, snavsede Trapper . . . hørte nogle Unger vræle . . . en Tjenestepige synge . . . en Gadesælger raabe højt.

Kom han dog ikke? Kom han dog ikke?

Atter gik han ind paa Værelset, gik op og ned, standsede og lyttede, faldt i Tanker over Tapetets gule Tegninger, der et enkelt Sted skinnede ud fra Mørket, og fo'r saa atter lyttende op . . .

Nu da?

Atter hørte han Trin — tunge, faste.

Jo! Nu var det Posten! Nu!

Han gik ikke ud. Han kunde ikke. Blodet ligesom stivnede af Spænding, Uro, Angst . . .

»Kom ind!«

»Værs'god. Brev fra Kæresten! Farvel!«

Døren slog i. Posten gik, og Trinene døde bort.

Alene i Mørket stod han med Brevet i Haanden. Han følte Konvoluttens Blækskrift — Direktørens Brev!

Det jublede i ham; pludselig følte han sig glad, taknemmelig, god.

Hurtigt gik han hen til Bordet, rev en Tændstik og fik Lampen tændt.

Han flængede Konvoluttens og aabnede Papiret. Haanden rystede, Hjærtet bankede . . .

»Jeg Beklager allerede, at have angageret en anden Person.
Figursen.
Direktør.«

Han stirrede paa Skriften — vaklede — læste — læste om. Rasende knugede han det i Haanden, med sammenbidte Tænder hvæsende han Haansord ud mod den hensynsløse Mand. Al Ro og Sikkerhed var brudt. Han kunde ikke mere. Han greb sin Hat, rev Døren op, gik ud, maatte have Føde — maatte, maatte, han kunde ikke udholde den forfærdelige Sult.

. . . Sort og snavset laa Byen i raakold Taagedis. Med flagrende Frakke gik han gennem Smaagaderne op mod Strøget. Mer end én saa' paa ham, mer end én vendte sig om efter den lurvetklædte Fyr med de udmagrede, forpinte Træk. Han saa' det ikke, sandsede ikke, gik, gik — vidste kun ikke hvor og hvorhen.

Som hungrige Ulve fo'r Tankerne om:

Finde Fagerstrøm? Hjemme? Paa Apoteket? Gaa ind og bede ham om et Øjeblik Laan — til i Morgen, Overmorgen?

Eller — eller til Kontoret? Til Kallesø? Til Chefen?

Gaa op til Dr. Braad? Gøre Undskyldning, bede om Hjælp?

Hans forvirrede Blik faldt paa en Bagerbutik's oplyste Vindu. Han standsede med et Ryk . . . vaklede, var nær bleven revet om af den larmende forbi-strømmende Menneskesværn.

Skulde han . . . skulde han? Gaa derind . . . sige . . . at han havde glemt sin Pung . . . eller . . . at han boede . . . at han var sulten, eller —

Nej! Jo! Standse den gamle Mand dér! Sige . . . sige, han var . . . at han —

»Nej! Nej!« hvæsedes han og knugede Hænderne i Frakkelommen, atter følgende den forbiglidende Strøm. Aldrig i Evighed bad han det Rak om Hjælp! Aldrig, om han saa skulde slæbes paa Fattiggaarden af Sult! Vragede Livet ham, vovede det at vrage, vilde det ødelægge ham — vel! han var der, han skulde ikke kny!

Videre gik Ejnar Lyng op ad de sølede Gader. Sulten plagede og Munden brændte, Brystet smertede . . . det summede for Ørerne og Øjnene sved.

»Aa, gid — —«

Som et Lyn slog en Tanke igennem ham.

Han standsede og lod Følk gaa forbi, stirrede paa Vogne og Mennesker . . . vidste ikke selv, hvor han var.

»Varsko, Varsko! For Satan, se Dem for!«

Han vaklede hen mod Muren. Vognen kørte gennem Porten ud . . .

Jo, han gjorde det! Nu var det nok! Han krævede dem til Ansvar for det usle Liv, han aldrig havde ønsket, aldrig begæret selv! Han krævede dem til Regnskab, disse to kolde, fremmede Mennesker, der havde født ham og dermed mente at have endt deres Pligt.

Han knyttede Hænderne:

Aa, han hadede, *hadede* dem! De alene havde Skylden for al hans Elendighed. De, *de* havde skabt hans knugende Ensomhedsfølelse, i deres skønhedsforladte Hjem var den fra først fostret op.

Men der var Retfærdighed til! Der var en Op-gørets Time, da Ansvarret skulde tages, om man saa vilde eller ej! — Nu kom han! Ansigt til Ansigt skulde han staa med de to Skurke, der havde øde-lagt ham. De skulde dog se, hvordan han saa' ud; af hans egen Mund skulde de høre, at han ikke agtede dem for mere end det Snavs, han traadte paa, at han foragtede, forbandede dem . . .

Hurtigt gik han ind i den nærmeste Butik, laante Vejviseren, bladede febrilsk . . . til han endelig fandt Adressen frem.

Hadet og Beslutningen gav ham Kræfter. Hurtigt gik han gennem de sølede Gader . . . Vandet trængte gennem de hullede Sko — han ænsede det ikke, saa' ikke, stødte paa Folk, tænkte ikke, vidste ikke af sig selv . . .

Endelig naaede han det store Hus. Hurtigt gik han gennem Porten op ad de brede tæppebelagte Trapper . . . fandt Dørpladen og trak i Klokken med en Rasendes Kraft.

Han ventede. Med lukkede Øjne og sammenbidt Mund stod han der, rystende over hele Legemet som et Rovdyr paa Spring.

Ingen kom.

Atter ringede han — endnu stærkere end før.

Ingen.

Han dundrede paa Døren, sled i Haandtaget.

Stadigt ingen.

»Hvem er det?« Nedenunder blev en Dør pludselig revet op.

Stemmen virkede. Ejnar Lyng aabnede atter Øjnene og saa' sig forvirret om.

En yngre Mand — Viceværten — stod foran ham.

»Hvem vil De tale med?«

Med sammentrukne Bryn stirrede Lyng paa den Fremmede uden at svare et Ord.

»Hvem er De? Hvad vil De?« gentog Vicevæerten og sendte den lurvede Fyr et truende Blik.

»Hvem?« Lyngs Øjne skinnede hadefuldt. »Hvorfor Satan lukker man ikke op!« raabte han højt og ruskede atter i det forgyldte Greb.

»Stille!« kommanderede Vicevæerten og greb fat i ham. »Gaa Deres Vej! Her har De ikke noget at gøre. Etatsraaden er i Udlandet. Gaa ned med Dem, siger jeg, eller jeg sender Politiet herop!«

De brutale Ord kaldte atter Ejnar Lyng til Fornuft. Rolidg og sløv gik han ned ad Trappen, og atter stod han paa den sølede mørke Gade, ene i den larmende Menneskesværn.

Nu meldte Sulten sig paa ny. Og mens han drev med den bølgende Strøm, begyndte atter Tankerne at myldre frem i de mangfoldigste Paafund, der vel i første Øjeblik syntes ham brugelige, men som han desuagtet i det næste kastede bort som umuligt og latterligt Vaas.

Saa faldt han atter sammen, tænkte ikke mer. Af Udmattelse syntes Hjærnen næsten at have ophørt at virke, med halvt tillukkede Øjne drev han planløst omkring.

Atter var han da kommen ned i Smaagaderne, hvor en Skøge standsede ham med liderlige Ord. Han stirrede paa hende, forstod ikke . . . først da hun under højrøstet Latter stak sin laskede Arm ind under hans for at føre ham med, kom han til sig selv og rev sig løs . . .

Som et jaget Dyr stod han atter paa de brede Gader, hvor Lysene skinnede broget over Flisernes mørke Søle — et sort og stinkende Lig i den første Forraadnelses giftige Farveskær, der langsomt traadtes ud af den larmende Menneskesværn . . .

Han kunde ikke mere. Han pressede Tænderne sammen af Sult. Hovedet, Brystet, Ryggen — alt

smertede . . . Nu standsede han den Herre — nej den! — den!

Da gav det et Sæt i ham. Frem af den mørke Mængde skinnede pludselig Dr. Braads blege, spottende Ansigt imod ham. Nu var de hinanden nær. Braad gik forbi, tavs med et iskoldt, haanende Smil . . .

»Af Kains forbandede Slægt! Vogt Dem! De staar paa Afgrundens Rand!«

Atter huskede han Doktorens manende Ord. Som giftigt Kryb borede de sig ind, dybere og dybere — han havde ikke Modstandskraft, han kunde ikke tvinge dem bort.

»Idealen gør Kærligheden latterlig, umulig, umoralsk. — Mod og Trofasthed? Nej, unge Mand: tag ikke Kærligheden for alvorlig! Den er en Forretning, hvori kun Dumheden sætter Kapital.«

Svimmel og træt hvirvledes han om:

Var det da sandt? Var det? Var *det* da virkelig Livet? Var al hans Søgen forgæves — Drømme, hans Ensomhed havde fostret kun for at forkrøble og knuse ham? Var det? Var det saadan?

Med store raadville Øjne stirrede han de mange Mennesker i Møde, som ventede han et hjælpende Svar . . .

Dog — de gled forbi uden at ænse ham. Hvad kom den stakkels lurvede Fyr dem ved? Sporvognene ringede, Vognene rumlede. Snakkende, raabende, glade, sorgløse søgte de pyntede brunstige Han-Dyr at parre sig med Aftenens sminkede Koketter, hvis skiltende Væsen frækt falbød Kærlighed for Penge og Vin. — Kun hist og her i den fjasende Flok en enlig Mand eller Kvinde, der skyggelet gled forbi, stille, alvorlig, bøjet af Sorg . . .

Da var det paa én Gang som steg der op fra den hele Mængde, fra alt levende omkring ham, et, et eneste Svar:

»Lær af os! Vi alene er stærke og glade! Vi alene

er sunde og lykkelige! Bliv som os, bliv som os! Grib alle Nydelser! Elsk, hvem Du vil, lev som Du vil og kast Ansvarret bort. Kom, kom, bliv som os . . . hør os, hør os, eller Du er hjemfalden til evig Sorg —!»

»Nej! Nej!« Han knyttede Hænderne i Trods; og videre flygtede han — bort, ud paa Bulevarden, hvor der var ensomt og tomt.

Udmattet kastede han sig paa den vaade Bænk. Han kunde ikke mere holde sig oppe, Blodet hamrede ham i Tindingerne, Hosten blev stærkere, alt syntes rødt . . .

Nej, nej — heller ikke her var der Fred!

Som store lokkende Øjne skinnede Lygterne imod ham: »Du Drømmer! Er Du ikke snart træt af Skuffelser? Bliver Du ikke snart fornuftig som de andre? Hør os, hør os dog, før det er for sent!«

Vinden hviskede det:

»Bliv som de andre! Bliv som de andre!«

Træerne sænkede de mørke nøgne Grene imod ham som Arme, der vilde fange ham ind:

»Kom! Kom! Alt vil vi give Dig! Opgiv blot dine Drømme, kræv ikke det, der aldrig var til!«

I store Perler sprang Sveden frem. Stønnende hævdede han Hovedet, som trængte han til Lys og Luft.

Dog nej, heller ikke dér!

Koldt og spottende som Doktorens Smil skinnede de blege Stjerner:

»Din Kundskabstrang kan forsvares. Det er Kærligheden, som har ødelagt Dig!«

Da pludselig som til en Beslutning sprang han op fra den fugtige Bænk. Hurtigt gik han gennem Mørket ind mod Gaderne. Sult, Smerte og Træthed veg et Øjeblik bort, kun ét kredsedede Tankerne om:

Gøre noget ondt! Hævn! Hævn! Hævn over hans forspildte Liv! De andre havde Ret! Dr. Braad havde Ret! Det var jo sandt, han saa' det, maatte se det, havde blot ikke villet, ikke turdet det før. De andres

var Livet, ikke hans! Han overgav sig! Som de andre skulde han blive, men dyrt skulde de betale hans Fald: deres Angst og Skrig vilde han høre; en eneste Gang vilde *han* have Magten og se deres Ansigter stivnede i Rædsel og Skræk. Saa kunde de tage ham, pine ham, plage ham — Livet var dog ophørt for ham.

Øjnene faldt paa Teaterplakaten.

En pludselig Tanke greb ham. Øjnene flammede vildt, han lo næsten højt.

Et Øjeblik standsede han. Han stod i Vejen: man skubbede og puffede fra alle Sider . . . Stirrende ned i Stenbroen stod han, mens Tankerne brødes i indbyrdes Kamp.

»Petroleum!«

Han hævede Hovedet og saa' sig omkring.

»Derovre!«

Hurtigt gik han over Gaden, trods Vogne og Kuskenes Raab. Ovre paa den anden Side tøvede han et Øjeblik. Med største Besvær tvang han sig rolig . . . saa stod han i Kælderen et Par Skridt derfra.

Han lettede paa Hatten: »Aa, undskyld! Vær saa venlig at give mig en Flaske Petroleum. Jeg bor heroppe. Jeg har desværre glemt Pengepungen, saa —«

»Naa, he—he —« Manden smilede over hans underligt forvirrede Ansigt. »Ja, det træffer jo, he—he. Værsgod!«

Han rakte ham en Flaske indpakket i en gammel Avis, og Lyng skyndte sig op af det halvmørke lugtende Rum.

»Penge? Penge?«

En ældre pelsklædt Herre kom forbi. Lyng standsede ham resolut.

»Undskyld! Herren skulde ikke have en Smule til Hjælp . . . jeg har ikke noget Logi og har ikke faaet Mad —«

Den fremmede Mand gav ham 1 Kr. for at slippe for videre Snak.

»Tak. Mange Tak!«

Med et haanligt Smil fortsatte Lyng sin Vej gennem Frederiksberggade. I Lommen sad Petroleumsflasken, i Haanden holdt han den skinnende Mynt.

Det arbejdede i hans Hovede: Hvordan? Hvordan skulde han —? Han købte en Billet, ja . . . til Galleriet . . . højt oppe . . . og naar Gassen var skruet ned . . . naar Folk var optaget af at lytte og se, saa . . . saa —?

Ja! Ja! Jo!

Han standsede pludselig og saa' sig om. Gik hurtigt videre, fandt en Butik, gik ind, købte noget Vat . . . smuttede saa ind i en Port, fik Proppen af Flasken, spejdede omkring, fik Vatten revet i Klumper, gennemhældt med Petroleum, puttet i Lommen . . . Lod Flasken staa, saa' sig ikke om . . . stirrende ned i Jorden gik han videre med hurtige Skridt.

Nu naaede han Amagertorv og fortsatte ned ad Østergade . . .

»Stryge Tændstikkerne forsigtigt, faa det til at brænde, kaste det ned . . .«

Han saa' det alt og jublede derved:

Den brændende Bomuld kastet ned over den drømmende Mængde! Han saa' det fænge i de lette Kjoler . . . i et Nu vække alting op til Virkelighedens Gru:

Gassen slukket. Raab, Skrig, Forvirring, Røg, Flammer som bugtende Slinger hvislende ud over alt . . . Kvinder traadt ned . . . brændende Mennesker flygte . . . holdes tilbage, kastes om. Mens Røg og Ild kæmpede sig frem stærkere, stærkere . . . mens Skrigene voksede . . . Vanvittiges og Fortvivledes Skrig . . . en Helvedeslarm, en Kamp for Livet i det mørke Rum . . .

Han hævede Hovedet i en Sindssygs Trods:

»Saa er vi kvit!« hvædede han. »Sov Du blot videre, Du Foster af Menneskedaarskab, Du styrende Magt, jeg kaldte Retfærdighedens Gud!«

Nu gik han over det halvmørke Torv. Et Men-

neske gaaende i egne Tanker kom imod ham . . . opdagede ham pludselig, kunde ikke komme af Vejen havde travlt, vidste ikke til hvilken Side . . .

»Se Dem for!« brølede Lyng.

Kvindeskikkelsen veg bort. Dog — i samme Nu følte han en Haand falde tungt mod sin Skulder . . .

»Politi?«

Han vendte sig parat til Modstand — men vaklede, veg tilbage — — — — —

»Ejnar!« med store forskræmte Øjne rakte Kvinden Armen imod ham.

Han svarede ikke, stirrede forfærdet — — — — —

Hun greb hans Arm.

Viljeløst fulgte han. De talte ikke. Folk saa' efter dem: hun næsten bar ham af Sted.

Med sammenpressede Læber, opbydende al sin Styrke og Aandsnærværelse, naaede hun Droskeholdepladsen.

Hun vinkede af Kusken.

»Hjælp mig! Min Broder er syg!«

Hurtigt greb Kusken fat i Lyng og hjalp ham ind.

»Vesterbrogade 29. Skynd Dem!«

»Ja vel, Frøken! Ja vel!«

Kusken lukkede Døren for de Nysgerrige, der allerede havde forsamlet sig, og Drosken rullede bort.

Hun bøjede sig over ham bleg som et Lig og skælvende af Angst.

»Ejnar!« hviskede hun.

Han svarede ikke. Med lukkede Øjne hvilede han Hovedet op mod Droskens Plys.

»Ejnar! Ejnar! Hvad fejler Du dog?« Store tunge Taarer trillede hende ned ad Kinderne. »Svar mig, svar mig, Ejnar!«

Han talte ikke. Stadig laa han i samme Stilling, knugede kun fastere om hendes Haand.

»Kender Du mig ikke, kan Du ikke huske mig?« tryglede hun.

Hans Læber bevægede sig, men intet Ord kom frem. I Lygteskærets flimrende Lys syntes kun hans Ansigt endnu mere forvildet og blegt.

Da svandt hendes sidste Styrke. Hulkende faldt hun sammen med hans Haand i sin. — — — — —

Drosken holdt. Kusken lukkede op.

»Hvor er det, Frøken? Jeg skal nok hjælpe Dem!«

»Anden Sal.«

Kusken tog Lyng under Armen. Med store, stive Øjne fulgte han apatisk uden et eneste Ord.

De kom op.

Lampen blev tændt. Kusken gik.

Blege og rystende stod de overfor hinanden alene i det stille Værelse . . .

Da pludselig vaagnede han op, forstod det var Virkelighed og ingen Drøm.

»Gerda! Gerda!« stønnende kastede han sig ned foran hende, knugede hendes Hænder, tryglede det frem: »Hjælp mig, gør mig igen til Menneske! . . . Sig, Du er bedre end de andre, at Du er den gamle, at —«

»Nej, nej — aa nej, aa nej —!« Med Hænderne presset for Ansigtet afbrød hun i Fortvivlelsens Graad. »Jeg kan ikke, jeg kan jo ikke! Aa, Ejnar, Ejnar, hvorfor ser jeg Dig . . . hvorfor skal vi straffes saa haardt, aa nej, nej — —«

I et Nu fo'r han op. Forfærdet stirrede han paa hende, der hulkende og ude af sig selv var sunket sammen i Stolen ved Siden af.

»Jeg vidste det! Jeg vidste det jo!« hvæsedes han, og Øjnene skinnede vildt. »Ogsaa Du er hjemfalden som de andre!« Han knyttede Hænderne og raabte det ud: »Hvad vil Du? Hvorfor kommer Du? Er jeg da ikke pint tilstrækkeligt, har man endnu ikke budt mig nok —?«

»Ejnar! Ejnar!« stønnede hun angst.

Han gik et Skridt imod hende. Mere Dyr end Menneske lignede han nu, da han askegraa i Ansigtet hævede Haanden til Slag.

»Jeg hader, jeg forbander Dig, elendige Skøge!«
 hvædede han ubekersket. »Hvorfor standsede . . .
 hvorfor naaede jeg ikke Teatret, hvorfor fik jeg ikke
 Lov at knuse dem, at brænde dem op i Flammer —
 hele den elendige, raadne Slægt —!« Han greb i
 Lommen: »Ser Du . . . ser —«

Mere fik han ikke sagt, thi i samme Nu laa hendes
 Arme om hans Hals: »Ejnar! Ejnar!« Hun græd, hun
 lo, hun kyssede, hun kærtegnede ham. »Er det sandt,
 er det sandt! Aa, Ejnar, Ejnar — vor Dreng, vort
 Barn —«

Det gav et Sæt i ham. Støttet til Bordet stod han,
 kun stirrende hjælpeløst paa hende som et Menneske
 i yderste Nød . . .

»Ejnar, Ejnar — vær rolig! Han lever, Ejvind
 lever . . . Aa, Ejnar nu kan jeg, nu —«

»Gerda?«

Vaklende greb han sig til Panden, hans Legeme
 skælvede; med Hovedet i hendes Skød kastede han
 sig foran hende utrøstelig grædende som et Barn.

»Ejnar, Du maa ikke, Du maa ikke!« Hendes
 store varme Taarer faldt i hans tætte, uredte Haar.
 »Kom det for hurtigt? Glemte jeg . . . Stakkel, Stakkel,
 var det forkert af mig . . . aa, Du maa ikke græde,
 se blot paa mig, Ejnar! Jeg er jo lykkelig, lykkelig
 som aldrig nogensinde før, og det er din Skyld, Ejnar,
din Skyld! . . . Hører Du, hører Du! Du maa ikke,
 Du maa ikke græde . . . aa, Ejnar, kære, kære . . .
 for min Skyld, hører Du —«

Han svarede ikke, græd blot — græd, græd for-
 tvivlet, sønderreven, ulykkelig . . .

VII

Let og vinterblegt listede Formiddagssolen sig i fine, lyse Striber gennem de tykke, mørkerøde Gardiner ind i den varme hyggelige Stue, hvor Lyng sad bleg og hostende i den tunge Skrivebordsstol, nu og da med et ydmygt og taknemmeligt Blik betragtede Fotografiet i den solbelyste, gyldne Ramme: Gerda og hans Dreng.

Natten var forbi —.

Meget havde Gerda og Lyng sagt hinanden — alt, hvad de under disse Omstændigheder blot havde kunnet faa frem i Ord. Vel ikke alt havde hun forstaaet — usammenhængende og forvirret som han ofte havde talt — men ét var straks blevet hende klart: at han var i den alleryderste Nød, hvorfor det gjalt om at handle, og at handle straks.

Med beundringsværdig Energi havde hun da endnu samme Aften skaffet alt, hvad han foreløbigt trængte til; og næste Morgen havde hun, før han anede det, faaet alting ordnet med Kvistkammer-Værtinden og i Stedet for, som foreløbigt Opholdssted, lejet ham en varm og hyggelig to Værelsers Lejlighed paa det luftigste Strøg ikke langt derfra. Altsammen saa hurtigt, at hun atter havde været hjemme, da han slog Øjnene op.

Men nu var Gerda igen paa Kontoret, og Lyng var alene — nogle Timer i hvert Fald.

Lige havde Skræderen været hos ham for at tage

Maal af noget bedre og varmere Tøj. Nu sad han ved Fotografiet, saa' og saa', og kunde ikke blive træt.

Han — Fader! Han? Han?

Det var ham endnu som en underlig Drøm . . . noget uforstaaeligt, der ikke kunde høre Virkeligheden til. Det var, som stod han paa én Gang i et nyt Liv, med nye Mennesker, nye Samfundsforhold — et Liv, han ikke kendte, ikke helt forstod.

Navnløs Glæde imod navnløs Angst! Thi hvad betød dette her? Hvad betød det, at han i aller-yderste Øjeblik skulde frelses fra Vanvidets Værk ene og alene netop af den, han bestandig forgæves havde søgt og nu til sidst havde fornægtet som Drøm og Digt? At han fra den Ensommes yderste Nød pludselig skulde staa midt i Livets varmeste Solskin med Jordens fagreste Eje: den Kvinde, der havde født hans Barn og elskede baade det og ham saa rent og højt, at hun aldrig nogensinde vilde kunne skuffe ham, hvad end Livet saa gav!

Hvad betød det?

Han kunde ikke se det som en Tilfældighed, hvor meget han end prøvede derpaa. Det var ham som om Livets alvorsfulde Nemesis haanende strakte Haanden imod ham og bød ham nu endelig opfylde den Lov, han selv havde skrevet over sit Liv: leve efter egen Lyst, men tage Konsekvenserne selv.

Konsekvenser? Ansvar? Pligt? Det var, som laa der Mørke over alt, hvor Tankerne vilde frem — de kunde ikke finde Vej, kun trætte svingede de tilbage til det, der *var* sket:

Ak, hvorfor var han dog rejst dengang uden at have skænket *det* en Tanke, der vel ikke var sandsynligt, men dog alligevel kunde ske? Hvorfor havde han brudt det Hele saa koldt uden saa meget som en eneste Gang at have skrevet og fortalt, hvor han var? . . . Hvor maatte hun dog have lidt, hun den elskeligste, mens han langt borte —

Og til hvad Nytte? Var *det* Retfærdighed?

Ak nej, kun Livets meningsløse Leg med Mennesker! Sorg og Pine, knugende Fortvivlelse uden Skyld! En hvirvlende Malstrøm, hvori man kastedes, saa snart man slog Øjnene op blot for at ende ødelagte, forkrøblede — saadan var Livet, det retfærdige Liv!

... Ude paa Gaden skinnede endnu Solen over den brogede Menneskesværm, over røde Tage og gule Gavle, over Butikkernes Markiser og gyldne Skildte, som vilde den sige, at nu var det Alvor: nu snart var den mørke Vinter forbi. Og endnu skinnede den gennem de mørkebrune Gardiner ind over Skrivebordet til Lyng — legende og kærtegnende lagde den sig over hans Ansigt og Haand, men Smerterne og de mørke Tanker tog den ikke derfor bort...

Da endelig bankede det paa Døren.

Gerda? I samme Nu rejste han sig, og Døren gik op.

»Endeligt!« Med store skælvende Øjne kastede hun sig imod ham og knugede hans Haand mod sit Bryst. »Du kære, kæreste Ven —!« hviskede hun stille og uendelig glad.

Tavs og taknemmelig saa' han hende i Øjnene, saa', hvor hun var bleg med dybe Skygger og nervøse, anstrængte Træk. Hun, der engang havde straalet saa frisk, saa glad og saa sund!

»Nej, Ejnar, nej —!« Kærligt strøg hun ham over Panden; hans Blik gjorde hende ondt. »Du maa ikke se saa fortvivlet paa mig. Du maa ikke plage Dig med alle de slemme Tanker. Det er jo forbi alt-sammen, og jeg er saa usigelig lykkelig!« Pludselig muntert: »Nu har jeg faaet Ferie! Om 4 Dage — paa Tirsdag rejser vi! Du skal bare bort fra den stygge Byluft og have det lidt godt, saa skal Du se —« Hun kyssede ham med et Blik saa trofast og ømt: »Har Du det ikke ogsaa en lille Smule bedre allerede? En lille Smule — ikke sandt?«

»Jo rigtignok, vist saa!« Ikke paa nogen Maade skulde hun ængstes, skønt Smerterne var værre i Dag end nogensinde før. »Det er jo for øvrigt ikke Omtale værd; det betyder slet ingen Ting!« fortsatte han, mens hun tog Overtøjet af. »En Smule Forkølelse, der gaar bort af sig selv.«

»Tror Du?« Glad og hurtigt kom hun hen til Skrivebordsstolen og greb hans Haand. Der var i Tonen, hvori han havde talt noget af hans gamle Sikkerhed, der pludselig gjorde hende tryk. »Aa — jeg vilde jo ogsaa saa nødigt have Dig syg, Du kæreste Ven!«

»Vilde Du?« Smilende kyskede han hende. »Kom, sæt Dig her — saadan!«

Hun slog Armene om ham og satte sig paa hans Skød.

At det var Gerda — Gerda! Undrende stirrede han ind i hendes store graagrønne Øjne . . . men de pinende Tanker lod ham endnu ikke Ro.

»Hvor er det dog muligt —?« kom det snart atter bedrøvet og tankefuldt. »Hvor kan dog Livet tillade —« Hosten afbrød ham. »Det ligger altsammen i Kaos for mig . . . jeg kan hverken finde ud eller ind.«

Gerda rejste sig stille, bange for at det anstrængte hans Bryst for meget at have hende siddende saadan.

»Du lærte mig dog selv engang, at Livet var retfærdigt: at hver især fik den Lykke, han var værdig til!« svarede hun mildt.

»Hm, ja —« Lyng smilede bittert. »Jeg maatte jo tro det saadan. Det var jo en Livsbetingelse for mig — en elendig Drøm, jeg i min Ensomhed klyngede mig til.«

Lykkelig saa' hun paa ham. »En Drøm!« gentog hun. »Hvor kan Du sige det Ejnar? Hvordan kan vi to sige det nu?« Med Armen hvilende om Stole-ryggen bøjede hun sig ned imod ham, der bleg og tavs stirrede mod Bordpladen foran. »Tænk, om jeg

den Gang, Du spurgte mig, havde været mindre ærlig, og Du saa i Tillid var blevet, og vi havde faaet vort Barn —«

»Aa ja!« Han hævede Hovedet op imod hende og raabte det ud, som var den blotte Tanke ham en Trøst. »Var det blot sket saadan! Var jeg blot bleven hos Dig og delte dine Lidelser ... taget det Ansvar, jeg altid selv raabte om! Aa, Gerda, saa var ikke alt dette frygtelige sket —.«

»Nej, Men saa var vi bleven knust begge to, Ejnar, for vi havde pint hinanden ihjel!«

Han stirrede paa hende med et uforstaaende Blik.

»Kæreste Ejnar!« stille gled hun ned paa det tykke Bjørneskindstæppe foran ham og støttede Armene op mod hans Knæ. »Jeg tænkte jo saa tit over det altsammen, da jeg blev rolig, og Ejevind var født.

Du *maatte* handle, som Du gjorde — ene og alene *det* var rigtigt og Ret! Du saa jo selv, at jeg, alle mine Ord til trods, alligevel var for ubetydelig til at fortsætte det Forhold, jeg frivilligt havde begyndt — derfor *maatte* vi skilles, der var jo ingen anden Udvej for os. Var Du blevet, eller var Du senere kommen tilbage, hvad havde det hjulpet mig til? Vilde jeg selv være blevet større, modigere — mere Kvinde derved? For det var jo ene og alene *det*, jeg trængte til — den eneste Hjælp, der kunde ydes mig!«

Han svarede ikke, forsøgte kun at rejse hende fra denne knælende Stilling, han aldrig havde holdt af at se hende i.

Hun mærkede det og fortsatte, idet hun satte sig paa Stolen ligeoverfor. »Nej, Ejnar, kun endnu mindre var jeg blevet. Jeg havde jo fra første Øjeblik lovet mig selv, at gøre det lyst for Dig og tage *det* bort, der tyngede Dig — og saa kunde jeg ikke, blev kun selv tyngtet ned og lod din Bitterhed ogsaa faa Magt over mig. Derfor, Ejnar! Var Du blevet, havde vi

jo fortsat dér, hvor vi nu skiltes, og saa var vi endt som to stakkels ulykkelige Mennesker: en Mo'r, der lærte sit Barn at hade og ikke ejede Trøst, men kun bitre Ord om Livets Uretfærdighed, naar dets Fa'r havde lidt Modgang og var fortvivlet og træt . . . Aa, Ejnar, den Tanke var dog tusinde Gange værre end alt, hvad der *nu* kunde ske!»

»Men nu — nu?» Han stirrede ængstelig paa hende. Hun havde jo Ret i hvert Ord, det følte han, men havde da noget forandret sig nu?

Hun mærkede hans Angst:

»Hvorfor bliver Du saa urolig?» sagde hun, idet hun rejste sig og rakte ham Haanden med et fast og alvorligt Blik. »Du maa ikke ængste Dig, Ejnar . . . lad os prøve at tale rigtigt sammen, vi trænger til det begge to.«

Atter gled hun ned paa Tæppet foran ham.

»Nej, lad mig ligge, Du! Jeg ligger saa trygt og godt saadan!« Med lukkede Øjne gemte hun sit Hoved ned i hans Skød og fortsatte saa, mens Stemmen dirrede svagt: »Jeg tænkte jo saa tit paa, hvad der dog vilde ske, hvis jeg traf Dig igen. Jeg ønskede det ikke! Det syntes mig kun en Straf at opleve det Øjeblik, for hvad skulde jeg gøre, hvis Du endnu huskede mig? Aa, Ejnar, jeg havde jo ikke noget Valg: atter maatte jeg skuffe Dig, alt det frygtelige maatte jeg fortælle, sige hvordan jeg i mine Tanker havde været mod Dig og vor Dreng — syndet saa stærkt imod Jer, at jeg ikke engang vovede at kalde mig Mo'r.

Ejvind var borte, kun i Tankerne hos mig, og saadan maatte det vedblive, jeg kunde og turde det jo ikke anderledes. Saa pludselig var det, jeg traf Dig! Forvildet, i den yderste Nød, saa' jeg Dig . . . jeg hørte *Dig* bede om Hjælp, hørte *Dig* fortvivlet trygle *mig* om at give Dig Tro paa Livet igen . . .

aa, Ejnar, *da* var det, som om alting bristede, og Straffen skulde knuse mig...«

Stærkere knugede hun hans Haand: »Og saa — aa, kære, kære, saa hørte jeg jo det forfærdelige, det, Du vilde have gjort; følte at jeg — jeg, den lille ubetydelige — havde reddet Dig fra Forbrydelse og Ulykke... at det var i yderste Øjeblik, og Du var gaaet til Grunde uden mig... Aa, Ejnar, Ejnar, forstaar Du dog ikke, at det er for mig, som om Livet vilde sige: *Du var den eneste, der hjalp ham, da det gjalt — saa er ogsaa alting tilgivet Dig, saa er Du ogsaa værdig til selv at blive lykkelig og opdrage hans Barn!*«

Hulkende kastede hun sig om hans Hals:

»Forstaar Du saa, Ejnar, at dette til sidst er blevet den eneste Redning ogsaa for mig... at jeg staar i Taknemmelighedsgæld til Livet... maa være glad og lykkelig over alt, alt —!«

Han svarede ikke. Men stille drog han hende til sig, og hans Kærtegn gav det jublende Svar. —

.....

Gerdas Ord havde haft lægende Magt: da hun tidligt om Aftenen tog Afsked, fordi Hosten, efter at han havde talt saa meget, atter syntes at blive stærkere, og han i det Hele ikke maatte anstrænges, om han skulde blive fuldstændig rask til Rejsen, var Ejnar Lyng lykkeligere end nogensinde før.

Al Sorg og Angst var forbi. Hvor var der vel Plet nu i den straalende Lykkesol? Sejren var jo hans! Endelig havde han vunden, hvad hans Tanker altid havde kredset om: noget at elske og beundre, et Midtpunkt — noget at leve og kæmpe for udover hans eget snævre Jeg.

Nu efter Gerdas Ord laa alting ham klart. Sammen, og dog hver for sig, skulde de bo og arbejde og hjælpe deres Dreng. Thi frivilligt var deres Kærlig-

hedsforhold begyndt, og paa samme Maade skulde det fortsættes: ingen paatvungne Baand og Pligter; af egen Vilje skulde hun blive, hun, der adlet gennem Lidelser, nu stod fjældhøjt hævet over alle de smaa Ægtefruer selv om de beundredes nok saa meget for Troskab og usaarlig Dyd.

Men nu først Rejsen! Rejsen med hende bort fra dette kolde stivnede Land til Italiens Sol! En lang Række af Dage, hver især bringende dem ny Jubel over hinanden, ny Glæde over Livets og Naturens Skønhed, som ingen, end ikke den stærkeste, kunde berøve dem. Og var der saa virkelig noget alvorligt i Vejen med Lungerne — dernede vilde han komme sig... sund og stærk vilde han blive, til de atter vendte tilbage og hentede Ejvind hjem. For ogsaa til Fjordby skulde han jo med! Intet vilde hun mere skjule for nogensomhelst. Livet havde givet hende Mod, alt vilde hun staa ved. Og i Aften — maaske netop nu — sad hun hjemme og skrev til Forældrene, hvad der var sket, og hvor lykkelig hun var...

I saadanne Tanker laa Ejnar Lyng nu Aftenen efter det pludselige Møde. Høste, Træthed og alle Smerter var i Øjeblikket glemt. Det var ham halvt i Drømme, som saa' han ud over et stort og stille, solglitrende Hav og forstod, at saadan maatte nu hans Lykke blive: uden Skranker og Grænser, lys og uendelig...

VIII

Alle Aftenens Drømme til Trods — længe sov dog Ejnar Lyng ikke den Nat. Gang efter Gang vækkede Hosten ham, de stikkende Smerter i Bryst og Ryg lod ham ikke Ro, og da Morgenen endelig kom, var det kun med største Besvær, han begyndte at klæde sig paa. Det nye Tøj laa allerede parat. Han saa' sig i Spejlet: det passede i alle Maader, men — var det virkelig ham? Studsende betragtede han for første Gang i lange Tider rigtig sig selv. Blege og indfaldne var Kinderne blevet under det tynde Fuldskæg . . . Trækkene var slappede, Øjnene matte som —. Ak, han der engang havde været saa sund og saa stærk!

Dog — atter vendte han sig fra Spejlet og slog det hen med et Smil: Det gik jo over ligesom sidst! Baade efter det kolde Vesterhavsbad og efter Bryggeriarbejdet havde det saamæn været ganske som nu! Op skulde han i hvert Fald! Efter Aftalen med Gerda i Gaar Aftes, vilde hun jo have Lov til at sende sin gamle Ven, Dr. Bilsted, over til ham henad Formiddagen, og *han* skulde ikke finde ham i Sengen, tro, der var en Ulykke paa Færde, og forhindre Rejsen ved at forordne Medicin og al Verdens andet Djævelskab, som jo Læger havde for Skik.

Ejnar Lyng var da altsaa oppe, da Lægen, en ældre graahaaret Mand, ringede paa. Men nu fik rigtignok Piben en anden Lyd. Efter en kort Under-søgelse og nogle Spørgsmaal erklærede Lægen, at en

Lungebetændelse var stærkt i Anmarch, hvorfor han øjeblikkelig maatte gaa i Seng.

»Nu har jeg skrevet noget op her«, endte han venligt alvorligt, idet han rejste sig fra Skrivebordsstolen. »Og saa maa De, som sagt, endelig straks gaa i Seng. Helst maatte De ogsaa have fat paa en Sygeplejerske, hvis Feberen skulde vise sig —.« Lyng gjorde Indvendinger. »Ja, ja — nu kommer jeg jo i Aften, saa faar vi se.« Doktoren gik atter hen efter Pelsen; han havde som sædvanligt travlt. »Næ, Tak, næ, Tak! De skal ikke anstrænge Dem! Jeg kan saa udmærket — Tak!« Han rakte ham Haanden: »Vær nu bare forsigtig og staa ikke op, selv om De virkelig skulde føle Dem stærk nok dertil! De har allerede gaaet altfor længe med det — jeg kan jo se, hvor det allerede smerter Dem — og . . . det vilde dog være Synd, skulde De virkelig blive alvorlig syg — ogsaa for Frk. Bjerres Skyld!«

Lyng mødte Doktorens milde deltagende Blik. Uvilkaarligt fik ogsaa han Tillid til den gamle venlige Mand.

»Ja, det er sandt! Doktoren kender hende jo!«

»Ja — a.« Bilsted smilede undskyldende, som var han angst for at synes indiskret. »Vi bor jo da i samme Hus og kender jo lidt til hinanden fra Sygebesøg —.« Pludselig tav han og saa' ned. Dog, han kunde ikke holde det tilbage, det maatte frem! »Det er sandelig en sjælden brav ung Pige — ja — ja, det er.« Hurtigt og lidt febrilsk, som var han bange for at have sagt for meget, gav han atter Haanden til Farvel. »Ja, saa kommer jeg jo i Aften . . . Farvel, Hr. Candidat!«

Han aabnede Døren.

»Hr. Doktor!« Lyng lagde Haanden standsende paa hans Arm. »De vil nok . . . De skal —« Hosten afbrød ham.

Men Doktoren nikkede forstaaende: »Vær De kun

rolig, Hr. Lyng, jeg skal ikke gøre Frøknens angst! — Næ, bliv nu endelig i Varmen! Saa — tak! Farvel!

.....

Der herskede i dette Øjeblik en underlig Stemning i Konsulens Hjem —.

For en halv Time siden var Gerdas Brev kommen og havde hos Forældrene vakt en uundgaaelig Blanding af den mest jublende Glæde og den frygteligste Angst. Som Sagen nu engang stod, maatte de jo dele hendes hele Fryd over det, der i disse Dage var sket. De vidste jo bedre end nogen anden, hvor bedrøvet hun stadig havde følt sig ved at være skilt fra sit Barn — for hende jo desværre en uundgaaelig Nødvendighed, ingen nok saa vægtige Modsigelser og indtrængende Forestillinger havde kunnet omstyrte — og de vidste, at intet større kunde gives hende end det Øjeblik, der fik Bugt med alle Skrupler og gav hende Mod og Vilje til at tage sit Barn igen.

Og nu var det sket! Paa underlig Maade havde hun atter truffet ham, frelst ham fra Vanære og Undergang — aa ja, de forstod hendes jublende Lykke, og de forstod, at de to nu var uløseligt bundne, og ingen Magt paa Jorden oftere hverken kunde eller vilde skille dem ad.

Men — *hvordan* vilde de fortsætte deres Kærlighed?

Det var Gerdas Forklaring deraf, som formørkede deres Glæde med skælvende Angst. Thi de saa' jo paa Forhaand begge, at dette — trods alt — maatte føre til evig Ulykke, og Konsulens allerførste Tanke havde da ogsaa været, straks at tage ind og tale et indtrængende Alvorsord med det unge Par. Dog — atter havde han paa Fruens Raad opgivet dette, af Frygt for at stemme til Trods og Fjendskab ved en saa hurtig Handlemaade og derved kun opnaa Modsætningen af det tilsigtede Resultat. Hellere først give

dem Lejlighed til at overtænke det alvorligt en Gang endnu! Derfor nøjedes Konsulen da foreløbigt med et Telegram til Lyng, og nu sad han og skrev til Gerda — en Faders kærlige, indtrængende Advarsel til den Datter, han, trods alt, jo baade elskede og forstod, saa godt.

Noget efter at Dr. Bilsted var gaaet, fik da Ejnar Lyng følgende Telegram:

»Kære unge Mand, betænk, hvad De gør!

Idealer fik vi for lettere at kunne leve Livet, ikke for at sætte Livet paa Spil!«

Al den Tvivl og Usikkerhed, han havde følt før Gaarsdagens Samtale med Gerda, hvergang Tankerne vilde kredse om det, der hørte Fremtiden til, luede da op paa ny. Frem steg Billedet af den gamle hvidhaarede Mand, der, aldrig blandende sig i Vrøvlet, stille og ubemærket passede sig selv, men dog alligevel altid var den første til at række andre en hjælpende Haand, naar det gjaldt.

Han huskede Gerdas Fortællinger om alt det, baade han og Moderen havde gjort for at hjælpe... hvordan de havde trøstet og opmuntret hende til at holde ud. Han følte saa godt, i hvor uendelig stor en Gæld baade han og Gerda stod til disse to prægtige Mennesker; og dog blev nu ogsaa de til et med Bedsteborgerernes Dyre-Fjæs, der hvæsende raabte paa Ægteskab og var villig til at ofre selve Saligheden paa, at han, saafremt han virkelig gjorde Alvor af sin Plan, var den mest æreløse Pjalt... Dog — han kunde ikke, kunde ikke forandre sin Anskuelse, var det saa end hundrede Gange i al Verdens Øjne hans eneste Pligt.

Ægteskab — nu!

For ham var det kun raat, umenneskeligt lavt. Frivilligt var deres Forhold begyndt — vilde han nu

byde hende Ægteskab, saa var det jo den bitreste Haan imod hende, kun et plumpt Forsøg paa at »belønne« og derved prøve at ophæve og udslette Alt, hvad hun for sin Kærligheds Skyld havde lidt. Det var et Slag i Ansigtet baade paa hende og ham. En Handel om det helligste, en fejg Svigten, en Forhaanelse af alt, hvad der før havde været ham helligt og smukt. Saadan følte hun det ogsaa selv, det vidste han jo.

Og dog —? Og dog —?

Vaklende i sin Tryghedsfølelse borede Dyre-Fjæset sig stadig frem med de tusinde Indvendinger, der aldrig helt kunde jages paa Flugt:

Naar Ejvind blev stor, og han spurgte, fordi han ikke forstod — hvad da? Naar den ene Hindring efter den anden stillede sig i Vejen for hans Lykke, fordi han var født udenfor Ægteskab — »i Synd«? Hvad vilde han sige, om Sønnen en Dag kom til ham og krævede ham til Ansvar, fordi han — Faderen — havde forpestet hans Liv?

Umuligt! *Det* kunde ikke ske! Alt vilde de jo lægge aabent for ham, alt vilde de ofre for at gøre ham lykkelig og fortjene hans Tak.

Men — kunde de nu ikke? Gled han alligevel fra dem, fordi han dog ikke kunde forstaa, at de maatte handle, som de nu engang havde gjort? Forlod han dem som en fordømmende Fremmed og endte som —?

Nej! Nej! Umuligt! Frygtede han *det*, havde han jo tabt Troen paa Gerdas og sin egen Kraft.

. . . Saa blev da Resultatet, at Gerda fandt ham liggende med ret stærk Feber, da hun efter Kontortid kom tilbage igen. Nu hjalp det kun lidt, naar han trøstende slog det hen som en Ubetydelighed, der hurtigt vilde forsvinde igen — hele hans Ansigt vidnede tydeligt om, at en alvorligere Sygdom var ved at bryde frem. Doktoren kunde da med sin

bedste Vilje ikke heller skjule det helt, da han hen imod Aften kom tilbage. Stærkere Feber vilde melde sig til Natten, sagde han, og en Sygeplejerske maatte helst skaffes til Veje straks, hvis Lyng nu og da skulde trænge til en hjælpende Haand. Bestemt modsatte han sig imidlertid Gerdas indtrængende Bøn om selv at vaage: hende vilde det kun udmatte, og den Syge vilde det aldeles ikke give den fornødne Ro.

Saaledes blev det altsaa. Da Bilsted havde givet den nødvendige Besked, gik han for at skaffe Sygeplejerske, og Gerda ventede hos Lyng til hun kom.

»Ejnar! Tal ærligt til mig!« sagde hun, da de var blevet alene. »Har du nogensinde, efter at vi skiltes, været alvorlig syg?«

»Nej —?« spørgende saa' han paa hende. »Hvor falder Du dog paa det?«

»Aa, jeg ved ikke —.« Hun sad paa Sengestolen og saa' noget modløs ud. »Jeg synes, Du stadigt tager dette saa underlig ligegyldigt, som var det noget, Du i lang Tid havde været forberedt paa.«

Smilende rakte han hende Haanden. Hun maatte ikke ængste sig. »Snak dog! Hvad kan det hjælpe at jamre og klage som en doven Skoledreng, der vil skulke sig fri? — En Smule Lungebetændelse! Herregud, en Børnesygdom, som tusinder og atter tusinder har haft før jeg . . . Jeg kan saamæn endnu godt blive rask til paa Tirsdag, Du!«

Hun rystede paa Hovedet, idet hun strøg de nedhængende blonde Haarlokker bort. »Det er der ikke Tale om, Ejnar. Vi maa udsætte Turen . . . vi maa maaske være glade til, hvis vi blot kommer af Sted —.«

Lidt irriteret over hendes overdrevne Frygt, rev han Haanden bort. »Lad nu være med at tale saadan! Herregud, Gerda! Du i hvert Fald kender dog saa meget til Lidelser, at Du ikke behøver at blive sentimental for saa lidt.« Han vilde bort fra Emnet,

havde for Resten ogsaa Samtalestof nok. »Jeg har faaet Telegram fra dine Forældre, Du —!»

»Telegram?« Gerda saa' spørgende paa ham, idet hun rejste sig.

»Ja — a.« Han rakte Haanden hen mod Bordet, hvor det laa. »Du kan selv læse det . . . det ligger dér . . . ja, dér!«

Gerda tog Papiret og foldede det ud. —

»Aa ja!« Med et Suk lagde hun det atter bort. »Stakler! De er jo lykkelige med mig, det ved jeg, men —« Hun satte sig atter hos ham og greb hans Haand: »Ejnar! Tror du ikke, vi allerførst burde rejse hjem og tale med dem? Det er dog Synd, hvis —«

»Jo, jo!« Svaret kom hurtigt, som om han ved dette pludselig saa' en Mulighed til at gøre dem mindre Sorg. »Vi maa jo da kunne gøre dem rolige!« Han saa' forskende paa hende: »For der er jo ingen Grund til at være bekymrede mere for vor Skyld — er der vel?«

Hun bøjede sig ned over ham og kyssede hans varme Pande.

»Nej, Ejnar — det ved Du jo!« hviskede hun ærligt og god.

. . . Saa talte de endnu lidt om Ejvind . . . om Smaating, hun havde oplevet i Dagens Løb, om nogle lige udkomne Tegninger, hun havde købt sig og Budet i Aften vilde bringe herop til ham; fik derefter aftalt, at hun endnu i Aften skulde skrive et rigtig venligt Brev hjem til Forældrene og fortælle, at de begge kom til Fjordby, saa snart blot Lyng var bleven rask.

Da ringede Sygeplejersken.

»Saa, Ejnar — nu er Fristen forbi!«

Gerda gav de Ordre, som Doktor Bilsted havde paalagt hende, og tog saa kort efter — ligeledes efter Ordre — Afsked med mange kærlige Ønsker

om, at hun i Morgen maatte træffe ham — i hvert Fald ikke daarligere end nu.

Saa blev Sygeplejersken alene.

Roligt puslede hun om og gjorde i Stand, rullede ned, tændte Natlampen, gav ham af det hentede Pulver og Mikstur . . . satte sig saa stille hen ved Bordet og begyndte sin Vagt.

Miksturen virkede. Snart lukkede Ejnar Lyng atter Øjnene, og Natten gled frem.

IX

Saa snart Konsul Bjerre næste Dags Formiddag havde modtaget Gerdas nye Brev, rettede han øjeblikkelig en telegrafisk Forespørgsel til Dr. Bilsted om der var nogensomhelst Fare for den unge Mand, i hvilket Tilfælde han vilde komme med det allerførste Tog. Dog, Lægen svarede straks med et beroligende nej, hvorefter han i et længere Brev gjorde nøjagtig Rede for den hele Situation: Gerda var fuldstændig rask, og han havde paa det strængeste forbudt hende al Slags Vaagen, hvad der forøvrigt ogsaa var ganske unødvendigt, da en Sygeplejerske var skaffet til Veje straks. Hvad Ejnar Lyng angik, kunde Konsulens i hvert Fald foreløbig være ganske tryg. Hvad Dagene kunde bringe, var det naturligvis paa dette Stadium umuligt at forudsige, men skulde der senere, henimod Krisen, vise sig det allermindste Tegn paa Fare, skulde Doktoren øjeblikkelig meddele det. —

Imidlertid, at denne sidste Situation overhovedet vilde indtræde, syntes der nu, alt som Dagene gik, kun grumme lidt Sandsynlighed for. Feberen steg stadig jævnt, ingen anden Sygdom slog sig til, Symptomerne var normale og syntes at tyde paa en meget mild Krisis — saa fremdeles var Dr. Bilsted rolig og tryg.

Dog — ét angaaende den unge Mand optog og bekymrede ham nu alligevel stærkt:

Allerede tidligere havde han jo baade ved Konsulens og Gerdas Udtalelser faaet en Smule Indblik i Ejnar Lyngs tidligere Liv og det hele Forhold mellem Gerda og ham. Men at De nu efter det skete blot med en Tanke skulde kunne ønske at fortsætte paa samme Maade — det var aldrig faldet den gamle Doktor ind.

Og dog var det jo saadan. En tilfældig Samtale med Gerda en Dag, da Talen netop var faldet paa Ægteskaber og, naturligt nok, derved ogsaa paa den Lykke, der nu ventede hende, havde han af hendes faa Bemærkninger paa én Gang faaet det bestemte Indtryk, at disse to Mennesker, trods alt, dog endnu vilde søge Lykken, hvor den aldrig var.

Overfor Gerda havde han, diskret og hensynsfuld som altid, ikke med saa meget som et Ord tilkendegivet, at han overhovedet havde forstaaet hendes Ord — for øvrigt var det ham jo ogsaa paa Forhaand givet, at skulde det lykkes *ham* at forhindre denne Taabelighed — som for Guds Skyld *maatte* forhindres — saa var det først og fremmest Lyng, han burde henvende sig til.

Imidlertid — endnu noget maatte dog denne Samtale opsættes, saa meget desto mere som Feberen nu atter syntes at tiltage stærkt. En Dag henimod Middag, da Uroen og Feberfantasierne var særligt slemme, blev Doktoren hentet, og nu stod det ham klart, at Krisis var naaet. Noget alvorligere end forventet syntes den endog at blive. Bilsted blev til hen mod Midnat, men at sende Telegram til Fjordby eller blot Bud efter Gerda, fandt han dog ikke et eneste Øjeblik Anledning til.

Det viste sig da ogsaa unødvendigt. Efter endnu et Par Dages Forløb var Feber og Uro paa ny i Aftagende, og nu syntes det for Alvor at skulle gaa fremad — om 14 Dages Tid vilde Ejnar Lyng sikkert være fuldstændig rask.

Gerda aandede atter frit.

Tit og ofte under Sygdommen havde hun været fortvivlende angst. Mange Gange havde det været hende umuligt at falde i Søvn; hvert Øjeblik var hun faret op af Sengen, fordi hun syntes, det ringede, og hvert Øjeblik havde hun ment at høre Sygeplejersken sige, det hastede . . . hun maatte komme straks.

Men nu var Angsten forbi. Atter kunde han tale fornuftigt med hende, og atter begyndte de da at lægge Planer for Rejsen og alt, hvad der hørte Fremtiden til.

»Der kan Du se, Gerda!« endte han saaledes en Dag. »Jeg vidste jo, vi vilde komme over dette her. Jeg var maaske tilsyneladende lidt ligegyldig — naa ja, det har man saamæn ogsaa bedre af end at være altfor angst.«

»Ja, Du har været tapper, det har Du! Jeg havde ikke troet, det var gaaet saa godt.« Lidt efter: »Hvor gør det ondt . . . hvor har Du flest Smerter nu?«

»Aa —« Glad og taknemlig saa' han op i det kære blonde Ansigt, han elskede saa uendelig højt. »Jeg ved saamæn ikke, Du. Ingen Steder! I Hovedet maaske — men det er af at ligge saa længe. Naar jeg nu kommer op, er det forbi.«

Hun svarede ikke, men blev siddende ved Sengen, længe seende paa ham med sit trofaste, kærlige Blik. Han mærkede det.

»Hvad tænker Du paa?« spurgte han pludselig.

Hun rystede lidt forlegen paa Hovedet, idet hun slog Blikket ned og greb hans Haand.

»Ikke paa noget, Du!«

»Jo vist saa!« indvendte han og greb fastere om Haanden. »Sig det . . . hvad var det? Hvad?«

»Aa —« Hun betænkte sig lidt. Ansigtet blev alvorligt. »Jeg tænkte paa — Elly!« kom det stille og afdæmpet.

»Elly?« gentog han og slap hendes Haand, ubehagelig berørt af hendes Ord. »Lad hende hvile, hvad kommer hun os ved?«

»Du er vred paa hende, Ejnar!« Stille bøjede Gerda sig ned mod Puderne. »Du maa ikke være det ... ingen af os — det er Synd!« Hun fortsatte, idet hun atter mødte hans Blik: »Jeg har tænkt saa meget paa, hvad Du fortalte mig om hende, og jeg tror, at ogsaa hun har lidt meget, baade før Du traf hende, og maaske mest dengang hun forlod Dig og bar sig saaledes ad. — Aa, men ... jeg forstaar hende, og jeg holder af hende, trods det, hun har gjort! Ogsaa hun har jo villet noget, men ikke kunnet det ... ligesom jeg selv har hun ikke kendt den frygtelige Kløft, der for os smaa Mennesker er mellem Forsæt og Handlinger.«

Han svarede ikke, og atter fortsatte hun paa sin egen stille, beskedne Maade:

»Jeg vilde ønske, jeg kendte hende ... at jeg traf hende engang! Jeg skulde være saa god imod hende og prøve, om jeg dog ikke *nu* kunde, hvad jeg dengang ikke magtede overfor Dig: tage hendes Bitterhed bort og gøre hende glad. Et bittert Menneske bliver dog aldrig lykkeligt, hvordan det end gaar.«

Han klappede hende paa Kinden og betragtede hende tavst. Det var, som han paa engang forstod, hvad aldrig før var faldet ham ind, at Bitterheden, Hadet til de andre, havde været det, der dybest havde holdt dem sammen ... at han og Elly næppe vilde have følt sig lykkelige udover en kort Tid, var end alt gaaet, som de engang begge havde tænkt.

Noget vilde han sige Gerda ... dog, bange for at blive overvældet af Følelser, bange for at høre sine egne Ord, svarede han kun, idet han strøg hende over Kinden: »Jeg er ikke vred paa hende længere ... jeg er ikke vred paa nogensomhelst; vi vil ikke tale mere om det.« Og for hurtigt at komme bort fra

Emnet fortsatte ham smilende: »Hør Gerda — fortæl mig noget om Fjordby! Du har i Grunden slet ingen Ting sagt alle disse Dage om vor lille By.« Han tav og tænkte sig et Øjeblik om. »Hun — hende med Giften . . . Elise . . . Elisabeth, hed hun! Hvordan gaar det hende? Kender I hinanden mere?«

»Om vi gør? Ja rigtignok!« svarede Gerda og rejste sig lidt. »Det kære, lille Menneske — hun var saa god imod mig dengang . . . hun sendte mig Roser, og hun skrev altid saa kønt.«

»Er hun stadig i Fjordby?«

»Ja — a.«

»Hm — kan hun holde *det* ud?«

»Jo, det tror jeg nok.« Hun slog Blikket ned og pillede ved Lagnets Blonder, som var hun lidt i Tvivl, om hun skulde fortælle det eller ej: »Hun tænkte ogsaa engang paa at rejse bort. Hun vilde være Sygeplejerske, men det fik jeg hende nu fra.«

»Hvorfor dog det?« Lyng saa' spørgende paa hende.

»Aa — jeg synes ikke, en ung Pige skal give sig til at pleje Syge af Sorg eller Skuffelse. Ja — jeg dømmer jo fra mig selv! *Jeg* tænkte ogsaa engang paa det samme, men opgav det, fordi jeg syntes, det saa let blev ukvindeligt . . . blev ligesom et Skildt for min Sorg. En ung Pige, der vier sit Liv til at hjælpe Syge og gøre dem glade, maa dog først og fremmest selv være sund og glad! Ellers vil hun ingenting opnaa i den Stilling, synes jeg.«

Han saa' paa hende og nikkede indrømmende tavst. »Bestiller hun da slet ingen Ting?« spurgte han saa.

»Bestiller? Hun er bleven hjemme hos de gamle Forældre og er gode mod dem,« svarede hun. »Og saa —« Hun tøvede lidt. »Saa har hun faaet det indrettet saaledes, at de ganske unge Lærlinge og andre, som ellers ingen tager Hensyn til, en Gang om Ugen kommer sammen med Byens bedre Ungdom

i hendes Hjem. De spiller, synger og taler sammen . . . alt muligt gør hun saamæn for, at de skal føle sig hjemme og stadig have Lyst til at komme, i Stedet for at sidde paa disse Knejper eller tage til Takke med det Selskab, nogle maaske mener er godt nok til dem.« Hun tav et Øjeblik og Stemmen blev ivrigere: »Hun hjælper i hvert Fald ikke med til at nedbryde — nej, jeg er saa sikker paa, at mange af disse unge Mennesker med Taknemmelighed vil tænke paa hende, naar de bliver ældre og atter er kommet bort fra den lille By. Hun er med til det store, gode Arbejde, det, der aldrig bliver for mange om: at hjælpe de Unge over de farlige Aar, da alle overser dem og de faar Lov at skøtte sig selv. Derfor holder jeg saa inderligt af hende . . . hun er nok værd at holde af!«

Ejnar Lyng saa' forskende paa hende.

»Ved Du mon, hvem der har givet hende Idéen til det?« spurgte han og forsøgte at fange hendes Blik.

»Hvem?« Hun rødmede svagt. »Hun selv naturligvis!«

Han rystede smilende paa Hovedet: »Gerda, se paa mig!« sagde han, idet han greb hende om Hovedet og tvang hendes Ansigt ned imod sit.

Hun blev blussende rød, svarede ikke, gemte Ansigtet bort . . .

Men Lyng forstod hende jo.

»Lille, kære Gerda!« Han trykkede et Kys paa hendes Pande, og Øjenlaagene sitrede let: »Var der dog blot lidt flere Kvinder som Du —!«

.

Hvad Ejnar Lyng end selv havde ment og sagt om disse Hovedsmerter, der stadig blev stærkere, var det dog aabenbart, at de ene og alene skyldtes den evige pinagtige Grublen over Fremtiden: Han kunde ikke slippe sin Anskuelse, men hver Gang Tankerne

faldt paa Konsulens, kunde han ikke heller faa fuld-
stændig Ro og Tryghed for, at han handlede ret.

Imidlertid med Lungebetændelsen gik det stadig fremad; og nu en Formiddag, da Lyng syntes særlig godt tilpas, besluttede Doktoren endelig at tale det paatænkte Alvorsord med den unge Mand.

Roligt og stilfærdigt begyndte han, da Sygeplejersken var bleven sendt et Ærinde i Byen. Indtrængende bad han ham huske paa Barnet og betænke de mange Lidelser, det uden Skyld vilde komme til at gennemgaa . . . huske al den Haan og Spot, der, som Verden nu engang var, uundgaaeligt vilde kastes imod dem og falde tungt baade paa Ejvind og dem.

Dog, det hjalp ikke. Al den gamle Mands Fornuft og Erfaring til trods: Ejnar Lyng fastholdt sin Handlemaade som den eneste, skulde ikke hans Kamp, Sejr og Tro tabe sit Værd og berøve ham selv det svageste Holdepunkt. Men, som han laa her, blev det ham alligevel magtpaaliggende at faa i hvert Fald ét Menneske til at give ham Ret eller til blot at forstaa — derfor skete det da, at Ejnar Lyng nu til denne fremmede Mand fortalte meget af det, han under almindelige Omstændigheder aldrig vilde have røbet for nogensomhelst. Dog, hvad nyttede det? Vel lyttede Doktoren opmærksomt, ofte bevæget, men kunde dog ikke slippe den praktiske Fornuft og give ham Ret. Han forstod blot, at Ejnar Lyng vilde blive, hvor han engang stod, at han i Følge sin hele Natur maatte det saadan, og at et fremmed Menneskes noksaa indtrængende Advarsler næppe vilde kunne forhindre Ulykken — her maatte Livet træde til med Tvang.

Den Dag gik den gamle Doktor bort tavsere og alvorligere end sædvanligt. Haardt slog han Stokken imod Gadens Fliser, mumlende hen for sig selv:

»Der har vi det! Det er Følgen af vore Profeters dyriske Lære om at leve Livet uden Idealer — ja!

En enkelt bliver husvild, fordi de andre gør ham Livet for ringe, og saa laver han Idealer paa egen Haand. Og saa gaar det Snavs — ja! Svinepelsene har Skylden! Levede vi blot hver især lidt mere ideelt, havde Virkeligheden saamæn ogsaa været smuk nok for ham. Raadenskab! Altid maa de Bedste lide for de andres Fejl! —

Bekymret og alvorlig fortsatte Doktoren sin Vej de mange Mennesker forbi. Men hjemme hos Lyng var Gerda atter kommen. Gladere end nogensinde før bragte hun ham de første Violer — Foraarets duf-tende Bud om Livet, der ventede dem.

X

Ejnar Lyng havde haabet, at Hovedet skulde blive bedre, saa snart han kom op.

Ak, han tog fejl! Stadig tiltog jo Smerterne; allerede nu — to Dage efter hin Samtale med Bilsted — laa han med Feber og Isomslag, og Lægen var ingenlunde helt glad ved denne mærkelige Forandring nu lige mod Slut.

Men Gerda var ulykkelig. Nu havde hun saa sikkert haabet paa hans snarlige Helbredelse og den dejlige Rejse baade til Fjordby og Udlandet, og saa paa en Gang var nu dette traadt forhindrende til. Saa meget mere fortvivlende for hende, som hun selv begyndte baade at faa Hoste og Hovedpine, hvorfor Dr. Bilsted da ogsaa — trods alle hendes ivrige Indvendinger — paa det allerbestemtteste havde erklæret, at hun ikke maatte udsætte sig for den raakolde Aftenluft, men skulde tage Afsked med den Syge, saa snart Mørket faldt paa.

Under disse Omstændigheder hjalp det ikke meget, naar Dr. Bilsted stadig trøstede og forklarede hende, at dette paa ingen Maade, hvad Farlighed angik, kunde sammenlignes med det, der allerede var overstaaet. Gerda tvivlede. Hun vidste jo, at han umuligt kunde have megen Modstandskraft tilbage, og det var hende i Angsten, som maatte dette gaa galt, hvis ikke Smerterne med det allerførste tog af...

Da pludselig tredie Dags Aften steg Feberens mærkværdigt stærkt. Opkastning, Uro og forvirrede Feberfantasier indfandt sig, og Sygeplejersken, der anede, noget var i Gære, telefonerede til Dr. Bilsted, der indfandt sig straks.

Den gamle Doktor studsede over denne hurtige Forandring. Hans Ansigt blev mørkt og alvorligt, thi i et Nu stod det ham klart, at Hjærnen maatte være angreben og en Hjærnebetændelse være truende nær. I en Fart fik han alle Sikkerhedsforanstaltninger truffet: der gik Bud til Apotheket, Gerda blev hentet og et Fare-Telegram til Konsulens blev afsendt ekspres.

Gerda kom efter Minutters Forløb.

»Aa, Doktor, Doktor?« Med store angstfulde Øjne stirrede hun paa ham og knugede hans Haand. »Hvad er der dog? De *maa* hjælpe os . . . det *maa* ikke — —!«

«Kære Frk. Bjerre, vi *maa* være rolige . . . vi *maa* beherske os!« tyssede Dr. ude paa Trappen, hvor han havde taget imod hende for at forhindre, hvad der ellers muligvis kunde ske. »Det kan jo da bedre sig, der er jo da Gudskelov Haab! Men Ro, fuldkommen Ro, er den første Betingelse! De vil være rolig — ikke sandt, De lover mig det?«

»Ja, Doktor!« Fast og alvorligt saa' hun ham i Øjnene, mens hun, rystende over hele Legemet, rakte ham sin Haand.

Doktoren lukkede sagte Døren til Dagligstuen op, og sammen gik de ind i det stille Soveværelse, hvor nu Natlampen brændte dunkelt, men hvor hun for Timer siden havde siddet i Solskin og hjulpet med at skifte Omslagene uden at ane, hvornær Faren allerede dengang var . . .

Forsigtigt listede hun over Tæpperne hen til Sengen, hvorfra Sygeplejersken nu diskret trak sig bort.

»Ejnar — hvad er der dog? Hvordan har Du

det —?« Skælvende af Angst bøjede hun sig ned imod ham, der laa badet i Sved med lukkede Øjne og forvirrede Træk.

»Er det Dig —?« Et Øjeblik slog han Øjnene op. »Det er . . . det er kun . . . Du skal ikke være bange, det gaar over igen!«

Skønt meget træt og afkræftet var han endnu ved sin fulde Bevidsthed, og endnu trøstede han hende, maaske endog selv overbevist om atter at blive rask.

Men Feberen steg. Magtesløs sad hun ved Sengen i det halvmørke Værelse, saa' fra ham til Doktoren og mærkede, hvordan hans Bevidsthed langsomt svandt bort.

Allerede nu kostede det ham Besvær at faa Ordene frem:

»Jeg ligger og tænker paa Ejvind!« sagde han saaledes en Gang. »Jeg længes efter ham, for jeg synes, der er saa meget, han skal have at vide om Dig! — Aa, men jeg er jo tryk, Gerda . . . jeg ved jo dog, at han har en Mo'r, der er smuk og god som ingen anden . . . og aldrig vil han kunne føle sig ensom og af Kains Slægt: han *maa* blive lykkelig, for han *maa* jo elske, *elske* Dig!«

Lidt efter fortsatte han, men ikke roligt som før:

»Vi skal vogte Ejvind for Bitterhed! Han *maa* ikke se ned paa de Mennesker, der er mindre og svagere end han selv —«

Mere vilde han vist have sagt, men kunde ikke . . . Kræfterne svigtede, og atter faldt han hen.

Saadan laa han lidt; saa pludselig famlede han uroligt efter hendes Haand. »Gerda, Gerda!« stønnede han. »Du *maa* tro mig og tilgive: jeg har ikke kunnet leve anderledes . . . Du *maa*, hvis —«

»Vær rolig, vær kun rolig, Ejnar!« Varsomt bøjede hun sig ned over ham og tørrede Sveden af den brændende Pande — talte og trøstede, til hun atter fik ham stille og han paa ny faldt i Døs.

Ganske stille laa han, talte nu ikke mer. Der syntes at være kommen Ro over ham, men Feberen var stærk som før. Endnu havde han ikke med et Ord ængstet hende med det, han, i hvert Fald nu, ganske sikkert selv var forberedt paa — tværtimod havde han lige til det sidste trøstet og bedt hende tro, at han snart atter blev rask.

Dog — allerede da Klokken blev 9 havde Dr. Bilsted næsten opgivet ethvert Haab, og ansaa det nu for sin Pligt at minde Gerda om Præsten for hendes egen og Barnets Skyld. Gerda var imidlertid standhaftig: hendes bestemte og afgjorte nej umuliggjorde alle videre Forestillinger og Forsøg. Den gamle Doktor var ulykkelig. Nu haabede han blot, at Konsulen maatte indtræffe, før det blev for sent...

Klokken 10 havde Ejnar Lyng tabt al Bevidsthed: han kendte ingen og forstod intet mer.

Men som han laa dér med lukkede Øjne, træt og langt fra alt, var der et Øjeblik, da Stemmen pludselig kom igen, og Ansigtet lyste med Livets Smil:

»Gerda!« med store straalende Øjne famlede han efter hendes Haand. »Ejvind er her ... nu kom han! Ser Du, hvor det bliver lyst! De er her alle sammen: Fa'r og Mo'r ... Bedstemoder smiler, og hun ligner Dig! — Gerda, kom, kom ... saa naaede vi det dog ... saa naaede vi hjem ... aa —« Øjnene lukkede sig, Smilet forsvandt, Ansigtet stivnede hen.

»Ejnar —?« Med et Skrig greb hun om ham, kunde ikke holde ham ...

»Doktor? Doktor?«

Knuget af den frygteligste Rædsel stirrede hun uforstaaende paa den gamle alvorlige Mand, der allerede havde bøjet sig over ham og grebet hans Haand.

Han talte ikke. Rystende paa Hovedet lagde han Haanden tilbage med et smerteligt Suk.

Der blev saa stille — kun Larmen fra den store By naaede dæmpet op til den halvmørke Stue, hvor Ejnar Lyng nu var død . . .

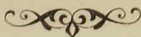
Henne ved Vinduet stod den gamle Doktor, tavs og alvorlig stirrende ned mod Aftenens muntre Skare, der fjasede sorgløst som før.

Hans Haand var knyttet, Ansigtet var haardt og strængt:

»I har Skylden!« hviskede han. »Ve Jer! Ve Jer, naar Straffen kommer engang!«

Gerda hørte intet. Stille hulkende laa hun foran Sengen, lysende Fred over den Døde med sin sidste Trøst:

»Jeg skal være saa god, saa god mod vort Barn!«

Begyndt: 19. XII. 97.

Sluttet: 18. V. 99.

